



**בגלל הדלפת שדר לניכסון**



# **גולדה מפעילה את המשטרה**

**יוסף חריף, סופרו המדיני  
של "מעריב" הוזמן לחקירה  
בגלל הדלפת הסוד**

עדין, כאשר הוחל בהזנקת המיבצע הסודי. הקו המנחה שלו היה נסיון מאקיאחלי לרמות עם שלם.

## כך הוסרה המסכה

**אויב העיקרי** נגדו כחן המיבצע היה העולם הזה. אנשי קבוצת המנהלים, שקיבלו אינפורמציה ממזה מיד מנגנון החושך, ידעו כי שבועון זה אינו מקבל תמיכה כספית מאיש, תלוי כולו בתפוצתו השוטפת. התוכנית וזוממו היתה פשוטה: להקים שבועון מוססה, שיהיה כלי ביטוי לקבוצת המנהלים, יהנה מאמצעים כספיים בלתי מוגבלים ויציע לקורא שבועון המחקר את העולם הזה לפרטי פרטי, יעמיד פנים כאילו גם הוא עיתון בלתי תלוי ואובייקטיבי, אך יהיה גדול פי כמה, מודפס על נייר משותב, ללא כל התחשבות בתחשיב הגיוני.

ביטאון כזה, שיהנה מכל מקורות האינפורמציה של השלטון, כולל אינפורמציה סודית של מנגנוני החושך האדרי, רים, מוכרח היה לשים בצל את העולם הזה, שהופיע אז בתבנית של 20 עמודים בלבד, להוכיח לקורא שלא כדאי לקנותו.

כך הופיע באוגוסט 1956 הגיליון הראשון של השבועון החדש רימון, שהעמיד בחודשים הראשונים להופעתו פנים של שבועון סולידי ומפואר לבית ולמשפחה, הודפס על נייר משותב ושהוצאות הפקתו עלו על מה שכל מ"ל פריט בארץ יכול היה לחלום. בעליו המדומים של השבועון היתה חברת עין וספר בערבון מוגבל, שמנהליה היו שני יהודים תמימים, האחים שלמה ודן טנאי, האחד משרור לא חשבו והשני אדריכל אמיד. הם גייסו למערכתם צוות שכלל כמה מופרעים ידועים וכמה תמימים שלא ידעו במה בדיוק מדובר.

חלפו רק מספר חודשים והמסכה מעל השבועון הוסרה. אז היה כבר ברור כי הטכסס לא הצליח. תפוצתו של רימון היתה אפסית, פיגרה במרחק רב אחרי העולם הזה. רימון לא הצליח לפגוע בעיתון זה כשם שלא הצליחו



שער "רימון"

תריסר נסיונות קודמים. יתכן ובעלי האמיתיים של השבועון היו ממשכים בנסיון להעמיד פנים, לולא אחזה בהם לפתע פאניקה נוראה.

מיבצע סיני של 1956 בא ועבר, ובערב חשוך אחד, יום אחד אחרי שדוד בן-גוריון התרברב ב"מלכות ישראל השלמה מן עד יטבת", נאלץ ביגיי להודיע בקול שבור לעם באמצעות הרדיו כי החליט להחזיר את כל השטחים הכבושים. בביגיי ונאמניו אחזה בהלה היסטורית. הם היו בטוחים כי עתה יעברו ההמונים המאוכזבים למחנהו של מנחם בגין. הם החליטו לנצל מיד את כל המכשירים כדי לקדם את פני הרעה. אחד ממכשירים אלה היה רימון.

## הכדוז מלחמה ודרישת לינץ'

**חל בגליון** מספר 16 שינה רימון את פרצופו. במקום שבועון משפחתי תמים, המספל בקוסמטיקה של כלבים ובלילה ללא כאבים, הופיעו לפתע בגליון אחד: ראיון מיוחד עם שמעון פרס, מאמר חתום של אהוד אבריאלי ושיירי הלל לוהטים ליוזמו של מיבצע סיני.

מאותו שבוע החל המסך להתרומם. רימון התגלה כבטי אונה הפרטי של קבוצת המנהלים. כאשר החל בפברואר 1957 משפטו של עמוס בן-גוריון, אחד המשפטים הפור לטיים הגדולים ביותר בתולדות המדינה, הפך רימון לחץ המורעל של המישטר כדי להילחם בו נגד כל מתנגדיו. הקשר בין רימון לבין מנגנון החושך — כינויים של

**אין זה עיסוק מזלזל** ביותר להוציא מתים מקברם ולגבור בעצמותיהם. אלא שלעיתים אין מנוס מכך. בדרך כלל מקנה החוק סמכות זאת לנציגיו כאשר קשורה גוית המת למעשה פשע, שבקשר אליו התגלו עובדות חדשות אחרי שהגחיה כבר הוטמנה בבור.

דבר מעין זה אירע גם בשבועות האחרונים. עובדות חדשות בקשר למעשה פשע ציבורי יצאו לאור והוצגו לעיני כל. הם התגלו בעזרתו האדיבה של מבצע הפשע עצמו. וכך, למרות שהאיש נהנה מחוק ההתיישנות, שכן מעשה הפשע בו מדובר אירע לפני 12 שנים ויותר, מוטלת חובה על כל מי שהחוק ויסודות הדמוקרטיה במדינה יקרים בעיניו, להוציא את הברמינן הקשור בפשע מקברו ולהעלותו על שולחן הניחוחים.

שמו של הברמינן היה רימון. הוא נקבר בשקט ובצנעה בחודש מאי 1958, אחרי שחי 92 שבועות בלבד. הפשע הציבורי שבוצע לא היה במותו, אלא בהולדתו שנעשתה ברעש והמולה רבה.

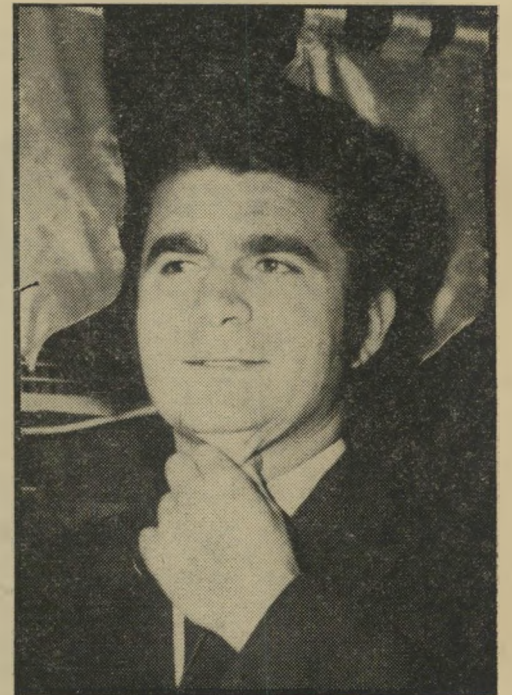
בארץ הזאת חי כיום דור ששמו של הנפטר, זכרונו לקללה, אינו מוכר לו. למענו כדאי לספר מחדש את סיפור הולדתו של אותו יצור מאוס.

## לרמות עם שלם

**ימים היו ימי יוני 1956.** זה עתה סולק משה שרת מן הממשלה בבושת פנים, ומאחוריהקלעים כבר החלו להיטחת החוסים הראשונים של התוכנית החדשה. לפתע הופיע העולם הזה עם גילוי שעורר הדים רבים במדינה: שקיימת במדינה ממשלה סודית, שלטון הצללים, המתחבא מאחורי גבו של דוד בן-גוריון ומרכז בידי שלטון עצום, אשר עמוד התחך שלו הוא מנגנון החושך.

באותם ימים הס היה מלהזכיר את קיומו של שירות הבטחון, אחת הורועות של המוסד לביון, שעסק בין השאר גם בבילוש ובטירור פוליטי, ושהיה כפוף לאיש מיטורי אשר היה ידוע בעיקר בכינויו, שגם אותו אסור היה לפרסם — איסר הקטן (הלוא הוא מיוזענו איסר הראל, לשעבר הלפרין). היה זה העולם הזה שהרביק לאותו מנגנון אפל באותם ימים את הכינוי "מנגנון החושך", כינוי שהפך מאז למושג.

כחברי אותה ממשלה צללים זוהו במפורש שמעון פרס, אהוד אבריאלי וטדי קולק. איש רביעי לא נקרא אז בשמו בפירוש, כדי לא לפגוע בבטחון המדינה. היה זה משה דיין, או רמטכ"ל צה"ל, הממונה על הזרוע הצבאית. כתב אז העולם הזה: "מאמר זה נכתב במורא... זוהי קבוצה שאין לה שם ואין לה כתובת, המחזיקה בידיה את מיטב כוח המהץ והלחץ של המדינה — מבלי להיות קיימת בכלל. זוהי האגודה שאין לה פונקסיחבר ותקנות, החסרה מיפקדה ומטה מיבצעים — אבל הפועלת בתיאום מופתי ואינסטינקטיבי בכל החזיתות. זוהי הכיתה האלמונית שרבים חוששים מפניה, אך שאיש אינו מעז לדבר עליה,



"ד"ר מיקי"

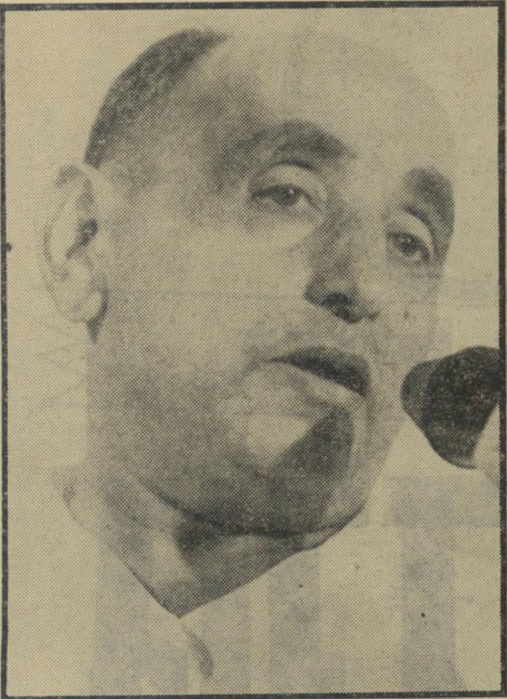
שגם חברי הממשלה ומנהיגי המפלגות משוחחים עליה בקול נמוך. מחוץ לטחח מכשירי האאונה האפשריים" (העולם הזה 976).

כך הופנה בפעם הראשונה הזרקור לעבר כוח פוליטי שיעילותו היתה מותנית דווקא בסודיותו. הקבוצה, שנקראה בשמות רבים, הבחינה בסכנה הכרוכה בכך. אלה מתומכיה שראו את עצמם מומחים לכך החליטו לגייס את מיטב הכוחות כדי לחסל סוף סוף את השבועון הבלתי רצוי.

מסתבר שלא דובר על אמצעים פרימיטיביים כמו הת-נפלויות, חטיפות או פצצות. היה צורך במשהו יותר יעיל ורציני. הדיו על אותו גליון של העולם הזה עוד לא יבשה

שירותי-הבטחון באותם ימים, נעשה גלוי וברור לעיני כל. בעשרות מקרים פירסם אותו שבועון חומר בלעדי שיכול היה לבוא רק מהכיוון הסודי של המנגנונים החשאיים. הוא פתח בסידרת השמצות פרועות נגד "אויבי המדינה". הוא לא הסתיר עוד את העובדה שהמטרה העיקרית להופעתו בשוק היא להילחם בהעולם הזה.

אחרי שהאשים, תוך שבועות ספורים, את אורי אבנרי כי הוא עומד מאחורי החוגים הלאומיים המחתרתיים וכי הוא סוכן קומוניסטי של מוסקבה, יצא רימון בתביעה גלויה לערוך לינץ' באנשי העולם הזה. ביולי 1957 כתב רימון: "... אבנרי הדליק את הפתיל ברכבת הנפץ שלו. אם היא לא תוסר מן המסילה תהיה התפוצצות גדולה מאוד. אחרי שיפוג העשן יתברר לחברה כי מה שהיתה יכולה למנוע בשתיים-שלוש דקות של תבונה לא תוכל לתקן יותר כלל... זאת יודע כל בוחר וכל חייל וכל



"איסר הקטן"

אדם אשר חייו ואותו יקרים לו... כאן מדובר בהסרתה של הרכבת טעונת הנפץ ממסילת חייו החברתיים, כאן מדובר בניפוצו של הקרדום, כאן מדובר במלחמה. המלחמה שהכריז המשטר על העולם הזה היתה מלוכ-לכת ובנויה. היא שהובילה את רימון לקברו. בכל תקופת הופעתו לא הזכרנו את רימון אף פעם. כאשר נאלצנו להתייחס אליו, כינינו אותו "שבועון הרפש". רק אחרי שהלך לעולמו, היינו היחידים בארץ הזאת שהספדנו אותו כראוי, תוך כדי נקיבת שמם המפורש של הוריו מולידיו. לא יכולנו אז להצביע בפירוש כי רימון הסרחון היה תר-צרת מפורשת של שירותי-הבטחון. לידתו הוסחתה בצירה מחוכמת כדי שמבחינה חוקית לא יתגלו הוריו לעולם.

אולם קבענו אז מפורשות: רימון מומן על ידי מנגנון החושך, מתוך קרנות בטחון סודיות, שאינן כפופות לשום ביקורת. מן הסוג המתקבל כתוצאה משיגור מטוסי-נשק מיסתרניים מעבר לים.

## "העולם הזה" גמיל מורא

**המדינה כולה,** כולל ביטאני המישטר האחרים כמו דבר, ידעה כי רימון קשור לשלטון. אולם הקביעה כי הוא מומן והוצא-לאור על-ידי שירותי-הבטחון כדי להילחם בהעולם הזה, נראתה אז לרבים דימונית מדי, היו שייחסו אותה לתסביך הרדיפה שלנו על-ידי המישטר באותם ימים.

העניין כולו צלל לתהומות הנשייה יחד עם רימון. רימון נקבר. קבוצת המנהלים איבדה את כוחה. בן-גוריון פרש מהשלטון. איסר הראל, הממונה הכל יכול על שירותי הבטחון הפך לדמות קומית ומגוחכת. ואילו העולם הזה מוסיף להתקיים עד היום, זכה לייצוג בשתי כנסות — דבר שבאותם הימים היה נחשב על ידי אותם החוגים כקץ כל הקצים.

והנה דווקא עתה, אחרי 12 שנים, קם איסר הראל והודה בפה מלא כי כל גילויי העולם הזה בקשר לרימון היו אמת לאמיתה. בספרו של בן-הטיפוחים של אותה קבוצת מנהלים שנעלמה ואיבדה מהילתה, הד"ר מיכאל בר-זוהר — הממונה, איסר הראל ועלילות שירותי-הבטחון, — שהופיע בשבועות האחרונים, התפרסם פרק שלם המוקדש לאותה פרשה, ושלא צוטט כפרקים אחרים בעיתונות הישראלית. באותו פרק, הנושא את השם "סכנה אורבת מבפנים", מודה איסר הראל בפעם הראשונה כי היה זה הוא, ששימש באותם הימים בתפקיד הממונה על שירותי הבטחון, שהגה את הרעיון, הגשים אותו ועמד מאחוריו כדי להילחם בי העולם הזה.

וכך מופיעה הפרשה כפי שהיא מצטיירת בעיניהם של איסר הראל ומיקי בר-זוהר:

"באותן שנים הסל העולם הזה את מוראו על חלק נכבד מהמימסד המדיני והמפלגתי בישראל. היה זה עיתון השערוריית היחיד במדינה, שבנוכח סינגנונו, אופי כתבוטיו



משה שרת

# הם בלשו גם אחרי משה שרת!

**ס** יפור תודותיו של איסר הראל כממונה על שירות הביטחון בישראל, כפי שהוא מופיע בספר הממונה, מכיל כמה סיפורים מעשתיים הראויים להב לטה. סיפורים ועובדות אחרות מצטיינים בחוסר אובייקטיביות משועשעת, הן של איסר והן של כותב הספר, הד"ר מיכאל ברזנר. להלן מובחר מתוך קטעים אלה: "את גישתו הפורטוגלית בענייני מוסר, משפחה ומין, יישם (איסר הראל) גם בשירותים. למן היום הראשון העסיק באירגונו נשים רבות והטיל עליהן תפקידים אחרים ומסוכנים. יחד עם זאת קבע כלל בליעבור: בי שום מיקרה לא ישמש המין אמצעי להשגת מטרה. מאטה הארי הישראלית לא היתה — ולא תהיה. נערות ונשים שהועסקו בשירות יכלו להיות סמוכות ובטוחות, שלעולם לא תתבקשנה לבצע מעשה בלתי מוסרי, כגון מישכב, כדי לזכות בחסדים או לדלות אינפורמציה. עם כל המגבלות הכרוכות בהחלטה זו, לא סטה ממנה איסר בכל השנים. לעומת זאת, לא התנגד שישתמשו בזונה, או באשה הנוהגת לחיות על חשבון גברים, כי תנאי שניתן לסמוך עליה.

"איסר הלפרין האמין שחיי משפחה תקינים הם אחד התנאים הכרחיים לעבודה נאותה והיה מרחיק מן השירות אנשים בעלי מוסר מפוקפק. כאשר נודע לו על עובדים שחיי המשפחה שלהם נהרסים באשמתם, לא היה מהסס לפטרם. "אותה קנאות לענייני הפרטים של העובד השתלבה בתפיסתו הכוללת של איסר הקטן, כי עובדיו חייבים להיות בעלי נורמות מוסריות גבוהות ועבר ללא רבב. הוא לא העסיק אנשים בעלי עבר פלילי או נטיות מסור כנות. בניגוד לשירותים זרים, בהם לעיתים מגויסים לעבודה פורצים, זיפנים או רוצחים למילוי משימות מיוחדות, הקפיד איסר כי עובדיו השירות שלו יהיו אנשים מהוגנים וישרים, שיבואו מתוך הרגשת שליחות וגם יפעלו כך.



★ ★ ★

## תיקו של משה שרת

**ה**יה זה ימים אחדים אחרי פשיטת קיביה, באוקטובר 1953, כשבנגוריון היה בחופשה לקראת התפטרותו ויורשו טרם נקבע. מאוחר בלילה יצא מירושלים במכונית אחד מראשי שירותי הביטחון, נפתלי (השם בדוי). לידו ישב בחור בשם דוד (השם בדוי), אף הוא מאנשי הש"ב. ביציאה מירושלים הבחין דוד בחפץ המונח על הכביש. עצרו את המכונית. דוד

ייר וחזר כשבדיו תיק. השניים פתחו את התיק וגילו בתוכו מטמון, אוצר בלום שכל מרגל וסוכן חשאי עלי אדמות מתפלל כי יפול יום אחד לידי.

"בתיק נמצאו, פרט ליומנו האישי של משה שרת, שרהחוק, צרור של מברקים מנציגויות ישראל בכל רחבי העולם, שעסקו בעיקר בתגובות לפשיטת קיביה וכן פנקסים, זרועים בכתביו של שרת, שם הביע מחשבות והערות אינטימיים ביותר: מי יהיה ראש הממשלה הבא, מה יהיו יחסי הכוחות בממשלה הבאה, מה דעתו על שרי הממשלה השונים, החל בעצמו וכלה בבנגוריון. לא היה מקום לניחוש: התיק הוא תיקו של שרת. עם הגיעם לתל-אביב, מיהר נפתלי לטלפן ליואל מורג: "יואל, אני מוכרח לבוא אליך. מצאתי דבר מוזר". הוא סיפר לו על התיק.

"סע ישר לאיסר", אמר יואל. "נפתלי בא לאיסר לביתו, סיפר לו על העניין, והגיש לו את התיק. בטוח היה שאיסר ימצא עניין רב ביומנו האישיים ובהירורים הפרטיים של משה שרת. הן בתוקף תפקידו היה מעורה בחיים הפוליטיים, ודאי יוכל להפיק עור רב מהחומר שבזה.

איסר הביט בו מופתע: "למה אתה בא אלי? לך תחזיר את התיק לשרת". נפתלי חש כאילו ספג מידי איסר סטירת לחי מוסרית. וכי מי יחזיר על הזדמנות לעיין במיסמכים של שרת? ! יצא את הבית בדרכו אל משה שרת. בינתים, הודיעו אנשי השירות לשר החוק שהתיק נמצא. שרת חיכה לנפתלי בפתח ביתו שבתל-בנימין, ברמת-גן. לבוש היה בחלוקי-בית, ולא הכניס את נפתלי פנימה. נטל את התיק, הביט בנפתלי ואמר בכעס עצורי: "גו, ידכם בכל".

נפתלי לא השיב. ידע ששרת יתקשה להאמין ש"שירות-הביטחון" "מצא" את תיקו מונח על הכביש ואף יותר מכך יקשה עליו להאמין, שראש השירות ואיש-אמונו של בנגוריון, לא ניצל את ההזדמנות, לא קרא ולא צילם את יומנו.



הסיפור מזכיר מאוד את המעשה באם שגילתה בוקר אחד בחור צעיר ישן במיטת בתה: "מי זה?" שאלה. אז סיפרה לה הבת כי בחורה הביתה, בערב הקודם, הבחינה בצפרודע שלחשה לה: "בתי, בתי, אני נסיך שקולל עלייך מכשפה רעה. אם רק תכניסי אותי ל'מיטתך, תוסר הקללה מעלי ואחזור להיות נסיך". וזהו הנסיך! אמרה הבת.

חבריה כי עורכי העולם הזה הם סוכנים סובייטיים וכי לשם כך יש לסגור את העיתון בצו רשמי. היו אלה חקא נציגי חרות בועדה שסרבו להאמין לטענותיו ה-חולניות של איסר, דרשו ממנו הוכחות. מכיון שאיסר לא יכול היה לספק להם הוכחות שיעמדו במבחן ההגיון, השמיע האשמות כמו אלה שפירסם בריסון, התעוררה התנגדות להצעתו, והיא נפלה.

עתה, כשאיסר הראל מודה בגלוי, בספר שנועד להיות הביאוגרפיה הרשמית שלו, שהוא אביו מולידו של רימון, מטיל הדבר צל כבד לא רק על אישיותו אלא על פעולתם של שירותי-הביטחון בתקופה שפקד עליהם. אדם מסוגו, המסוגל להמציא בדיות חסרות ביסוס, שנוולו רק במוחו החלולני, מסוגל היה לכל דבר. כמה פרשיות שהסעירו במשך שנים את המדינה, כמו פרשת אהרונצ'יק, נראות עתה באור אחר לגמרי.

אולי יש לברך את איסר על שהעלה מתים מקברם. הארת פרשת רימון באורה הנכון, היא אחת העדויות לכך שלא יחזרו עוד בישראל הימים בהם היה מנגנון החושך השליט האמיתי שבה, ודמות מסוגו של איסר היתה מסוגלת להתל ולתעצב במדינה כולה.

הוא יתאם

וגם גילוייו הסנסציוניים, מסוגל היה למוטט בין-לילה עסקן ציבורי או דמות פוליטית...

"העולם הזה ניצל אז באורח שיטתי כל מחלל וכל שערוריה, בהם קשורים היו במישרין או בעקיפין, אישים בצמרת המימסד, כעילה להתקפות מחץ על השלטון הרקוב, את שירותי-הביטחון כינה השבועון בשם, מנגנון החושך, ותיאר אותו כמיפצת שחורה ואכזרית, שאינה בוחלת באמצעים הנוראיים ביותר כדי לשבור את חופש האזרח במדינה, וכדי לשרת את אדוניה הרקובים ממפא"י. הקורא את העולם הזה מאותן שנים, יתרשם ששירותי הביטחון הישראליים הם ההמצאה הנוראה ביותר שברא השטן. השירותים החשאיים במדינות טוטאלטאריות נראו כאגודות צדקה לעומת הש"ב. הנורא. בכל פרשה מלוכלכת ראו עורכי השבועון את יד הש"ב.

"כשבאחד הלילות תפשו צנחנים" נזעמים את אורי אבנרי ושלום כהן והיכו אותם, בעיקבות כתבה בה הוטחה ביקורת קשה נגד פעולת קיביה, מיהרו עורכי השבועון להאשים את, מנגנון החושך, בביצוע המעשה. דרך מנגנון החושך הואשמה הנהגת המדינה כולה, המשתמשת באמצעים פסולים כאלה להשלת, הדיקטטורה של בנגוריון על העם המדוכא היושב בציון."

הדוקטור מיקי ודאי אינו בחור עצל. כמות הספרים המסחררים שהוציא לאור בשנים האחרונות בשל קירבתו לאנשי קבוצת המנהלים לשעבר, יכולה להעיד על כך. אבל לעומת זאת הוא אינו מצטיין בחוכמה יתירה. בנשימה אחת אחרי שהוא לועג להעולם הזה על שצייר את שירותי הביטחון "כמיפצת שפלה שאינה בוררת באמצעים לדיכוי חופש האזרח וכדי לשרת את אדוניה הרקובים ממפא"י, הוא מפרסם את הגילוי כי שירותי-הביטחון בראשותו של איסר יזמו את הוצאת רימון לאור כדי להילחם בהעולם הזה. לגבי הדוקטור מיקי מלחמה פוליטית מעין זו נכללת בין תפקידיו של שירות-הביטחון ממלכתי, ולגיטימי ביותר הוא שהממונה על הש"ב, המצטייר בעיני עצמו ובעיני בר-זוהר כסגנו של אלהים לפחות, יוציא מאות אלפי ל"י מכספי המדינה כדי לממש מטרה נאצלת כזו.

## המשמר חסר-אונים



**כך מתרצים** איסר הקטן והדוקטור מיקי את מעשה הפשע הציבורי:

"לנוכח מתקפות אלה (של העולם הזה) עמד המישטר בישראל חסר אונים. כיצד גיב על שערוריות המתפרסמות מדי שבוע גם אם בשקר יסודן? ... בעיניו של איסר הראל הצטיירה תמונה מדאגה. הוא סבר שפעולותיה של שורת המתנדבים, בהדרכתם של חוגים המעוניינים לחתור תחת המימסד ויסודות החברה בארץ, בסיועם של גורמים כמו העולם הזה, עלולות לחלל את אשר לא הצליחו לעשות המחתרות: שבירת התדמית המהוגנת והסמכות הממלכתית של המדינה, וגרירת קבוצות קיצוניות לפעולות מסוכנות נגד מוסדותיה."

ואו, בהשראת האיש בעל התדמית המהוגנת והסמכות הממלכתית, קם שבועון בשם רימון שיצא ללחום בהעולם הזה."

מיקי ברזנר מנסה לתרץ את כשלונו של איסר בפרשה זו: "שיטתו של רימון לא היו מכובדות וטובות משיטות אויביו. נסיונו ללחום במקארתיזם של השורה, של העולם הזה של תמיר ושל גרינלנד על ידי האשמות-נגד משלו, עורר ביקורת והסתייגויות רבות. דרכי המלחמה שבחר איסר הראל לא היו כלליות השלימות. קשה לקבוע באיזו מידה היו יעילות. יחד עם זאת, התברר באורח דרמאטי, שהשששות שחפזהו ללכת בדרך זו היו מוצדקים. איסר אומנם צדק בחרדתו מפני מעשים קיצוניים שעלולה לחולל האחירה העכורה של האשמות וההשמות. ואת ההוכחה לכך הביא מאורע טראגי, שהתחולל בשיאו של השולמוס. הרצח של הד"ר ישראל קסטנר ...

רימון נפח גם הוא את נשמתו במחצית שנת 1958. איסר היה בדיעה שפעולותיו הנמרצות של שירות הביטחון נגד שורת המתנדבים, שייב ורומק, תמיר והמחתרת, הן שהביאו את הקץ לסכנה שארבה למדינה."

## אימון במוהגים



**שוב, תוך כמה שורות** סותר הדוקטור מיקי את עצמו. אחרי שהוא קובע כי איסר הגאון צדק בחרדתו מהאחירה העכורה שהביאה לרצח הד"ר קסטנר, הוא קובע ברוב צניעותו המפורסמת: "כותב שורות אלה הוא בדעה אחרת. אין הוא מאמין ש"החוגים" המסוכנים, עם כל הסכנה שבהם, עלולים היו לחבל בדמוקרטיה הישראלית. אמנם, אותם גופים, פרחו ונחלו הצלחות במשך כשנתיים. אלה היו פרופרי הגסיסה של קבוצות שוליות, שהשפעתן נשארה מוגבלת לחוג צר מאוד. המאורע שהביא את הקץ על אותם חוגים, היה, למעשה, מיבצע סיני. אותו מיבצע אשר חולל התפוצה פסיכולוגית עמוקה מאוד בציבור הישראלי, הפיח בו בטחון עצמי, הרגשת עוצמה ואמון במנהיגיו ובדרך שהיתה."

גם נתחכם עם הד"ר מיקי ברזנר ודעותיו. אם מישוהו מסוגל, 15 שנים אחר מיבצע סיני — בו נגררה ישראל למימה קולוניאליסטית של צרפת ובריטניה שהמיטה שואה על תדמיתה של ישראל בעולם והרחיקה את סיכויי השלום — לראות במיבצע זה משוה שפתי אמן במנהיגי ישראל באותם ימים ובדרך שהיתה, יבושם לו. היומרות של בר-

\* זוהי הודאה רשמית ראשונה כי היו אלה צנחנים שהיכו את אבנרי וכהן ב'1953.

## איך שינו העיתונאים את החלטת הממשלה

יובל אליצור (ווינגטון פוסט): אז תמחק אוסטרליה. אתם משוגעים! אתם זורקים את זה על היהודים! מייק ארנון: זוהי החלטת הממשלה. אני לא יכול לשנות אותה!

אריה צימוקי (ידיעות אחרונות): אני מציע שתכתוב „טרור יהודי ולא-יהודי“. אז יהיה ברור שבאוסטרליה זה לא היו יהודים. מייק ארנון: מה אתם רוצים מחיי? כך זה הוחלט.

חגי אשר (דבר): אני מביע את דעת הנוכחים שהחלטה מנוסת רע. אך מייק לא אשם, כי הוא רק פקיד.

מייק ארנון המשיך להכתיב את ההחלטה הבאה, על הסכסוך-תעופה עם קנדה. לפתע הפסיק והכריז: „אז תכתבו — בארצות-הברית ובמקומות אחרים.“

נעבור כמה דקות שוודרה הידיעה ברדיו ב-נוסח זה, שלא תאם את החלטת הממשלה, וכך היא גם פורסמה בכל העיתונות.

שערוריה פוליטית נמנעה ביום א' הודות לעיתונות העיתונאים, שהצילו את הממשלה. הממשלה החליטה בישיבתה „לגנות את מעשי הטרור נגד מוסדות סובייטיים בארצות-הברית ובאוסטרליה.“

החלטה זו נתקבלה אחרי שנודע על פיצוץ השגרירות הסובייטית בבירת אוסטרליה, קנברה. כל חברי הממשלה הניחו, כדבר מובן מאליו, שהפיצוץ בוצע על-ידי יהודים מסוג „ל-גת ההגנה היהודית“.

מייק ארנון הישיבה כינס מזכיר הממשלה, מיכאל (מייק) ארנון, את העיתונאים והכתיב להם את ההחלטה.

במקום התפתח דיון-דברים קשה: דן הלפרין (שידורי ישראל): דיברנו לפני שעה עם אוסטרליה. אין כל ידיעה שהפיצוץ בוצע על-ידי יהודים.

מייק ארנון: רבותי, זה היה טרי על שול-חן הממשלה.

אריה ראט (גרסלס פוסט): טרי לפי העיתונות. הפרטים אינם ידועים!

לשמוע נאום על זכויות האדם מפי איש ארץ-ישראל השלמה.

## האופוזיציה במפלגה

### הליברלית — תתגבר

האופוזיציה הפנימית לשני מנהיגי המפלגה הליברלית, חברי הכנסת יוסף ספיר וד"ר אלימלך רימלט, תגבר ותקיף חוגים נוספים במפלגה.

רוב חברי המפלגה מתנגדים לפירוק גח"ל. חוגים שונים במפלגה טוענים כי ספיר ורימלט ממתנים לשעת כושר כדי להצטרף לממשלה ולהביא על-ידי כך באופן אוטומטי לפירוק גח"ל.

אם אומנם יחליטו הליברלים, בסופו של דבר, על פירוק השותפות עם חרות, יצטרפו לפחות ארבעה חברי כנסת ליברלים לחרות: ח"כ יוסף פרלמן, ח"כ צבי צימרי-מן, ח"כ משה ניסים וח"כ אברהם כץ. נראה שגם ח"כ ד"ר יצחק הנס קלינגהופר עשוי להצטרף למצטרפים.

## מייק בראנט מבטיח:

### „אופיע רק לצה"ל“

אליל הזמר הישראלי מייק בראנט, שעזב את הארץ

## חתול שחור עבר

### בין גולדה ויצחק רבין

הרומן הפוליטי הממושך בין גולדה ורבי שגריר יצחק רבין חתף.

עוד לפני חצי שנה סמכה גולדה על רבין בלי הסתייגות, עד כדי כך שאמרה, כשנשאלה פעם מדוע אינה ממנה אותו לכהונת שר: „אני זקוקה לו בווינגטון, כי אינני יכולה לסמוך על אבא אבן.“

עכשיו התחדדו היחסים, וגולדה רוגזת על רבין. הגורם המדויק אינו ידוע, אך בירושלים מניחים שהיתה בכך יד ליועצה של גולדה, שמחה דיניק, שאינו אוהב מתחרים.

## ספיר נגד

### טלוויזיה מסחרית

עד כמה שהדבר תלוי בו, וכפי הנראה תלוי הכל, בסופו של דבר, רק בו, מתנגד שרהאוצר פינחס ספיר להנהגת פירסומת בטלוויזיה ולהקמת גל מיסחרי ביטלוויזיה הישראלית, כפי שהחליטה רשות השידור.

ספיר שוכנע כי הפירסומת בטלוויזיה עלולה להנחית מכה נוספת על כלכלת המדינה משני טעמים:

- היא תגרום בהכרח להגברת הצריכה, דבר שהוא מנסה למנוע בכל מחיר.
- היא תגרום לעליה מסחררת בהוצאות הפורסום של תעשיית ומפעלים, שהיו משוחררות ממסיה-הכנסת. כיוון שהאוצר עושה מאמצים נואשים להגביל את ההוצאות המשוחררות ממס, אין ספיר מוכן להגדלה נוספת של הוצאות אלה במיליוני נים רבים.

מסיבה זו נראה שכל המשתעשעים ברעיון של טלוויזיה מסחרית יצטרכו לדחות תוכניותיהם לזמן רב.

## ח"כ באדר

### יו"ר סיעת גח"ל בכנסת?

ח"כ ד"ר יוחנן באדר ייבחר, כנראה, כי יו"ר סיעת גח"ל בכנסת, תפקיד אותו מילא בעבר.

בשנה האחרונה כיהן בתפקיד זה ח"כ אסתר רזיאל-נאור, בגלל הברוגז של באדר עם רוב חברי הסיעה שלא בחרו בו לתפקיד שר. בשבועות האחרונים, לאחר שהתפייס עם מנהיג התנועה ח"כ מנחם בגין, החל באדר במסע התפייסות עם יתר חברי הסיעה, כדי להבטיח את בחירתו.

## איש תנועת א"י השלמה

### לאירגון למען

### זכויות האדם

האירגון למען זכויות האדם, אמנסטי, ייוצג, בפעם הראשונה, על-ידי ישראל.

למרבית הפלא מדובר באיש התנועה לי מען ארץ-ישראל השלמה, יוסף (ג'וזף) פרנקל.

פרנקל הכין את עבודת הדוקטורט שלו על נושא זכויות האדם. כאשר ביקר לפני זמן מה בלונדון, הריאה את עבודתו לד"ר מוריס קרנסטון, מראשי אמנסטי, שהציע לו להצטרף לאירגון.

כבר בכינוס הקרוב של אמנסטי יוכלו נציגי האירגון

מבלי שקיים את הופעותיו בפני חיילי צה"ל, דבר ש-עורר התמרמרות רבה, טילפן השבוע מפאריס למערכת העולם הזה, ביקש להסיר את כל אריה-הבנות בנושא.

לדברי מייק הוא יגיע בימים הקרובים, אחרי שיחלים מרלקת הגרון שפקדה אותו, לארבעה ימי הופעות, ביוזמתו של אלי ספקטור מחברת „קרדאור“ העוסקת באירגון הופעות אמנותיות לחיילי צה"ל. בביקורו יופיע מייק בראנט רק בפני חיילי צה"ל בסיני ובבקעת הירדן.

## צוות חדש

### לטלוויזיה הצרפתית

### בארץ

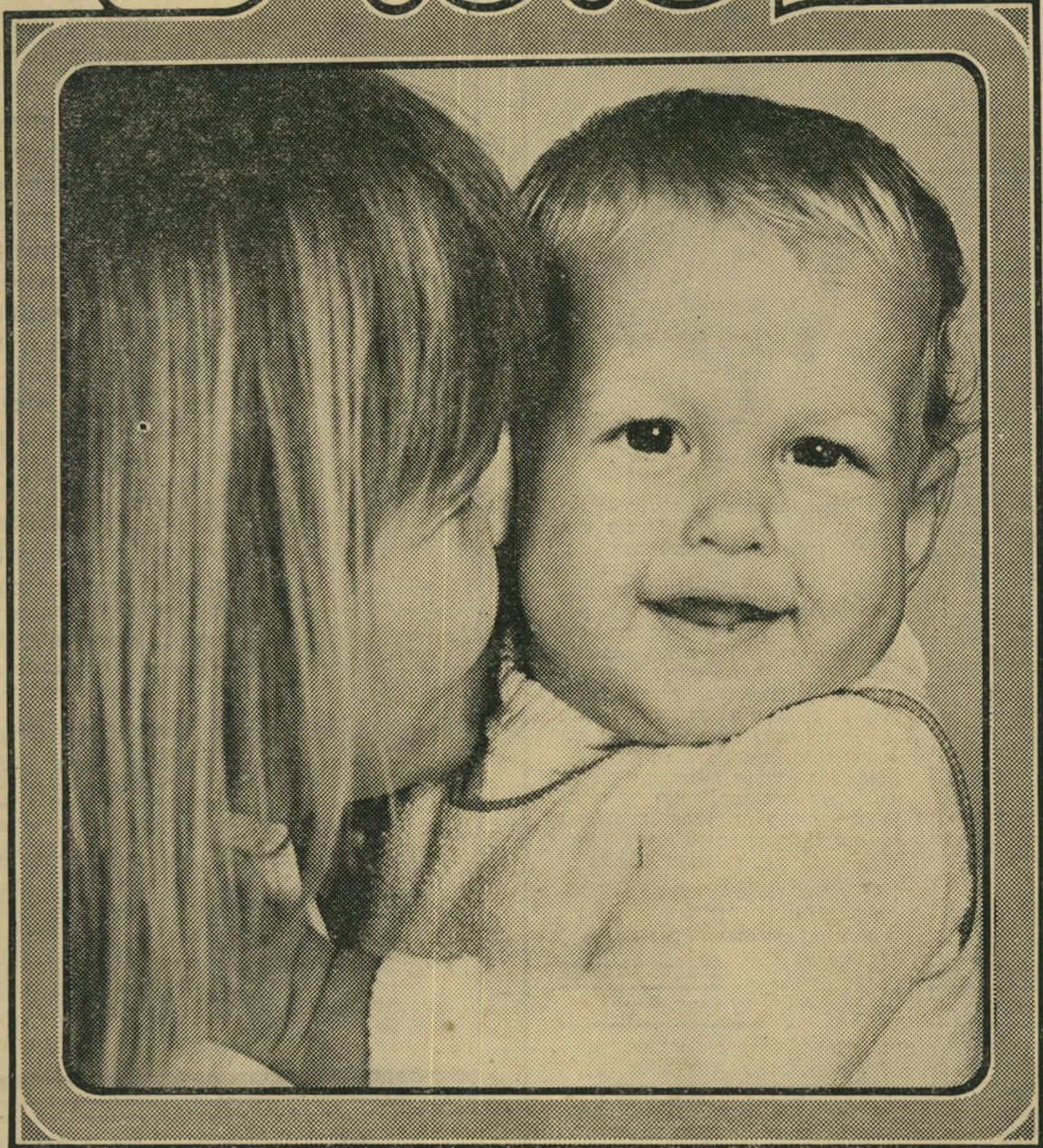
הטלוויזיה הצרפתית הממלכתית החליטה לשלוח לישראל צוות קבוע של שלושה אנשים בראשותו של רוב סיס, במקומו של אנדרי סממה, מי שהיה עד כה כתב רשת א' של הטלוויזיה הצרפתית בארץ.

בארץ כבר שוהה באופן קבוע צוות של רשת ב' הצרפתית, של הטלוויזיה הצרפתית. עתה יצטרף אליו בסוף החודש הצוות של הרשת החשובה יותר.



„עם ידידים כאלה, אינך זקוק לאויבים — קח עוד עשרים שנות מאסר באקשיש!“ (קאריקטורה של אוליפאנט שפורסמה ברחבי ארצות-הברית, שבאה לגנות את מעשיה של „ליגת ההגנה היהודית“).

# עלומים



עיניו נשואות לעתיד. הבטח עתידו, בתכנית  
ביטוח-חיים חדשה של „הסנה“ „עלומים“.  
תכנית „עלומים“ תלווה את הילד משחר עלומיו  
ועד זקנה ושיבה.  
תשלום נמוך היום מבטיח עתודה כספית נאותה  
בעתיד.

פרטים אצל סוכני „הסנה“ בסניפים  
ובמשרד הראשי ברח' אלנבי 115 תל-אביב



**הסנה**  
חברה ישראלית לביטוח בע"מ  
**הראשונה בישראל**  
בגודלה, מהימנותה ותכניתיה



זכויות

האזרה

העיתונות בארץ (אולי פרט להעולם הזה והארץ — לפעמים) היא האימפוטנטית הגדולה בעולם. אין לה אף ורע באף ארץ מערבית. זוהי עיתונות של מלחכי פיג'מה! עיתונות מתחנפת וצבועה. כנ"ל לגבי הטלוויזיה.

לעומת זאת, נהפך הרדיו למכשיר רציני. אבל למכשיר רציני הנתון בידי אנשים בעלי קשרים המשמיעים השכם והערב את נשותיהם הזמרות, גיסייהם המלחנים ואת עצמם מרואיינים עליידי הקולגות. באמת, האם זוהי תיקשורת במאה ה-20 שרים ובשנות השבעים?

פרץ לזוינשטיין, תל אביב

חוקי כליות

זכספי הציבור

בעיתון הארץ מיום שישי (8/1) גילתי ידיעה על הפגנה של 15 צעירים, חברי "שי"ח, שנערכה בירושלים. החברה הפגירה במגרש שבו נבנה מלון הילטון, ב-מחאה על כך שזכספי הציבור מבוזבזים להקמת מלונות פאר, בשעה שבערך 200 חר-לי כליות צפויים לסכנת מוות משום ש-אין די כספים כדי לקנות עבורם כליות מלאכותיות.

הידיעה, שהיא בעלת חשיבות ציבורית ממדרגה ראשונה, הופיעה בעמוד האחרון (!) של העיתון, והוקצב לה בערך אינץ' אחד על טור. אפילו כותרת לא טרחו לתת לידיעה, אלא תקעו אותה אחרי הידיעה הרמטית: "הוצע לאגד לרכוש 8% מהבעלות בליינד אשדוד".

אפשר להשתגע: נניח שבמניאקיסטן היו מחליטים להוציא להורג 200 אנשים (לא מוכרחים להיות יהודים). אני כבר רואה את הכותרת הענקית בעמוד הראשון, עם תמונה אחת לפחות וכל יתר הפיצ'בקעס השמורים למאורעות כאלה.

וכאן? שום דבר. 200 איש נדונים ל-כליון איטי, בגלל דבר מטופש כמו כסף (או טימטום) והארץ מקציב להם כרוב נאורות אינץ' מחורבן. לעזאזל! במה מודים בהארץ את מחיר האינץ' טור למוד-עות? בדמ?

כדי שלא יחשדו כי שאני רשע, ושסתם נטפלתי להארץ, אני מצהיר שזהו העיתון שבמקרה נקלע לידי. אני בטוח שגם עם האחרים אפשר לעשות חשבון.

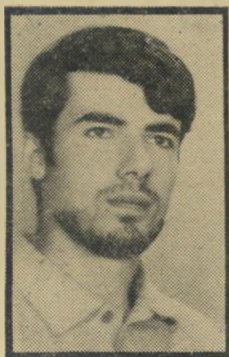
יעקב גרוסמן

בעל כליות בריאות, לעת עתה, תל אביב

דור דור

יצירותיו

אני סבור שאוכל לדבר בשם אלפי ה-צעירים הדורונים, ולבקש מכם שתפעלו ל-מענו. לדעתי אף אחד לא מייצג אותנו



נבואני

בבית הניבחרים. לא אנשים מקרב בני עדתנו ולא אנשים ומוסדות ממשלתיים.

יש לנו בעיות חמורות ואם אינכם מכירים את בעיותינו, מספיק שתערכו סיור קטן בכפרים הדורונים, שם תוכלו לקלוט באוזניים את כל מה שניתן לומר מפי ה-צעירים, לא מפי הזקנים...

סעיד נבואני, טטודנט, ירושלים

איטונומיה

ותוצאותיה

יש לי הרושם שדן בן-אמון כותב ב- (המשך בעמוד 8)

מצורף העתק מכתב שנשלח לשר ה-משטרה שלמה הילל. לדעתנו כדאי לפרסמו בעיתונכם:

בעניין: מר יחיאל יעקובוביץ, רחוב אר-לוורוב, 99, חיפה.

מר יעקובוביץ פנה אלינו ובפיו תלונה על משטרת ישראל, וזו תלונתו: ביום 4.10.70 הוא הוזמן טלפונית בדחיפות, ל-הופיע תוך שעה במשטרת קרית-חיים אל



שחק

הקצין (כוכב אחד) פריאנסה. הקצין חקר אותו בדבר:

(א) השתייכותו לתנועת העולם הזה — כוח חדש;

(ב) דעותיו הפוליטיות;

(ג) מה דעת הוריו על ההשתייכות ה-זאת (הג'ל תלמיד תיכון);

(ד) האם הוא מתכוון להתגייס לצבא ומה הוא חושב לעשות בצבא?

בתום החקירה, כשניתבקש הקצין פריא-נסה לאשר את דבר החקירה על דף נייר, הוא החל לצעוק וסירב לאשר דבר.

אנו מבקשים מכב' לחקור בדבר ולהודיע-ענו מה טעם מוצאת המשטרה לחקור אדם (צעיר) על דעותיו הפוליטיות והשתייכותו המפלגתית; מאימתי זה מעניינה של ה-משטרה לחקור על השתייכות לאירגון חר-קי אשר לו נציגים בכנסת.

ד"ר ישראל שחק, חיפה

ישעיהו ת. שי"ק, מזכיר

הליגה לזכויות האדם והאזרה, תל אביב

כמה פעמים

זוכרים שקר?

לפני כמה חודשים קראתי בהעולם הזה (1701), במדור קורא יקר, כי באחת ההר-פעות, כאשר הצלם של השבועון צילם את גולדה מאיר כמה פעמים, היא שאלה או-תו: לשם מה התמונות? כשאמר לה שהוא הצלם של העולם הזה, היא שאלה אותו אם אינו מתבייש לעבור בעיתון מושחת כזה. ועוד הוסיפה כי לאחר שהיא קוראת את העיתון, היא רוחצת את ידיים.

והנה באה אותה גולדה מאיר והצהירה בשיבת המפד"ל לפני מספר שבועות, כי אין היא וילדיה קוראים את השבועון ה-מסויים וכיצד לא מתביישים להטיח נגדה אשמה כזאת.

היכן ההגיון: אם היא איננה קוראת את העיתון, מדוע היא אמרה שהיא רוחצת את ידיים לאחר שהיא גומרת לקרוא אותו? ואם היא כן רוחצת את ידיים לאחר שהיא קוראת את העיתון, אז למה היא מת-רגזת כששואלים אותה אם היא קוראת אותו ועוד מכחישה את זה?

על זה נאמר: "שקר לא זוכרים פעמים".

יעקב טימברג, תל אביב

שיטות

תיקשורת

תנו לי לספר לכם מספר התרשמויות ראשוניות של אדם שחזר משהות של כ-ארבע שנים בארצות-הברית. אני מתכוון ב-דברי לשיטות התיקשורת השונות: עיתונות, טלוויזיה, רדיו וכו'.

ובכן, ההתקדמות הרבה בישראל בשטח זה היא עדיין פיגור גדול. למרות הכל אין אנו רואים כאן עיתונות נועזת, טלוויזיה נעימה ורדייונות או רדיו מעניין.

הסכנין-אכן סכנולוגי לישראל

מודיע על

פתיחת ההרשמה של מועמדים לסמסטר א' (חורף) בשנת הלימודים תשל"ב 1971/72 המתחילה באוקטובר, במסלולי לימוד לתואר "מוסמך למדעים B.Sc." בשטחים הבאים:

הנדסה אזרחית

הנדסת גיאודזיה

הנדסת מחצבים

הנדסת מכונות

הנדסת חשמל

הנדסה כימית

הנדסת מזון וביוטכנולוגיה

הנדסה חקלאית

הנדסה אוירונוטית

הנדסת תעשייה וניהול

כלכלה

מתמטיקה

מדעי המחשב

פיסיקה

כימיה

מדעי הרפואה (בוגרים בעלי תואר מוסמך למדעי הרפואה ימשיכו במסגרת בית הספר לרפואה לקראת תואר "דוקטור לרפואה")

ארכיטקטורה ובינוי ערים

הכשרת מורים למדעי הטבע (מתמטיקה, פיסיקה, כימיה)

הכשרת מורים למדעי

הטכנולוגיה (הנדסת חשמל, הנדסת מכונות).

ספסים ופרטי הרשמה אפשר לקבל במקומות הבאים החל מיום שני, 1.2.71:

מוזכירות לימודי הסמכה, בנין אולמן, קרית הטכניון, חיפה.

משרד המדור ללימודי חוץ בחיפה (בנין הטכניון הישן, בהר).

משרדי הטכניון בתל אביב, רח' ליסין 14, תל אביב.

משרד רישום מועמדים באוניברסיטת באר-שבע, בית האס, באר-שבע.

אפשר גם לקבל ספסים ופרטי הרשמה לפי פניה בכתב למוזכירות לימודי הסמכה, קרית הטכניון, חיפה.

ההרשמה תפתח ביום א', י"ב שבט תשל"א, 7 בפברואר 1971, ותסתיים ביום ו', י"ב תמוז תשל"א, 25 ביוני 1971.

הערה: לרגל הנהגת שיטת הלימודים החדשה בטכניון (שיטת הצבירה) יוכלו מועמדים להרשם ללימודים בטכניון סעמיים בשנה.

ההרשמה לסמסטר ב' (אביב) תתחיל ביום ראשון, 27 ביוני 1971, והלימודים בסמסטר ב' יתחילו במרץ 1972.

THE PHENOMENAL No. 1 BESTSELLER

by Dr. D. Reuben

Everything You Always Wanted to Know About Sex\*

\* but were afraid to ask!!!.....

And those who think they know, WELL, THEY DON'T!!!

Ask for the BANTAM original edition — 433 pages

להשיג בקיוסקים ובחנויות הספרים סוכנות ברונפמן בע"מ

ללא מכס!

לעולים-חדשים ותושבים חוזרים, אנו מוכרים מצלמות, מקרנות, מכשירי-בזק, מכונות-הגדלה ועוד, ללא מכס!!!  
צלומי פספורט — בין רגע!  
מבחר גדול של מצלמות ו-אביזרים בחנות המקצועית!

פוטו ברנר

ח.ה. רחוב, תל אביב

A "MUST" for many. MASTERS & JOHNSON—HUMAN SEXUAL INADEQUACY. IL.52.50

DANGOUR LTD., 44 Petah Tikwa Rd., Tel Aviv. Phone 36247.

**■ בעוד שח"כ יוחנן באר** השתדל לשפוך אש ו- גפרית על שריהאוצר **פינחס ספיר**, בעת הוויכוח הגדול על התקציב (ראה דו"ח לבוחר), התייחס ספיר לכל העניין ב- הומור בולט. כשבארר ציטט מיספרים שונים על תקציב ה- ביטחון, קרא לו ספיר קריאות- ביניים לתיוקן העובדות. כשזה לא עזר, רשם ספיר את המי- ספרים שלו על פתק, קם מ- מקומו, ניגש לדוכן הנואמים, הושיט לבארר את הפתק ב- אמצע המישפט, וחזר למקומו.

**■ בארר** שיבח את ספיר על עומס עבודתו והצנע שב- הליכותיו, טען שספיר גר ב- ירושלים בדירה של חור אחת. קרא ספיר, מבלי להרים את ראשו: "שני חדרים!"

**■ פחות** משועשע היה חברו לטיעה של בארר, ח"כ גח"ל (ליברלים) **אהרן גורדן שטיין**, נציג הקבלנים. בארר הכריז בנאומו שאינו מסכים עם דעות גולדשטיין, והוסיף: "אבל אין דבר, גולדשטיין ממילא לא שומע טוב."

**■ טעם** התרגו גם **מנחם בגין**. כאשר עלה על הנוכח ח"כ המערך (רפ"ל-שעבר) **גר יעקובי**, התלוץ בגין כ- דרכו. יעקובי העיר שאין לו הרבה זמן לדבר. בגין קרא שהוא מוכן לנדב לו שתי דקות מהזמן העומד לרשות גח"ל. אבל יעקובי לא הבין את הבדיחה, השיב בגסות ש- אינו זקוק לנדרות של גח"ל. בגין הופתע מתגובה בלתי- ספורטיבית זו, קם ויצא מן האולם.

**■ במשרדי** האו"ם בניו יורק יש מדור מיוחד להסר- טה. עובדי המדור מסרטים ו- מקליטים כל אחד מן הנואמים בעצרת ובמועצת הביטחון. כל

השלוש. יארינג ביקש שיצמצ- מו את ראשי הפרקים — מ- פני ש. מספר 13 הוא ביש- מזל."

**■ מי** שחשב שראש-הממ- שלה גולדה מאיר יודעת רק לשנוא ולא לאהוב, יכול היה לעמוד על טעותו למיקרא ה- ראיון האישי עם גולדה שהת- פרסם השבוע באגודת הלוני- דוני. באותו ראיון סיפרה גול- דה כיצד הכירה את בעלה, **מוריס מאירסון**. סיפרה גולדה: "הכרתי אותו בדגבן. עבדתי אז במכבסה. אמו היתה אלמנה והיו לו שלוש אחיות, שאחת מהן היתה באותו סטור- יום (בו אושפזה אחותה של גולדה). היה לנו איפוא רקע משותף של שחפת. זאת היתה אהבה הדדית מן הרגע הרא- שון... היינו קוראים ספרים ביחד. ביחד אני זוכרת את בירון ואת ספר איוב."

**■ מזכיר** ההסתדרות **יצחק בן-אהרון** הבטיח את הו- פעתו בחזית תנועת העבודה הליברלית, למרות התקפותיו ה- נמרצות על נציג תנועה זו בחזית המרכז, **הילל זיידל**. אולם מאז פתח בן-אהרון בהת- קפות גם על נציגים אחרים ב- ועדה המרכזת. בעיקבות זאת מהלכת במיסדרונות החזק הפר- על הבדיחה הבאה: "החבר ה- יחיד שישאר בקרוב לבן-אהרון בועדה המרכזת יהיה הילל זיידל."

#### המלביש הפרטי

#### של גדעון זינגר

**■ הולך** לו **ליוסי ירין** שלנו בחוף-לארץ. הוא משתתף עתה בחזרות לחזומר זורבה שיועלה בחודש הבא בוינה. יו- סי ישחק במחזמר את התפקיד הראשי. חוץ מזה הוא ישחק

Call me. 800-221-2160.

My name is Yaffa Sharir.  
I'd love to get together  
with you.

And if I don't knock  
you out, I'm sure one of  
my three groovy girl-  
friends will.

Each of them is as  
anxious to meet you  
as I am.

All of this is being made-  
possible by the hippest  
young men's slacks  
in the world.

Broomsticks.

So why not call right  
now?

No matter where you  
live, it won't cost you a  
cent.

New York, 800-221-2160



**יפה שריר** סגנית מלכת היופי של ישראל מלפני שלוש שנים, מתגוררת עתה באמריקה שם נישאה לאזרח אמריקאי, חופיעה במודעת פירסומת ב"פלייבוי": "טלפן אלי 800-221-2160. שמי יפה שריר. אני מתה להיפגש איתך. ואם אני לא מפילה אותך חלל בו במקום, אז בטח אחת משלוש החברות החתיכות שלי יצליחו. כל אחת מהן משתגעת להיפגש איתך כמוני. כל זה מתאפשר הודות למכנסי הגברים הכי אופ- נתיים שבעולם. ברוסטסיקס (שם שמירשו מקלות מטאטאים). אז למה שלא תרים לי טלפון מיד? לא חשוב איפה אתה חי, זה לא יעלה לך גרוש", מודיעה המודעה המלווה תמונה של יפה.

קיד גולדה בהפקה הישראלית של המחזה לצידם של **בומבה צור, חיים טופוז ושמר אל רודנסקי**; בהפקה הויני- אית לצידו של **יוסי ירין** וב- הפקה הדרום אפריקאית לצידו של **שמעון ישראלי**.

**■ הומרת** הישראלית **א"לכסנדרה** כבר חזרה לארץ. אבל כשהיתה יחד עם להקת כרמון, במסגרת, ניגש אליה ב- סוף אחת ההופעות בחור צעיר ואמר לה כי הופעתה מצאה מאד חן בעיניו. כעבור כמה ימים, כשהופיעה באולם אולימפיה ב- פאריז, חזר הסיפור על עצמו: אותו בחור, בתוספת זר פרחים, בא לחדר ההלבשה. הוא הציג עצמו: **פרננדו מאיור**, בן לאחת המשפחות המכובדות וה- עשירות של מסקיקו. אלכסנדרה אמרה נעים מאוד וחשבה שבוה



השתתפה בתוכנית הרדיו "עד חצות" שבעריכת עמוס אטינגר (עם ה- מיקרופון), שנערכה במועדון הלילה "קינגס קלאב". במהלך התוכנית שרה דורה חלק משירי התקליט החדש שהוציאה וכששאלה עליידי אטינגר מה דעתה על אלה שמבקרים את תוכניתה בטלוויזיה, השיבה: "אני מרחמת עליהם. זה ג'וב קשה. מזל שהם במיעוט."

#### דורה חבקין

נוספת עד חודש אפריל. הבקשה נמצאת בדיון. אם יוכה ברשיון — הוא יהיה שחקן-אורח ש- קיבל רשיון עבודה לתקופה ה- ארוכה ביותר עד כה. וממה שחורשם ביותר בחז"ל? כי שיחה טלפונית גילה זינגר: "מי שיש לי מלביש פרטי."

את תפקיד זורבה בהסרטה ה- צבעונית שתוקרן ברשתות ה- טלוויזיה האירופיות. דבר נו- סף המראה על הצלחה: ירין ניבחר, במישאל של אחד ה- עיתונים החשובים באוסטריה, לשחקן האהוב של 1970 ב- ארץ הוואלסים.

**■ שחקן** אחר המצליח ב- חז"ל הוא **גדעון זינגר**, ה- מככב עתה במחזמר האיש מ- לאמאנשה המועלה בברודוויי. אפילו בניו-יורק טיימס כתבו עליו: "לראות את זינגר — אישיות בימתית שבגדר תו-

הסרטים והנאומים נשמרים ב- ארכיון מיוחד למען ההיסטו- ריה. לנציגי האומות יש הזכות לבקש העתקים של הסרטים ב- הם הופיעו. לדברי עובדי ה- מדור, אחד היחידים המנצל זכות זו ומבקש העתק של סרט נאומו המצולם, הוא שריהחין הישראלי **אבא אבן**.

**■ שליח** האו"ם **גונאר יארינג** מאמין באמונות טפ- לות. עובדה: כשהגיע בשבוע שעבר לשיחות עם **גולדה מאיר** ואבא אבן, הוגשו לו בכתב 13 עיקרים מהות

נגמר העניין. אבל פרננדו המ- שיר: "אני רוצה שאת תבואי איתי למסקיקו ותכירי את ה- משפחה שלי." מה פתאום? איך אני יכולה לנסוע. אני בקושי מכירה אותך. אני אתן לך תשרי- בה מחר. כשהלך הבחור, טלי- פנה אלכסנדרה להוריה בארץ ושאלה אותם מה לעשות. "תח- ווי מידי הביתה!" השיבו ה- הורים.

**■ תערוכה** מיוחדת במינה הוצגה בקיבוץ מפלסים הסמוך לרצועת עזה. את התערוכה הציג חבר הקיבוץ, הצייר **עורך שמיר**. המיוחד בתערוכה לא היו התמונות, אלא המיקום. היא הוצגה במיקלט נגד לוחמת- גנים של הקיבוץ.

**■ סם אכנרי**, הישראלי שחזר מדרום-אפריקה והשתלט על אופנת-העור התלאביבית, נאה בימים האחרונים כשהוא עורך שיחות מעמיקות עם שו- רה שלמה של חתיכות תל-אבי- ביות ידועות. מאחורי הגב כבר החלו לרכל עליו, אולם מטרת השיחות התבררה עד מהרה. סם עומד להיכנס בקרוב גם לענף בגדי הנשים ולמטרה זו הוא עורך מחקר שחקים בצורה מקורית. לפני נסיעה לחז"ל ל- צורך הרחבת עסקיו, הוא או- סף מידע ממקור ראשון על נוהגי צריכת האופנה של ה- דיזינגופיות.

**■ באותו** שבוע בו התברר כי התפקיד שממלא **חיים טו- פוז** בכנר על הגג, הוצע לו אחרי שנדחו שחקנים כדני **קיי וריצ'ארד ריטון**, גילה השחקן האמריקאי **רוברט מי- צ'ס** למראיין אמריקאי כי הוא דחה את תפקידו של **ג'ורג' ס. סקוט** בסרט פאטון. מיצ'ס גילה כי הוא לא אהב את התס- ריט, והציע: "אולי תקחו את סקוט?" ובאמת המפיקים לקחו את סקוט, שנבחר בעיקבות ה- סרט עליידי מבקרי ניו-יורק ל- שחקן השנה ואף הוצע כמועמד לפרס האוסקר.

#### פסוקי השבוע

**■ שריהמטרה** שזמחה **הילד, על המצב בבתי הספר**: "בקרב נגיע למצב כזה, שבלי מכתב פרוטקציה לא נוכל לקלוט יותר טרוריסטים שפוטים בכלא."

**■ ההומוריסטן** **אפרים קישון**, **על עם ישראל**: "עם ספר? עם ספיר."



**ניקיטה כרושצ'וב** מבלה באמבטיה המשפחתית בדאצ'ה (חוזה כפית) שלו יחד עם נכדו, ניקיטה סרגייביץ', אותו הוא מלמד לשחות.

בקרים לבידור חיילים בקרים ולחרום את כל הכנסות ערב הגאלה שלו לצה"ל. מאחר והגיע לארץ עם דלקת גרון קשה,

(המשך מעמוד 6)  
הנהלת החשבונות שלו ככל העולה על רוחו, מבלי שיהיה שמץ של התערבות מ-

## המשמיץ לצרכן

טוב או זה רע / על משקל שיריך שי נישאו אז בשורה / ואני לא יודע מה פתאום קרה / ומוכרח להודות, חבל ו- נורא / שלפעת, ביוזעתי או שלא בי מידע / הפכה אצלך התחמושת הקלה ל"תחמושת כבדה" / ואתה יורה ואתה מפגין / וזה לא מתאים לך, זה מה שמרגיז.

ולעצם העניין, "לבקר" זו לא מילה גסה / אבל לדעתי זה מוחזר למי שי בעצמו פעל ועשה / ולא שיש לך מי אחוריך שרצים בקופה / אבל לפעמים גובלת הביקורת שלך בחוצפה / מפני שאם נחפש את האמת לאמתה / אז מה, בעצם, עשית אתה? / חרות חרוי זיסי יופי, חוכמה / את זה אפילו אני יודע, אז מה? / אבל בשעה שאבן "רק" נאם, ופרס "רק" רכש, ודיין "רק" כבש / כתבת שירים וליקטת דבש / וחזן זה, שמעתי רכילות, אבל זה לא העניין שלי / לכתוב רעות על אלון "התבור" ועל אחיתופל הר גילי / ואני אהיה האחרון / שיגיד מילה רעה על בן־אחרון / אבל יש לי רושם, ותתקן אותי אם אני טועה / שאתה כל הזמן עובד על "חקן" של רואה־ואינו־נראה / ושאת כל יום שיש על קיומך לא נקבל תזכורת / ותפסי פס, חס ושלום, יום שיש אחד ביקורת / אתה עלול, שלא נדע מהצרות, לא לקבל משכורת / ושאת לא תשפוך על כל "הגדולים" עלבונות בקיתון / מי יודע מה גיד על כך עורך העיתון? או שמע ממני: זה לא קונץ לבקר או להשמיץ השמצה / החוכמה היא במקום זה ליעץ עצה / או, לפעמים, לשם גיוון / להציע פתרון כלשהו, או לפחות — כיוון / ואני מבטיח לך שאם היית מציע משהו רציני / גם הם היו מקשיבים לך, וגם, להבדיל, אני...

זאב זהב, קיבוץ גבים

נאלץ הזמר לדחות את הופעותיו במוצבים למועד מאוחר יותר (סוף חודש ינואר), כי שיוכל לעמוד בהתחייבויות, ולהופיע לפחות לפני אלה שקנו כבר כרטיסים, ושילמו מחיר מלא כדי לחזות בהופעותיו. באשר ל"אכזבתו של מר אליהו ספקטור מביטול ההופעה בבירגסגפה" — לא ידוע



יפה וורנית ומייק בראנט

לנו כלל וכלל על מסיבה שעמד לערוך לי מייק בראנט ועל ביטולה של "אכזבה" זו. אם גם היתה נערכת מסיבה כזו, איננו משוכנעים שאמנם היה הזמר נוכח בה, שכן לא לשם פירסומה, ולא על מנת לקבל פרס הציע את שירותיו לצבא.

יפה וורנית ומייק בראנט  
יפה וורנית ומייק בראנט אינן מכחישות את העובדות: מייק בראנט אמור היה להופיע בבירגסגפה, הוא לא הופיע בגלל מחלתו, למחרת הוא כן הופיע בחיפה.

קוראים השוגחים מכתבים מתבקשים לנסח אותם בקצרה. עדיפות תינתן למצרפים תמונות למכתביהם.

צד המערכת: מבלי שדבריו יעברו איזו שי היא עריכה או ביקורת על־ידי המערכת — כך שלפעמים, בצד דברים נכונים וצודקים של טעם ולענין, יין, אנו מוצאים שפע של דברי להג ושטות.



זמיר

למשל: הרבה זמן הוא לא נילאה לחזור וללעוס ב"הומור" שמעורר גיחוך, את מכשיר העזר לחיימין ה"נקרא ויברטור... כאילו שאנו, ציבור הקוראים, הננו כי תה של ילדי בית־ספר הנהנים מאוד לדחוף את אפנו למסחרי חדר המיטות — ומערכת השבועון כאילו אינה קיימת כלל! יש מקום בהעולם הזה למדור סאטירי וביקורתי כהנהלת חשבונות — אך ללא עין פקוחה מתמדת ויד מברירה וחותכת של המערכת — זה הופך לדייסה מגעילה למדי, אם כי פה ושם מוצאים בה כמה צימוקים טובים.

שיום זמיר, כפר אמירים  
מדוע בוטלה הופעת מייק בראנט?

כמי שהיו שותפות פעילות בסיוור של מייק בראנט בישראל (האחת כאמנית, והי שנייה כאשת יחסי הציבור של המופע), הרשו לנו להעיר לכם על כמה עובדות מסולפות שהזכרתם בגליונכם האחרון (1741), בדף תשקיף.

מייק בראנט הגיע לסיוור של ארבעה עשר קונצרטים בישראל, שהיו חייבים להעריך ב"עשרה ימים בשל לוח הזמנים הדחוס שלו בחוץ־לארץ. מלכתחילה היה בדעתו להקציב כמה

לה רעיון!



אבל עם פנטסיה זה פנטסטי!

### פנטסיה

- פנטסיה היא התחתון שאת לובשת ומשליכה
- פנטסיה אידיאלי לשמוש יום־יומי. נסיעות. חופשות ותקופה חרדית
- פנטסיה מיוצר מחסר מהפכני המורכב מ 20% אקריליק ו 80% ויסקוזריון בעיבוד דומל ופלא. בשלל צבעים מקסימים
- פנטסיה הגייני. רך ונעים למגע. סופג זיעה וחמים בחורף.

פנטסיה לנשים בשתי מידות - בקיני ותחתון שלם. פנטסיה לילדים. פנטסיה לגברים - בקרוב. נמכר בסט של 5 יחידות.

להשיג בבתי מרקחת. סופרמרקטים. בתי כלבו וצרכניות. רדקס תעשיות בע"מ תל־אביב. ת.ד. 6165. מל. 820059

תחת שמלת המקסי, המכנסיים או המגביים, או על הגרבוניים ליתר חמימות בחורף

בִּרְכוּנִים  
בונד סטריט  
Merci

הגרביים עד לברכיים בשלל הצבעים הפסיכודליים 2.25 ל' בלבד



העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי. המערכת והמינהלה: תל־אביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 260134, תאריך 136 • מען מברק: עולמפרס • בית־דפוס משה שהם בע"מ, תל־אביב, רח' סין 6 • ג'ופות: צינורגריפה כספי בע"מ • העורך הראשי: אורי אכנרי • המוציא־לאור: העולם הזה בע"מ.

# 3 סיבות טובות

## מדוע לקנות מכונת כביסה אמקור

המוצר  
הנבחר  
1970

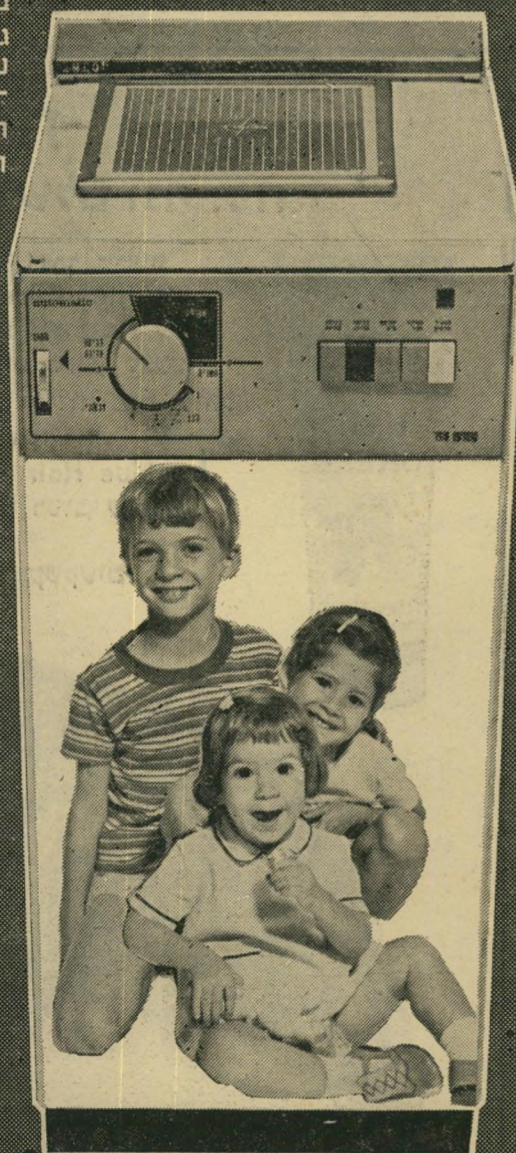
יש ילדים בבית? יש הרבה  
כביסה בבית. כדאי לקנות  
מכונת כביסה. הנה 3 סיבות  
(טובות!) מדוע לקנות מכונת  
כביסה "אמקור":

א-ל"ף: ל"אמקור" מבחר  
האיכות הגדול ביותר:  
4 דגמים משוכללים  
לבחירתך.

ב-י"ת: כל מכונות הכביסה  
של "אמקור" הן קומפקטיות.  
וכנסות בקל לכל מקום  
בדירה.

ג-ימ"ל: גם למכונות הכביסה  
של "אמקור" היתרון החשוב  
- שרות אמפא.

המפיצים: **אמפא**  
וסוחרים מורשים



לי תמכור רק  
**אמקור**

פרסום א.מ.ל. סטודיו רס. צלום נולברט

## תמרורים

**נולדה •** בלונדון, לשחקן הקולנוע **טוני קרטיס** (46) ולרעייתו, הדוגמנית לשעבר **פני אלדן** (26), בת במשקל 3,6 קילו. לטוני יש כבר ארבע בנות — שתיים מנישואיו לג'אנט ליי ושתיים מנישואיו לכריסטין קאופמן.

**נחוג •** יום-הולדתו ה-53 של מי שהיה משך שנים מפקד מישמר-הגבול ו-המכהן מזה שבע שנים בחור המפקח



קופמן

הכללי של משטרת-ישראל ושקיבל בשנה שעברה את דרגתו החדשה, רב-ניצב **סיני חם קופמן**.

**נחוג •** יום-הולדתו ה-65 של אמן הבימה, אשר הצט

רף לתאטרון תקור פה קצרה לאחר הקמתו ושקישט את הקאריירה העשירה שלו בגלריה מרהיבה של תפקידים, במחזות כמו בית התח של ירח אור גוסט, הביצה ול-אחרונה איזון עדין, חיבר גם את הלהיט של תקופת מלחמת השיחור שהושק בפי יפה ירקוני, האמני יום יבוא, **רפאל קלצ'ין**.



קלצ'ין

**מנהלים רומן •** השחקנית **זאן מורו** והבמאי הצרפתי **ג'י ג'י** (30) ששימש כעורך במאי בסרט מיטריות שרי בורג, סיים עתה את הסרטת סדרתו הראשון ומתכנן שני סרטים חדשים בכיכובו של זאן מורו.

**הוענק •** הפרס בן 1000 הלירות על-שם שרה ריכטסין לשנת 1970, לעורך המשנה של מוסף הארץ **רומן פריסמטר**, עבור כתבתו כאלה אנחנו שפורסמה בגליון ראש השנה תשל"א של המוסף והוקדשה לניחוח דמותו של הישראלי בשנה שחלפה.

**זכו •** בפרס ויצמן מסעם עיריית תל-אביב, פרופסור **אלכסנדרה פוליא-קובימיבר** ופרופסור **היינריך מנדל-סון**, פוליאקוביבר זכתה בפרס על הצלחתה במחקר בוטני ועל עבודתה בשטח החינוך; פרופסור מנדלסון — על עבודתו במחקר מודרני של עולם החוליות.

**מונה •** למנכ"ל מפעלי ים-המלח, המהנדס **חיים פוקר** (43), העובד בסדום מזה 17 שנה ושיא ב-1958 להשתלמות בארצות-הברית ושמונה לפני שנתיים לאחראי על היצור במפעלי ים-המלח.

**נותח •** במחלקה הכירורגית של בית-החולים קפלן ברחובות, ניתוח ש-בר, מזכיר חברת העובדים אשר ירדן.



ירדן

**נפטרה •** בירושלים, בגיל 86, **לאה אביזוהר** ש-עלתה לארץ ב-1888 וניהלה את גן-הילדים העברי הראשון בארץ.

## השאר לנו את הנהיגה



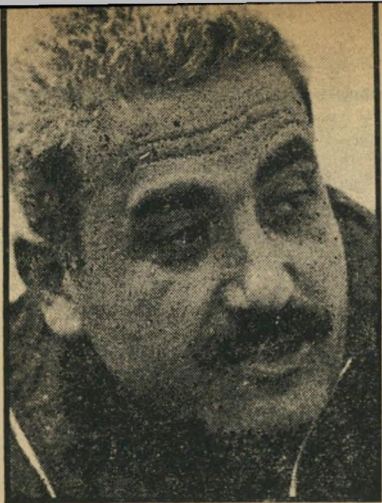
## רק טיפה אחת ואתה בעל מראה מושלם ומטופח



מעט, כל התגליות לטיפוח השיער בדרך טבעית בתכשיר אחד, **Williams' Ice Blue Hair Dress**. תכשיר זה, המורכב מיסודות פעילים ובדוקים, מרכז את השיער מעשיר ומטפח אותו באופן טבעי. **Ice Blue Hair Dress** אינו מכיל יסודות מים ומוחל המייבשים את השיער ומונעים את גמישותו. הסתרק עם כמות קטנה של **Ice Blue Hair Dress** בבקר, ובערב — העבר בשערך מסרק, רטוב, שיחוש את פעולת הלנולינים של **Ice Blue**. **Ice Blue Hair Dress** מונע יובש וקשקשים ומעניק לך את תחושת הארומה הנפלא של **Williams' Ice Blue**.



הסוכן בישראל — בלמון בע"מ תל-אביב, המפיצים — חב' נורית בע"מ.



ג'ורג' חבש



נאלי חואטמה

# תחת מטר המהלומות והאכזבות - מסתמו שינוי עמוק במחנה הפידאיון

**ב** עור שהמלחמה הפסקה בין הצבא הירדני ואירגוני הפידאיון מתלקחת מדי פעם, והם לוחמים על עצם קיומם וחיהם, קורים דברים מוזרים מאד בקרב הפידאיון. במרכז דברים אלה עומד הרעיון שזכה לכינוי "פלסטיין הקטנה". פלסטיין הגדולה — היא הרעיון של הקמת מדינה פלסטינית בכל ארץ ישראל המערבית, על חורבנה של מדינת ישראל. רעיון זה הוא המטרה המוצהרת של כל אירגוני הפידאיון. הניסוח המקובל הוא "מדינה פלסטינית דמוקרטית ולא-כיתתית, בה יחיו יהודים, נוצרים ומוסלמים בשוויון". פלסטיין הקטנה היא, לעומת זאת, הרעיון של הקמת מדינה פלסטינית בצד ישראל, בשטחים המוחזקים של הגדה המערבית ורצועת-עזה. כל אירגוני הפידאיון רואים בו, באופן רשמי, בגידה במטרותיהם. זה ברור. לכן מוזר שבעתיים מה שקורה עכשיו.

## כולם מאשימים את כולם

**ל** פני כמה ימים הודיע הד"ר סארטאחי שהוא תומך בהקמת המדינה הפלסטינית ("הקטנה"), כ"שלב" בדרך להגשמת המטרה הסופית. הד"ר סארטאחי הוא אדם חשוב, המנהיג העליון של אירגון הפידאיון קטן וכולט, שביצע כמה ממעשייהחבלה הקיצוניים ביותר במטוסים. אפשר היה להתעלם מכך, לולא הקדים את דבריו נאלי חואטמה, אדם חשוב הרבה יותר. חואטמה הוא השמאלני-הקיצוני שבין מנהיגי הפידאיון — ראש "החזית העממית הדמוקרטית לשחרור פלסטיין", הקטן שבין שלושת האירגונים העיקריים במחנה הפידאיון. בראיון לעיתון בשפה הצרפתית המופיע בביירות, "לאוריאן" ("המזרח"), גילה חואטמה בן-התפנוקים של השמאל החדש העולמי, גילוי מדהים: שרבים מבין ראשי אירגוני הפידאיון תומכים ברעיון המדינה הפלסטינית בצד ישראל. טען חואטמה: סוכנים אמריקאים ערכו סקר בין הפידאיון, כדי לבדוק את יחסם לרעיון זה. בסקר זה נתברר שיש לכך תמיכה רבה. מוכן שחואטמה אמר מה שאמר כדי להשמץ את עמיתיו-יריביו באירגונים האחרים. לייחס להם רעיון בוגדני. זו היא תופעה חוזרת רבת-משמעות: הפידאיון, וגם מנהיגים פלס-

קבעו הם, בכרוז תשובה נרגז: "הפתרון הדמוקרטי — אין פירושו בשום פנים ואופן הסכמה לתוכנית-אבנרי. נקודה זו הועלתה ונדונה עם אותה חבורה ימנית בפני קהל גדול של נוער ערבי, וכן הוצגו הניסוחים המילוליים של פתרון אבנרי ושל הפתרון הדמוקרטי. למרות זאת דבקו אותם יסודות ימניים בדעתם שיש זמיון בין שני הפתרונות, בטענה כי שני הפתרונות גם יחד מסכימים להישארות היהודים בארץ."

## הבובות של אורי אבנרי

**מ**י היא אותה "חבורה ימנית", שהסיחה האשמה כזאת בפני אנשי חואטמה? הכוונה היא, כמובן, לאנשי פתח. גם הפעם מתנגדים אנשי פתח למתן מעמד כלשהו ליהודים במדינה הפלסטינית, שתקום אחרי חיסול ישראל. הם פוסלים את הרעיון של מדינה דו-לאומית, ואפילו רעיון של איזור דו-רעתי לפי הדוגמה הלבנונית. אולם בפעם הראשונה מועלה, בחצי פה, הרעיון שבשלב הראשון, בתקופת המעבר, יהיה צורך ב"הסדר קולקטיבי". הרמז: עד שייכון מישטר דמוקרטי אמיתי, שבו לא יהיה הבדל בין ערבי ויהודי, ולא יהיו זכויות לאומיות לשום עדה, יכול להיות צורך בהסדר קולקטיבי עם היהודים. יש כאן לפחות התחלה של הכרה בקיום קולקטיבי ישראלי — צעד גדול מאד קדימה בהתפתחות הנפשית של הפידאיון, אם כי אין לו משמעות לגבי ישראל עצמה.

# מעשוב הפידאיון

נה ברצינות ליחסים בין הפידאיון ליהודים. הם מפרידים בין היהודים בעולם, עימם הם מבקשים דו-שיח ובירור, ובין היהודים בישראל. גם הפעם מתנגדים אנשי פתח למתן מעמד כלשהו ליהודים במדינה הפלסטינית, שתקום אחרי חיסול ישראל. הם פוסלים את הרעיון של מדינה דו-לאומית, ואפילו רעיון של איזור דו-רעתי לפי הדוגמה הלבנונית. אולם בפעם הראשונה מועלה, בחצי פה, הרעיון שבשלב הראשון, בתקופת המעבר, יהיה צורך ב"הסדר קולקטיבי". הרמז: עד שייכון מישטר דמוקרטי אמיתי, שבו לא יהיה הבדל בין ערבי ויהודי, ולא יהיו זכויות לאומיות לשום עדה, יכול להיות צורך בהסדר קולקטיבי עם היהודים.

יש כאן לפחות התחלה של הכרה בקיום קולקטיבי ישראלי — צעד גדול מאד קדימה בהתפתחות הנפשית של הפידאיון, אם כי אין לו משמעות לגבי ישראל עצמה.

הספר מזכיר את אורי אבנרי כמה פעמים בהקשרים שונים, ומגיע לשיאו בקביעה זו: "המהפכה (הפלסטינית) דוחה באופן מוחלט את הרעיון של מדינת-בובות בגדה המערבית וברצועת-עזה, ישראל שלאר שלאר הציונות, בנוסח אורי אבנרי, של ישראל מפוסטרת, של קונפדרציה שמית. אלה הן חוכניות גזעניות, שמסרתן לרמות את הפלסטינים. כל התוכניות האלה נועדו לקיים את התוקפנות הבסיסית, שהובילה לגלות-מאונס של הפלסטינים, ולדיכוי ההמונים. תנאי-בלי-עבור של פלסטיין החדשה הוא השמדת היסודות המדיניים, הכלכליים והמיליטריסטיים של המדינה הקולוניאלית, השוביניסטית והגזענית..."

## התקפת מחץ בוואשינגטון

**ל** מנגנון המסופעת של אירגון פתח (ושל "אירגון השחרור הפלסטיני", הכפוף לו) ערוך ברחבי העולם למלחמה ברעיון המכונה, דרך קבע, "תוכנית אבנרי". בסאון מנגנון זה בהשיגטון, פלסטיין החופשית, ראיין את אבנרי בעת שהותו בבירת ארצות-הברית. הראיון פורסם בגליון נומבר 1970, תוך הקפדה ראוייה-לציון על הנאמנות לדברי המרואיי, שנמסרו במלואם, ללא תיקונים והשמטות, למרות שעיקר דברי אבנרי היו על תוכנית פתח. אולם במאמר ראשי, פסל העיתון בשצף-קצף את "תוכנית אבנרי". תוך כדי כך גילה העיתון טפה מן הנעשה מאחורי הקלעים, בקרב הפלסטינים עצמם. עיקר ההתקפה מכוונת נגד פלסטינים התומכים ברעיון זה.

נאמר בו: "בעלי החסות של תוכנית רוג'רס מעלים עכשיו סכסכים חדש. הסכסכים האלה, מדינה פלסטינית בשטחים המוחזקים של הגדה המערבית ורצועת עזה. מוזרה יותר מן הרעיון עצמו היא העובדה שהרעיון מועלה על-ידי כוחות-הכיבוש הישראליים, בשיתוף-פעולה עם סוכניהם הפלסטיניים... התחלנו לשמוע על אירגונים כגון, החזית הלאומית הפלסטינית, אירגון האינטלקטואלים הפלסטיניים, וכו', התובעים את הקמתה של, ממסלה פלסטינית מהפכנית, על, שטח נייטרלי, והלוחמים למען שחרור המולדת הכבושה. היישוב הפלסטיני הנייטרלי המוצעת אינה אלא המשך לתוכנית-רוג'רס האומללה. אוסף הכוחות, שלכל אחד היה תפקיד משלו, וכולם פעלו תחת הדגל של, שלום על פי תוכנית רוג'רס, לא הצליחו לעצור את המהפכה. עכשיו הם מרימים את הדגל של מדינה פלסטינית בשטחים המוחזקים (הדגשה במקור). והם משתדלים להוסיף גורם

טיניים אחרים, מאשימים איש את רעהו בתמיכה בהקמת מדינה פלסטינית, בצד ישראל. תוך כדי כך הם מגלים שיש תמיכה רבה ברעיון זה, ומתובכים עליו.

## תקרית בסאלאמאנקה

**ח** וואטמה עצמו עמד לא פעם במצב בו היה נאלץ להגן על עצמו מפני האשמה דומה. כדי למצוא חן בעיני השמאל החדש העולמי, התקדם במיקצת לקראת הכרה בקיום אומה ישראלית, אם כי הוא רחוק עדיין מהכרה רשמית כזאת. לפי טענת אחד מאוהדיו, העיתונאי הצרפתי ז'ראר שאיאן, הציע חואטמה בקונגרס הפלסטיני השישי, את העיקרון של מדינה פלסטינית, שבה יהיו היהודים מזכויות לאומיות, בעוד שרוב משתתפי הקונגרס דגלו במדינה ערבית, שבה יהיו ליהודים רק זכויות דתיות ותרבותיות."

במרכז ויכוח מופשט זה עומדת השאלה אם להכיר או לא להכיר ב"אומה" ישראלית, שיש לה זכויות בארץ. מי שמכיר בכך, יכול להניע משם להכרה בזכותם של הישראלים לקיים את מדינת ישראל — דבר שכל אירגוני הפידאיון מתנגדים לו בחריפות.

חואטמה עצמו נסוג מעמדתו, וקיבל את דעת הרוב — נגד מדינה דו-לאומית, או רב-לאומית, או מישטר המכיר בקיום אומה ישראלית או יהודית. אולם אויביו המשיכו להאשימו בכך שהוא תומך, בעצם, ברעיון שיש בו דו-קיום עם מדינת ישראל. כך פירסם העיתון הלבנוני "אל-חוריה" ("החרות"), ב-8 ביוני 1970, דו"ח על מאורע אופייני שאירע בספרד, ושיכול היה להיות משעשע למדי. מסתבר שבציר סאלאמאנקה, הושמעה ב-15 במאי, יום השנה להקמת ישראל, הרצאה בשפה הספרדית מטעם "החזית העממית הדמוקרטית" של חואטמה. המרצה גינה את ישראל, בת-ברית האימפריאליזם, ולאחר מכן הגיש את תוכנית אירגונו לפתרון פלסטיין הדמוקרטית, שתקום אחרי חיסול ישראל. אולם למחרת היום אירע משנה מחרי. קבוצה של פלסטינים במקום, שהגדירו את עצמם כ"תומכי המהפכה הפלסטינית", הפיצו כרוז שהקף את "החזית הדמוקרטית". נאמר בו: "הפתרון הדמוקרטי פירושו — הכרה ביהדות כלאום, הכרה ביישות הישראלית, פגיעה במאבק המזויין כדרך יחידה לשחרור פלסטיין, והסכמה מדעת או שלא-מדעת לתוכנית אבנרי."

"תוכנית אבנרי היא הפתרון הישראלי לבעייה הפלסטינית, והיא קובעת כינון קונפדרציה שמית לכל עמי המזרח התיכון. פתרון דמוקרטי פירושו גם הכרה במדינת-ישראל, במקום לחסל אותה כהקדמה לשלום, וכינון מדינה פלסטינית מחוץ לגבולות ישראל. הבעייה תיפתר באמצעות ממשלה ישראלית וממשלה פלסטינית, בדרך של משאומתן ישיר... כמו כן ייפתחו הגבולות בין שתי המדינות, להגברת שיתוף-הפעולה המיסחרי ביניהם, ולבסוף יקום מנגנון פדרלי, שיארגן את האינטרסים של שתי המדינות." השמעה נוראה זו הוציאה את אנשי "החזית הדמוקרטית" מכליהם. הם יצאו מייד להתקפה נגדית על "חבורה ימנית זו" שפירסמה את הכרוז. אלה אמנם הודו שהעלו בהרצאתם את "תוכנית אבנרי", אך רק כדי להשוותה עם "הפתרון הדמוקרטי", ולפסול אותה.



## יאסר עראפאת בחברת לוחמי כחח: האם נואם להם?

מצע "פלסטין הגדולה" מתעלם מקיבוץ הגורם הישראלי. הוא שולל את זכויותיו הלאומיות, ומעמיד פנים כאילו כל זה ייעלם ביום מן הימים באורח פלא, בעיקבות "מלחמת שחרור" עטורת-נצחון.

כל פלסטיני בשטחים המוחזקים יודע שזוהי שטות. הוא יודע עכשיו שקיימת אומה ישראליה, הוא רואה את צה"ל יום-יום, ואין הוא מאמין שמלחמת הפידאיון יכולה לנצח בדור זה.

משום כך, איבדו הפידאיון את אחיזתם בגדה המערבית. לא רק השכבות המסורתיות והקשישות, אלא גם הנוער המשכיל בגדה, חדל לראות בפידאיון גורם שיביא לפתרון.

(אם המצב ברצועת עזה שונה, הרי זה בגלל המדיניות המסורפת שניהלה ממשלת ישראל)

# מנהיגי הפידאיון החלו להאשים איש את רעהו בתמיכה ב"תוכנית אבנרי" - וחושפים משבר נפשי

ברצועה בשנה הראשונה של הכיבוש, ובגלל ההצהרות החוזרות של כסילים בצמרת ישראל על סיפוח או "שילוב" הרצועה בישראל.

בגדה המערבית אין כיום תמיכה ברעיון "פלסטין הגדולה", אלא כרעיון לימות המשיח. לעומת זאת, יש תמיכה כללית ברעיון "פלסטין הקטנה", אם כמדינה עצמאית ואם בפדרציה עם ירדן. רבים בגדה דורשים עתה שיתוף הפלסטינים בשיחות יארינג, כצד לשלום.

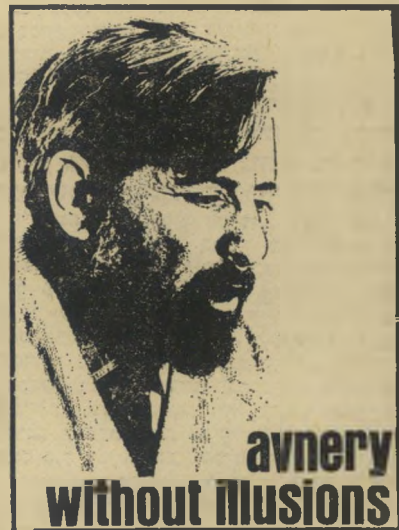
זהו הגורם הראשון המדאיג את ראשי הפידאיון, כפי שמתגלה מדבריהם.

אולם נראה כי יש לדאגתם סיבה קרובה עוד יותר. גם בקרב הלוחמים עצמם ניכרת עייפות רעיונית.

הם רואים כי כולם חברו יחד נגדם: ישראל, צבא חוסיין, מצריים, ארצות-הברית ואפילו ברית-המועצות. השמאל החדש הקיצוני בעולם, התומך בפידאיון, מסתייג בפירוש מן המצע של "פלסטין הגדולה", כפי שהוכח במישאל בין ראשי השמאל הצרפתי שנוערך עלידי כתבי-העת אלמאן ("יסודות") בפאריס. הוא הדין לגבי המפלגות הקומוניסטיות במערב.

נראה כי בשיחות פרטיות בינם לבין עצמם, מתחילים הפידאיון לשאול את עצמם: לאן כל זה מוביל?

אם אין אפשרות להגשים את רעיון "פלסטין הגדולה", מדוע לא לפעול להגשמת רעיון "פלסטין הקטנה" ולהיכרך ישירות עם ישראל,



הראיון ב"מיד-איסט"

מאמר "אל-חוואדס"

במקום ליפול קורבן להיבדלות ישראלית-ירדנית? זהו הרקע להיכוח הגדול בין הפידאיון, שרק חלק זעיר ממנו גלוי לעין. חלק זה מוכיח שמתחתיו קיים חלק הרבה יותר גדול - כמו קרחון שעיקרו חבוי מתחת למים, ורק חודו בולט מעליהם.

זוהי שעת-כיושר פסיכולוגית, המאפשרת בפעם הראשונה היבדלות של ממש - לא רק עם הפלסטינים בגדה, אלא באותה שעה - ואולי באמצעותם - גם עם חלק מהפידאיון.

(המשך מעמוד 11)  
פלסטיני לקולותיהם. כוחות-המחק של הציונים, האמפריאליסטים והנגד-הפכנים מקווים להמתיק את הגלולה. אבל זוהי אותה גלולה.

**"פלסטין הנייטרלית היא תבשיל שנוער לחפוף את תנועת הפידאיון לגוף חפרי-אונים, ולמנוע את הרבכת שאר האוכלוסייה (הפלסטינית) ברעיונות הפידאיון.**

... רוצים להציג את הפידאיון כמי שמקלקלים את האינטרסים הפלסטיניים. לכן מתייחסת תנועת השחרור הפלסטינית אל התמיכה הפלסטינית בתוכנית חדשה זו כאל בגידה."

## פירסום בעיתון לבנוני

**מדוע מקדישים ביטאונים הפידאיון מקום כה רב להתקפה על רעיון זה? מדוע הם מתעקשים לעיתים כה קרובות לכנותו בשם "תוכנית אבנרי"?**

מגוחך לחשוב כי אירגוני הפידאיון נבהלו מתוכנית של חברי-כנסת, או של סיעה קטנה, בפרלמנט הישראלי. הם יודעים היטב כי ממשלת גולדה מאיר, על כל שריה, לוחמת בשצף-קצף נגד הרעיון של היבדלות ישראלית עם הפלסטינים, ומתנגדת בפירוש להקמת מדינה פלסטינית בשטחים המוחזקים.

אם כן, מה טעם בוויכוח נרגז זה, בכל רחבי העולם הערבי ועל פני כל היבשות? יש רק תשובה הגיונית אחת לשאלה זו: הפידאיון אינם מתווכחים עם אבנרי, אלא עם חבריהם שלהם עצמם, שקלטו רעיון זה. הם מדייקים לתוכנית זו את שמו של איש ישראלי - אבנרי - מפני שנוח להם יותר להתווכח עם רעיון המייוחס לאוייב, מאשר לרעיון המכרסם בשורותיהם עצמם.

גם לחסידי רעיון המדינה הפלסטינית "הקטנה" נוח יותר בשלב זה להפיצו בעולם הערבי ולהסביר את פרטיו בשמו של מישהו אחר - שוב אבנרי - מאשר להציגו כרעיונם שלהם עצמם.

דוגמה מאלפת לשיטה זו נמצאת במאמר העורך של השבועון הלבנוני הגדול, אל-חוואדס ("החדשות"), מיום 28.8.70. שבועון זה פירסם בהרחבה, במשך חמישה שבועות, את הפרקים העיקריים של ספרו של אבנרי, מלחמת היום השביעי, בו מוסברות זכויות הישראלים והפלסטינים על ארץ-ישראל, בצירוף המסקנה שהדרך היחידה לשלום היא דו-קיום בין שתי מדינות לאומיות, זו בצד זו - ישראל הקיימת ופלסטין שצריכה לקום.

אחרי הפירסום, הותקף העיתון קשה מצדדים שונים, וגם במכתבי קוראים. השיב על כך העורך שתימצת את הספר, נשאת אלי-גלבי:

"עם העובדה שאירגון פתח הוציא ספר מיוחד כדי להתווכח עם דעותיו של חברי-הכנסת אבנרי, היא הוכחה שדעות אלה הן חשובות. זוהי גם הסיבה שהמריצה אותנו לתמצת את הספר ואת השקפותיו, כדי שקוראי שבועון זה יתמצאו בזרמים השונים הקיימים במחנה האוייב.

"איננו מכחישים שאבנרי דוגל בהמשך קיומה של מדינת ישראל. אנחנו עצמנו הצבענו על כך, והבאנו לידיעת קוראני את הצביון החדש שמציע אבנרי לתת למדינת ישראל.

**"לדעתנו, חובתו של כל ערבי להכיר דעות אלה."**

ברור שמאחורי ויכוח זה מסתתר ויכוח הרבה יותר עמוק ובסיסי, ויכוח המכרסם בלב המחנה הפלסטיני עצמו.

## הידברות עם פידאיון?

**מה גורם להיכוח זה? לאן הוא יוביל?**  
תנועת הפידאיון, והמחנה הפלסטיני כולו, עוברים עכשיו משבר קשה. אין זה רק



"פלסטין החופשית"

הספר של כחח

משבר צבאי, בעיקבות המהלומות העזות שספגו הפידאיון מידי גדודיו של חוסיין. אחרי שלוש וחצי שנים של מאבק, מאז המלחמה, היתה לפלסטינים שהות לחשוב על מצע הפידאיון. לא היה מנוס מן המסקנה כי מצע זה אינו מציאותי, ואינו ניתן להגשמה.

גם עיתון אחר המקורב לפידאיון, מיד-איסט ("המירור התיכון"), המופיע בחשיגנטון במהדורה מהודרת יותר, ראיין את אבנרי באותה עת, פירס דיווח הוגן על הראיון, אך תוך גישה עויינת לרעיונותיו.

יש והטלוויזיה תופסת רגע של אמת. רגע כזה היה השבוע.

האירוע היה שיגרת, חלומי של סוכן-יחסיציבור. כדי למשוך תשומת-לב לפעולות המשרד לקליטת העלייה, וגם למאבק יהודי ברית-המועצות, הוחלט להכריז על עולה שבא מרוסיה כעל התושב השלושה-מיליון של ישראל.

הלישכה הסטאטיסטית לא אישרה קביעה זו. להפך: עיתונאים זרים, שפנו ללישכה, למדו שמיספר אוכלוסי ישראל הגיע רק ל-2.9 מיליון.

**רגע של דממה.** תוך כדי סיקור הרמאורע, ליוותה המצלמה את משפחת העולה ללישכת ראש-הממשלה.

ואז זה קרה. צעירה בשם אלכסנדרה, בת המשפחה, סיפרה ש"החבר" שלה (שנשאר בלוגינגר) לקח מטבע של קופקה (5.3 אגור) וריתק אותו למנעל. הנהגה, החבר, שלא קיבל היתר הגירה, נתן לה את הסמל, כדי שזה יגיע לארץ — במקומו.

כמו שחקנית מאומנת, הורידה הנערה את הענק מצווארה, הגישה אותו לראש-הממשלה.

גולדה מאיר נהגה אף היא כשחקנית גאונית. קל היה לקלקל את הרגע על-ידי מליצה ציונית כלשהי. גולדה אמרה: "פשוט: עכשיו אני לא יודעת מה להגיד".

היה רגע של דממה. אף נאומים לא יכלו לבטא את אשר הרגישו, ברגע זה, כל אחד ממאות אלפי אזרחי ישראל.

## עזה

### הקרב על אלג'יר —

#### מיספר 2

מתי הפסידה צרפת את אלג'יריה סופית? היה זה אחרי שלוחמי הפלגן ביצעו כמה מעשי-טרור חמורים בעיר אלג'יר. כתגובה על כך, החליטה ממשלת צרפת למסור את השלטון בעיר לידי חטיבת צנחנים שהיה לה שם מיוחד ממעשים קודמים.

החטיבה נכנסה לעיר, הפכה אותה למחנה-ריכוז. היא עצרה, עינתה, התעללה באלפים. כשהשלימה את פעולתה, השאירה אחריה זרע של שינאה כה נוראה, עד כי אי אפשר היה אף להעלות אל הדעת שצרפתי אחד יישאר בעיר בבוא השלום.

**סלידה ברחבי העולם.** לפני שביר עיים בוצע בעזה מעשה-זוועה מחרדי: הי מעשה בו קיפחו את חייהם שני ילדים חפים-מפשע, ואמם נפצעה אנושות.

המעשה עורר סלידה לא רק ברחבי ישראל — כולל תושביה הערבים — אלא בעולם כולו. היתה זאת מפלה מוסרית, מוחצת לפידאיון — מכה קשה לסיכוייהם. ואז החליטה ממשלת ישראל לעשות את המעשה האחר שיכול היה להנחיל לפידאיון נצחון מוסרי, להחזיר להם את אהדת העולם, לעורר אישקט עמוק בישראל עצמה. היא שלחה לשם את מישמר-הגבול.

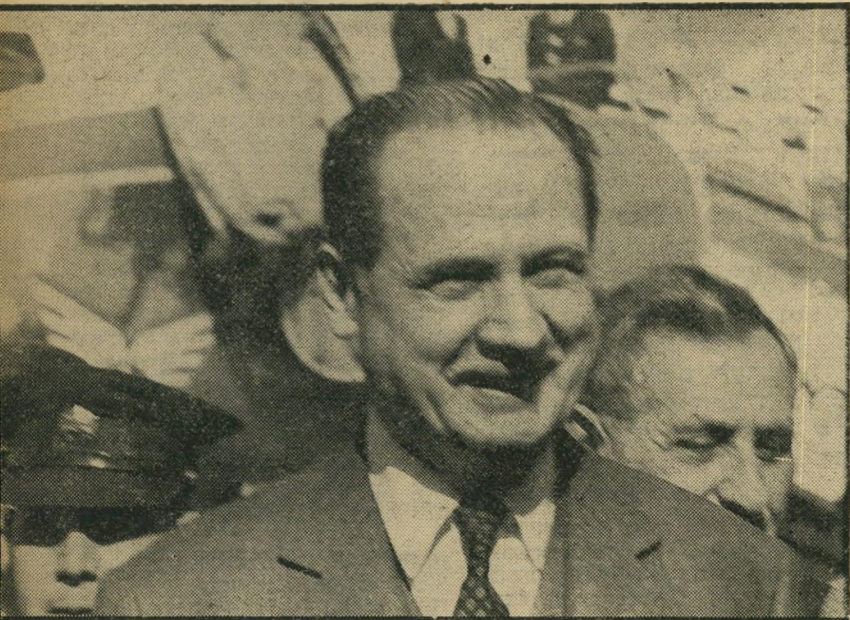
**לא להכות — בטלוויזיה.** הכומר תות הירוקות הובאו כדי לעשות את אשר לא רצו לעשות חיילי צה"ל. הודיע משה דיין בחיפה, לפני שבועיים: אף כי חיילי צה"ל קיבלו הוראה לפתוח באש על קהל שממנו זורקים עליהם רימונים, הרי רובם הגדול נמנעים מכך. הם אמרו למפקדיהם: "אנחנו לא מסוגלים לעשות את זה".

מי כן מסוגל? בטלוויזיה ראו המוני ישראל את אנשי משמר-הגבול, כשמפקדם אומר להם מה לא לעשות: לא לפתוח באש, לא להכות. רבים מצופי הטלוויזיה נשמו לב להבעת-פניהם של אנשי המישמר, כשהאזינו לדברים אלה — שנאמרו לטובת השדירות.

**מה קורה באמת בעזה?** השבוע סיררה קבוצת עיתונאים של העיתונות הישראלית, ללא לחיץ, על אשר ראו, דיוור חו לשבועון נובל אובסטרבטר, לסוכנות הידיעות הצרפתית וללה-זאנאנדריה היספרדי:

● חוליות משמר-הגבול עסקו בזיהוי (המשך בעמוד 14)

# על הצעתה הסודית של גולדה ליארינג



כאילו נמסרה לו הצעה רצינית, המאפשרת לו לגלגל את הכדור. המצרים השיבו בגיוני חריף, אך הודיעו לאחר מכן רשמית שלא דחו את ההצעה. בהערך הגדרה ברורה, אין ברירה אלא לנתח את הדברים לגורם.

## שלושה עקרונות טובים

**ה הצעות הוכנו** על-ידי צוות בראשותו של מרדכי גזית, אחד האנשים הרציניים במשרד-החוץ. גזית היה ממונה כעבר על מחלקת המיזרח התיכון, ולאחר מכן קיבל לידיו את הטיפול בענייני ארצות הברית. יש בין עקרונות אלה אחדים, שיתקבלו על דעתו של כל אדם סביר. ● **למשל:** שלא תיתכן נסיגה מן ההשטחים המוחזקים, בלא חתימת שלום. ● **למשל:** שהגבול החדש — ובעיקר

# אחד אחרי

**פ**רשנים ישראלים ובינלאומיים ניסו לפענח תעלומה זו, ודבריהם סתרו זה את זה לאורך כל הקו. היתה לכך סיבה פשוטה: באמת קשה להשיב על שאלות אלה בפשטות. כי תריסר ה"עקרונות" שהוצעו על-ידי גולדה מאיר ליארינג (ראה מיסגרת) אינם מתאימים אף לאחת מהגדרות הנ"ל בבירור. הם היו יותר מדברי-סרק וזמרי סככים של התחמקות. הם היו פחות מההצעת-שלום ממשית ורצינית. יארינג עצמו קבע — או העמיד פנים —

**מ**ה הציעה ישראל לגונאר יארינג בעת ביקורו בישראל? האם היה זה אוסף של סיכמות נדרשות, שלא נועדו אלא להרוויח זמן ולמנוע ויכוח רציני על היגבולות? האם היה זה צרור של הצעות רציניות, שנועדו להכשיר את הרקע למשא-ומתן רציני? האם היתה טמונה בהצעות מפת-שלום מרומזת?

# 12 העקרונות ליארינג

ניס". (ניסוח מעורפל זה יכול לחול על העיראקים בירדן, ו/או על הסובייטים במצרים.)

## (7) מעבר בנתיבי מים.

ייקבע כי ההסגר הימי הסתיים, וכי לא תהיה הפלייה בתחום הימי. (ניסוח מעורפל בא למנוע פירוט בעיות שארם-אל-שייך ותעלת-סואץ, דבר שהיה גורר אחריו ויכוח על הגבולות.)

## (8) שלילת ערבויות.

ישראל מתנגדת לערבויות, ובעיקר של האו"ם, במקום גבולות-ביטחון. סידורי הביטחון יכללו פירוז-שטחים.

## (9) ירושלים.

ירושלים תישאר כולה ישראלית, אך לירדן ינתן, "מעמד דתי" בה. (ניסוח זה יכול להתפרש ככינון מובלעת ירדנית באזור המיסגרים, או כמתן זכויות אכסטריות-אזרחיות בלבד לירדן שם.)

## (10) נמל חופשי.

לירדן תינתן גישה לנמל ים-תיכוני, למשל בעזה. (ניסוח זה רומז על כוונת ממשלת ישראל לספח את עזה לישראל.)

## (11) משא-ומתן ישיר.

ישראל דורשת שההסכם יושג בשלב הסופי במשא-ומתן ישיר בין הצדדים. (ירדן כבר הביעה את נכונותה לכך. מצריים טוענות שהיא שוללת זאת, אך רמזה מאידך כי צורת המשא-ומתן אינה חשובה לה.)

## (12) הפסקת-אש.

הפסקת-האש תימשך ללא הגבלה עד לסיום המשא-ומתן. (ישראל מנסה להשיג, כשלב ראשון, את החזרת הטייסים השבויים במצריים.)

ואלה הם העקרונות שהציעה גולדה מאיר ליארינג:

## (1) שלום-אמת.

בין ישראל, מצריים, ירדן ולבנון ייחתמו הסכמי-שלום (נפרדים). שיכוננו יחסי-שלום מלאים, כולל יחסים דיפלומטיים, בין המדינות. (סוריה לא הצטרפה ליוזמת-השלום, לשימחת ממשלת ישראל, שאינה מוכנה להחזיר את רמת הגולן.)

## (2) גבולות פתוחים.

יהיה חופש-תנועה דו-סטרתי על פני הגבולות החדשים. (רמזו שישראל לא תתקשקש על דרישה זו לגבי מצריים, אך תעמוד על כך לגבי ירדן.)

## (3) נסיגת צה"ל.

במיסגרת חוזה-השלום שייחתמו, ייסוגו כוחות ישראל, לעמדות החדשות שיוסכם עליהם בחוזה-השלום. (נוסח הפותח פתח להישארות כוחות צה"ל בבסיסים שמחוץ לגבולות המדינה. למשל: שארם-אל-שייך.)

## (4) פתרון בעיית הפליטים.

ישראל, מוכנה לתרום את חלקה, דבר המאפשר הסכמת ישראל להחזרת מיספר מסוים של פליטים. תמורת זאת דורשת ישראל הכרזה מפורשת מצד מדינות-ערב שבעיית הפליטים נפטרה סופית, ושוב אינה קיימת עוד.

## (5) חיסול הפידאיון.

מדינות ערב נדרשות למנוע כל עזרה מאירגוני הפידאיון, למנוע התקפות שלהם על ישראל, לסגור את משידיהם.

## (6) סילוק כוחות עוינים.

ייאסר על מדינות ערב להציב בשטחיהן, כוחות עויני-

הגבול המזרחי — יהיה גבול פתוח ל- מעבר.

● **למשל:** שאין טעם לחשוב על שלום, אם יימשכו למחרת פעולות הפיגוע יון נגד ישראל, שיביאו בהכרח — במקרה או במאחר — להתלקחות חדשה.

ברור כי מחברי העקרונות ניסו בכל כוחם למצות את כל הדברים החיוביים שניתן למצות במדיניות של ממשלת גולדה מאיר. הם גם ניסו לטשטש את הפרצות, ולנסח בצורה חיובית את הדברים שאינם חיוניים כלל.

#### התוצאה אינה מבוטלת.

אולם, מי שעובר בעיון על ההצעות, נתקל מייד בשני מחללים גורליים — אותם המחללים הטבעיים בעצם מהותה של המדיניות של גולדה. לא ניתן להסתירם.

**השניים: הסירוב לקבוע גבולות, והסירוב להכיר בפלסטינים.**

#### המחדל של הגבול

עניין הגבולות הוא, כמובן, מוקד שיתוף-יציג, ומוקד כל יוזמת-שלום במרחב.

גמאל עבדאלנאצר קבע את העיקרון: נסיגה מכל השטחים המוחזקים, חזרה לגבולות ה-4 ביוני. עמדה זו נתמכת על-ידי ברית-המועצות וצרפת.

ידידי ישראל — ארצות-הברית, ובמידה מסוימת גם בריטניה, — מקבלים את גבול ה-4 ביוני. עם שינויים בלתי-מהותיים, כלומר, שינויים של כמה קילומטרים. רוב שרי הממשלה דוגלים ב"תורה ש-

בעל-פה" של המערך, הכוללת סיפוח רמת הגולן, רצועת-עזה, אזור ירושלים, שארם-אל-שייך והחוף המוביל אליה. (בדיקה מדויקת של אותה "תורה שבעל-פה" מגלה, אמנם, שאין בה המילה "סיפוח". יש במערך אנשים רבים שפעה הטוענים כי המדובר רק בשליטה ביטחונית, לא בצירוף השטחים לישראל).

**בעניין מרכזי זה, אין בתריסר העקרונות שום תזוזה. להיפך, יש בהם חיוקמיה "תורה שבעל-פה".**

● **למשל:** יש בהם הכרזה על אי-נכונות לתת לערבים מעמד כלשהו בירושלים, "מעמד רחוק".

● **למשל:** נשללת מהם, במרומו, ה"אפשרות שרצועת-עזה תסופח לירדן. הדבר נרמז בסעיף המבטיח גישה ירדנית לנמל ישראלי, כשהכונה לעזה.

● **למשל:** עצם פירוט הסכמי-השלום העתידיים (עם מצרים, ירדן ולבנון) מוציא מראש מן הכלל את סוריה, וממילא הסדר על רמת-הגולן. ידוע כי מצרים וגם המעצמות הגדולות מניחות שסוריה תצטרף למשא-ומתן בשלב הסופי. ידוע גם כי מצרים מסרבת לעשות שלום נפרד, שלא יכול להיות כל שכנות ישראל, ושאין קובע את כל גבולות ישראל.

**מבחינה ישראלית, אין ערך לי- שלום עם שוש מדינות, ללא שלום עם סוריה — כי סוריה תמיד שייך או להתחיל את העולם הערבי, ולחזיר בהדרגה את העוינות הכלל-ערבית, כפי שעשתה בעבר, כאשר עבדאלנאצר נקט בקו מתון.**

#### המחדל הפלסטיני

מחדל דגבי הפלסטינים בולט לא פחות. ודווקא במסגרת עקרונות-שלום מפורטים הוא מוכרז לעורר מחשבה בלב ישראל ובנו.

שאל דורשת מדינות ערב להצהיר כי בעיית הפליטים נפתרה, בעיקבות ההסכם שיושג.

זהו, כשלעצמה, תביעה סבירה. מה ה"טעם לעשות שלום, אם למחרת היום יטענו מדינות ערב שבעייה מרכזית כזאת נשארה פתוחה, עם כל הסכנות המלחמתיות הכרוכות בכך?

בסעיף אחר דורשת ישראל שמדינות-ערב

יכריזו למעשה מלחמת-השמדה על אירגוני הפיגוע.

**אך באותה שעה אין במיסמך אפילו זכר לעניין הפלסטיני, ל"זכויות הפלסטיניות. כדבריה של גולדה: אין פלסטינים.**

דבר זה הוא אבסורד הגיוני ומעשי.

**שום מדינה ערבית לא תעז לי- הצהיר שבעיית הפליטים חוסלה, ושבעיית פלסטין נעלמה — מבלי לקבל לכך לפחות כיסוי פורמלי כלשהו מגוף פלסטיני כלשהו.**

אפילו יעשה זאת המלך חוסיין — לא יהיה לכך ערך מעשי רב. הוא יכול ליפול בכל יום, ואז תדוקר הבעייה מתוך.

**רק גוף פלסטיני, שתהיה לו סמכות בעיני העולם הערבי, יכול להצהיר את שיוש ההצהרות: ש"הפלסטינים באו על סיפוקם, שה"בעייה הפלסטינית נפתרה, ושי"בעיית הפליטים חוסלה.**

מדינות ערב יכולות להצטרף להצהרה כזאת, או לאשר אותה — אולם הן אינן יכולות להצהיר אותה לבדן. ובלעדיה, לא יוכלו להילחם בפידאיון עד כדי חיסולם. לכן, דווקא הדרישה הישראלית הצודקת שהשלום יכלול הודאה פורמלית בפיתרון בעיות פלסטין והפליטים — מוכרחה להוביל את ממשלת ישראל להכרה שיש לי-

## מה הציעה גולדה — ומה לא הציעה

**שתף את הפלסטינים כצד למשא ומתן ולהסדר.**

ההתקשרות השלילית של גולדה, שאין לה בסיס הגיוני, אלא המעוגנת ברגשות פורטיים, משמיטה את הבסיס מתחת לגישה הישראלית עצמה.

(אבסורד שני: גישה זו של גולדה מתיזקת את עמדת המצרים, הטוענים כי בינתיים יש לעשות שלום רק בין ישראל ו- מדינות ערב, ולפתור את בעיות 1967, ול- השאיר פתוחות את הנושא הפלסטיני ובעיית 1948).

#### מה רע בערבויות?

**הגישה של גולדה לבעיות הערביות הבינלאומיות חולה להיות הגיונית, ונראה שהיא רגשנית גרידא.**

**מי שטוען כי ערבויות אינן תחילה לכוח עצמי — צודק בהחלט. אך מי ששולל את חשיבותן של ערבויות נוסף על הכוח העצמי — גולש לתחום של חוסר-הגיון.**

נסיון העבר הוכיח שאין תועלת רבה בכוח אומי שהוא "אורח" ממשלה ערבית (אם כי קיום כוח-ההגנה עזר לעבדאל-נאצר לשמור על השקט בגבול במשך עשר שנים).

אפשר ללמוד מן הנסיון. אחת המסקנות: שכוח חדש חייב לעמוד תחת פקודת מועצת-הביטחון, כך שאי-אפשר יהיה לסלקו בלי הסכמת ארצות-הברית, שיש לה וטו במועצה זו.

**כוח בינלאומי, שבו יהיו כוחות אמריקאיים, יכול להיות יעיל מאד — כפי שהוכח, למשל, בכרלין.**

כל עניין הערבויות, הכוחות הבינלאומיים וכדומה — טעון מחשבה חדשה, ללא חסיכיים ורגשות.

#### תזוזה קטנה

**מסקנה:** הנבואות היותר-שחורות לי- גבי עמדת ממשלת גולדה לא התאמתו. אולם גם לא נתאמתו התקוות החורדות. המיסמך מוכיח שחלה תזוזה קטנה לי- טובה בעמדת הממשלה. זה טוב. אבל עוד רחוקה הדרך לגישה המובילה להסדר-שלום. גישה זו תתאפשר רק כאשר תכריז הממשלה על נכונותה להי-זור עקרונות לגבול ה-4 ביוני, תמורת שלום וביטחון.

חושבים ברחובות עזה הריקים מאדם. ביד השוטרים היו עוזים טעונים ואלות ארוכות. אחדים מהם היו מצוידים ב- ציוד נוסף: שוטי עור, שהוכנסו לשימוש במיוחד להזמנות זו. אחד השוטרים היה עסוק בבדיקת הניירות, כשהאחרים השלי-מו אחריהם: הם היכו בפניהם של המזוהים והצליפו ברגלים בשוטרים. אחד מהאזרחים שנכנס לבניין המנהל האזרחי לסדר את ענייניו, הוצף על רגליו בעת שאיש משרד-הגבול בדק את ניירותיו.

● נער שליח באחת מחנויות העיתון נים בעיר סיפר: "נסעתי על אופנועי ליד לק את מיניו הגורסנס פוסט. גיפ של משמר-הגבול עצר אותי וביקש את ניירי. תל פיוור לי את העיתונים על הכביש. כשרציתי לאסוף אותם, היכו אותי על יד השמאלית בלה. שעוני נשמש מידי ואחד השוטרים דרס אותו ברגליו..."

● בבית-החולים שיפעה ראינו ילדה בת תשע שנפצה בטעות מיירות אנשי משמר-הגבול. בשידור-ישראל הודיעו על המקרה כי "אשה צעירה נפצעה". כן שכב שם ילד בן 12 כשהוא סובל משטף דם פנימי — תוצאת הסיפול של אנשי משמר-הגבול. באותו בית-חולים, בעת הביקור, קיבלו במקום שבעה חושבים נוספים טר פול, בעיקבות מכות שקיבלו משוטרי מש-מר-הגבול.

● רבים מהעובדים המקומיים במישל האזרחי בעזה סרבו השבוע לבוא לעבוד. תם, בגלל יחסם של אנשי משמר-הגבול, שאינם מתחשבים בהתיריה-מעבר שניתנו להם, והמכים בהם ללא הבחנה.

עובדים ישראלים במישל ה- האזרחי בעזה לא הסתירו את התנג-דותם והודיעותם ממראה עיניהם. "כל זה רק יגביר את השינואה ויביא להחמ-רה ניכרת", אמר לכתבים הזרים אחד שבקש להישאר בעילום-שם.

**זהירות: הידרדרות!** המאורעות בעזה לא נשארו ללא תגובה ציבורית הולמת בישראל. ח"כ אורי אבנרי שלח השבוע מברק ליו"ר הכנסת, ביקש לקיים דיון דחוף בדיווחים העיתונאיים הללו וה-מועצה הארצית של התנועה לשלום וביט-חון החליטה לגנות באופן חריף ביותר את המתרחש בעזה, לפרסם גילוי-דעת ה-מזהיר בפני ההידרדרות.

#### הגבול

#### סיוע חוץ

#### למדינה מתפתחת

לכמה שעות, ביום השישי האחרון, נזכרו אזרחי ישראל בפניה של המלחמה כפי שהיתה מוכרת להם עד לפני כמה חוד-שים, כאשר נכנסו הפסקת-האש לתוקפה. כותרות עיתוני הערב, שסיפרו על פשיטת צה"ל על בסיס אנשי הקומנדו הימי של הפיגאיון ליד צידון, 45 ק"מ בעומק שי-חה של לבנון, הוכיחו את ימי המתיחות והחורדה של מלחמת ההתשה והפשטות.

אלא שהפעם, למרות שכוח הפושט — שלדברי ביירות הטסט לאיזור הפשיטה במוסקים — נפצעו קל שישה חיילים, נראתה הפשיטה בעיני רבים כמעין פגרה בהפסקת-האש.

היתה לכך סיבה טובה. תגובותיה של לבנון על הפשיטה, שהיא הפשיטה השניה תוך חודש אחד על בסיס פיגאיון בלבנון, נראתה מלאכותית. למרות קולות הוועה שקמו בבירות ולמרות התביעות מצד אר-צות ערב הקיצוניות להוציא את מועצת-הביטחון לדון בפשיטה, לא עשתה לבנון את הצעד הצפוי.

מאחורי נאומי הגינוי הלבנוניים הרש-מיים נשמעה מעין שביעות רצון מפעולת צה"ל, שעשה במקרה זה כמו במקרים קודמים את הפעולה שממשלת לבנון רוצה לעשות ואינה מסוגלת לכך.

**הצבא מפרק קאמיזשנות.** מאז די-כא המלך חוסיין והשתלט על הפיגאיון בארצו, הועתקה זירת הפעילות החבלנית העיקרית לגבולה של לבנון עם ישראל המשתרע לאורך 120 קילומטר מהחרמון ועד ראש-הנקרה.

למרות שמספרם של הפיגאיון הפעילים בגבול עם ישראל מסתכם כיום, לפי ה-פירסומים בחו"ל, בסך הכל בסביבות של אלף לוחמים, הרי הם היחידים שהצליחו להשמיד את הגבול הלבנוני ממסגרת הפי-סקת-האש.

ממשלת לבנון עושה כמיטב יכולתה כדי

להפריע לפיגאיון, ככל שאפשרי הדבר מ-בלי לבוא להתנגשות גלויה עמם. צה"ל הפסיק זה מכבר את פיטרוליו בשטח לבנון ואילו אנשי צבא לבנונים תפסו במקומו בדיוק את אותן העמדות שנועדו לעצור בעד המחבלים מלהתקרב לשטח ישראל.

עוד יותר מזה, אנשי צבא לבנונים עור-כים פיטרולים לאורך הגבול, וכפי שכבר פורסם ממקורות זרים, הם מפרקים בוקות מאולתרות וקאמיזשנות המכוננות לעבר ישובים ישראלים.

כאשר פושטים כוחות צה"ל לתחום לב-נון ברדיפה אחרי הפיגאיון, נמנעים כוחות צבא לבנון מלהתערב.

**שעות בדי התערבות.** גם בפשי-טה שנערכה השבוע איתרו הלבנונים, לדב-ריהם, את מסוקי צה"ל בעודם באחרי, סגרו מיד את נמל התעופה של ביירות. אולם למרות שכוח צה"ל שהה ביעד ה-פשיטה שעות וקולות הקרב שניהל נשמעו בישובים הסמוכים, לא העז אף כוח לבנוני סדיר להתקרב למקום.

היתה משמעות לעובדה זו. בפעם הרא-שונה מזה זמן רב יכלו פשיטות צה"ל מעבר לגבול להכלל במסגרת סיוע החוץ שמגישה ישראל לארצות מתפתחות.



## גולדה הפעילה מעטרה

**אשה-ממשלה גולדה מאיר רת-חה מועם.**

רק ימים מעטים קודם לכן דובר בממש-לה בנקיטת אמצעים למניעת הדלפות מצד השרים על דיוני הממשלה. הצעתו של יג-אל אלון להפעיל עיקוב אחרי השרים עוד היתה חמה ולוהטת. והנה, כאילו כלום לא קרה, בעיתון ערב השבת של מעריב מצאה גולדה דיווח מפורט, כמעט מילולי, מישיבת הממשלה בה הוחלט על השדר שתשלח ראשה-ממשלה לנשיא ארצות-הברית ריצ'רד ניקסון.

השדר אמור היה להיות שדר סודי ב-יותר, שיכיל את דרישותיה של ישראל ותגאיה לחזרה לשיחות יארינג. והנה כל הסודות פורסמו שחור על גבי לבן. יוסף ("יוסקה") חריף, הכתב המדני של מעריב בירושלים, פירסם אותם ברשימתו השב-ועית על דיוני הממשלה.

רשימות יום השישי של חריף אינן מצטיי-נות אולי בתרופות הכתיבה, אך לעומת זאת הן מכילות דיווח מדויק ומפורט על דיוני הממשלה, כאילו השתתף בהן חריף בעצמו, וזאת בניגוד לחוק הקובע איסור מפורש על פירסום דיוני הממשלה.

בין העיתונאים מתלוצצים כי בכל יום שישי ממהרים שרי הממשלה לקרוא את דיווחיו של חריף ולהשוותם לפרוטוקולים שבידיהם. אותם הם מתקנים לפי יוסף חריף. ברור שאחד משרי הממשלה הוא המדליף לחריף. גולדה החליטה לגלות מי האיש ויהי מה, למרות שכמעט כל עיתונאי מתחיל ידע את הסוד.

הפעם החליטה גולדה להפעיל את החוק. היא הורתה לשרה-המשרה להזמין את יו-סף לחקירה, לאלצו לגלות מי הדליף לו את סוד השר. ואומנם משרת ירושלים שלחה הזמנה רשמית לסופר המדני של מעריב לבוא לחקירה.

אלי שבמדינת ישראל קיים לפעמים כוח שהוא חזק יותר גם מהמשרה וגם מגול-דה. חריף הודיע על ההזמנה המשטרית לעורך עיתונו, אריה ("ציקי") דיסנציק. בעיקבות שיתה זו התעלם חריף מההזמנה ופשוט לא הלך למשרה.

כל הפרשה אירעה לפני כחודש. ומאז



# איך מונה סיף-אל-דין אל-זועבי

## לסגן שר ה... (סליחה, מה?)

**המקום:** ישיבת הממשלה, ירושלים.  
**גולדה:** חברים, המערך החליט לסיף-אל-דין זועבי יהיה סגן-שר. זה דרוש כדי לסלק אותו מעיריית נצרת. חברים שם לא מוכנים להקים קואליציה בראשותו. או הוא יהיה סגן-שר.

**אבן:** אני מברך נאמנה על החלטה נכונה ורב-מעוף זו, שאינה נעדרת חזון ותושיה. באה השעה ואף הגיעה העת שאזרח ערבי יתפוס עמדה בכירה ומעמד נעלה בצמרת מדינתנו ובמערכות ממשלתנו.

**אלון:** ראש-הממשלה החליטה את ההחלטה הנכונה. הצעד הנכון ברגע הנכון. **(כל השרים, במקלה: כן, נכון! דבר בעיתו! צעד בכיוון הנכון! וכר.)**

**גולדה:** ובכן, חברים, עלינו להחליט איפה לשבץ את החבר זועבי. אמרו לי שהוא גם חקלאי. או חשבתי שכדאי להכניס אותו למשרד החקלאות.

**גבתי:** המממ, תראי גולדה, אני לא... אני מעריך מאד את תכונותיו של זועבי, אבל היה לו איוזה עסק עם החכרת אדמות, וזה לא נתקבל יפה בציבור. אני דחיק חושב שכדאי לשטול אותו במשרד החוץ, כדי שיראו הגויים.

**אבן:** לא נעלמו מעיני ולא נשכחו מליבי סגולותיו התרומיות של מר זועבי, עליהן הרחבתי לא מכבר את הדיבור בנאום בערבית ספרותית בנצרת. אולם אין משרד החוץ ערוך לקלוט סגן-שר חדש בשעה גורלית זו של מאבק נוקשה וקרוב עקשני. לעניות דעתי, הוא זה יאה ליעד למר זועבי כהונה במשרד החינוך והתרבות, האמון עלי חינוך רבבות ילדים מבני שכנינו...

**אלון:** מהההה!!! כלומר, אני רוצה לציין שעוד בימי הפלמ"ח הקפדתי על יחס נאות לאחינו הערבים, ואני דוגל בשילובם המלא בכל מערכות חיינו. אבל לי יש כבר שני סגני-שרים, וכל החדרים תפוסים. אני מציע שנעביר את זועבי... אה... למשרד-הפנים. אחרי הכל, הוא היה ראש-עירייה!

**בורג:** שמענא, זה לא יפה! זכור את פסוקו של הלל הזקן... טוב, העניין הוא כזה: כשהמפלגה מינתה אותי לשר הפנים, הבטחתי לחברי הדגול יצחק רפאל שלא אמנה סגן-שר. ידי כבולות. אבל אני סמוך ובטוח שעמיתי, שר הדתות, יאג לגר אשר בקירבנו, וישמח לקבל סגן-שר שייטול מידיו את הפיקוח על עבודת עכו"ם.

**ורחפטיג:** השם ישמרני! חלילה לי להפקיר בידי גוי גמור את עבודת ה' קודש המופקדת עליידי צור ישראל בידי משרדי. האם לא די סבל עמנו מידי איש מנצרת? ברם, חברינו ממפ"ם, שהמירו את ישראל-טבא באחות-עמים...

**פלד:** אתה מסתכל עלי? דחילק, איך אפשר לתת לערבי קליטת עולים? אולם ידיי הטוב במשרד הבריאות...

**ש"ם"טוב:** לא תודה, יש לי כבר זועבי אחד. מה שמספיק, מספיק. אבל מפ' לגנתי סבורה מזמן שצריכים לשתף את הערבים במיסחר ובתעשייה.

**ספיר:** חעס?!  
**גולדה:** חברים, אני מזו-זעת. מי מהחברים מוכן למנות את החבר זועבי לסגן-שר במשרד שלו?

**(דממה דקה)**  
**אלמוני:** אולי נטיל מטבע? כך עשינו בצבא הבריטי.  
**דיין:** יש לי רעיון יותר טוב. איוזה שר נעדר כאן?  
**כמה שרים:** פרס! שמעון! הוא בחוץ-לארץ!  
**דיין:** זהו זה.

**קריאות מכל הצדדים:** בחיי! פיתרון! גאון!

**אלמוני:** חברים, האם זה הוגן לעשות דבר כזה לחבר?  
**אבן:** זה עתה הועלה חברנו פרס, שכולנו מעריצים את כישרונו האירגוניים, לדרגה של שר התיקשורת. ארהיב עוז בנפשי לומר כי אין שר התיקשורת כשר הדואר, ובמעמדו הרם החדש זקוק הנחו לסגן-שר שיעמוד לימינו וישמש כ' עוזרו...

**גולדה:** טוב, טוב. או אני מציעה שהחבר זועבי יהיה סגן שר הדואר.

**אבן:** התיקשורת!  
**גולדה:** תיקשורת-שיקשורת. מישו מתנגד?

**(דממה דקה)**  
**גולדה:** אז זה הוחלט פה אחד.  
**אלון:** מי יגיד לשמעון?  
**אלמוני:** אולי נטיל מטבע?

### אחינופ

הודיעו שוב שהעניין יסודר עליידי לגרמן. ברגדורף חזר שוב ללנגרמן, שוב נענה: "רק רוזנברג יכול להחליט".  
**איפה שר הסעד?** בתום משחק ה' פינג-פונג המשעשע הזה, בישר רוזנברג ל' ברגדורף כי יוכל למצוא לו תעסוקה — רק כמדריך אחראי. זהו תפקיד מגוחך ו' מעליב לגבי אדם במעמדו המיקצועי של ברגדורף.  
מה בקשר למישרה הולמת את מעמדו — זו של מרכז פדגוגי? תשובת רוזנברג: "אין לי חקציב".  
ואם לא ימנה שר הסעד לשים קץ ל' שערורייה זו — נראה שאכן תאבד ישראל את ארגולד ברגדורף.  
נראה שמלבד עשרים הורים כואבים, שלילדיהם עזר המורה המחונן לצאת מן החושך אל האור — לא איכפת הדבר לאיש.

באותן מודעות מבלי לנקוב בשם החברה, "דרושים מכונאי מטוסים להתקנת מערכות בקו יצור מטוסים, להרכבה סופית של מטוסי טילון, להכנת ואחזקת מטוסי טילון בטיסות ניסוי". חברת התעופה המיסתורית הסתתרה מאחורי תיבת-דואר אלמונית ב' תל-אביב.

**נסיך לשכנע.** אי אפשר היה שלא לקשר את תוכן המודעה עם הפירסומים שהופיעו בשבועות האחרונים בעיתונות ה' עולם, בהם פורסם כי ישראל, העומדת ל' השלים את פיתוח מטוס הקרב שלה מדגם סופר מיראז' תחל תוך חצי שנה בייצורו של המטוס.

ואיוזה חברה אלמונית ביש' ראל עומדת לייצר מטוסי טילון?

האכזבה האמיתית ציפתה ודאי רק לאותם מכונאי מטוסים, שכבר חלמו לקחת חלק בפיתוח מטוס ישראלי החדש ונענו לאותה מודעה. להם הסתבר כי "החברה התעופתית" באיזור תל-אביב, אינה אלא התעשייה האווירית הישראלית בלוד.

מדוע פירסמה החברה את המודעה ה' מיסתורית בצורתה זו? "זה היה גימיק פיר-סומי", השיבו מחוגי החברה. "יש מכונאי מטוסים שלא רוצים לשמוע על עבודה בלוד. אולי מודעה כזו תמשוך אותם. אחרי שכבר נדע עליהם, אולי נצליח לשכנע אותם לבוא ולעבוד אצלנו."

### משטרה

#### מסיבת

#### הפרופסור

המסיבה בוילה בהרצליה היתה עליזה מאוד. המארחים, פרופסור באוניברסיטה ו' אשתו, דאגו למצב רוחם המרומם של אור-חיהם החשובים, בהם כמה אישים ידועים. כשהיתה המסיבה בעיצומה, ניגשה אחת האורחות במקום אל גבר גבה-קומה ונעים סבר. היא הציעה לו סיגרטה.

לא היתה זו סיגרטה רגילה, אלא סיגרטיה חשיש, שכמה היו תקועות בפיותיהם של כמעט כל האורחים במקום, כולל המארחים. אבל האשה שהציעה את סיגרטיה החשיש לגבר שלא עישן במסיבת הפרופסור, לא ידעה שהיה זה ניצב יהודה פרג, מפקד משטרת מחוז תל-אביב.

מה עשה פרג אחרי שגילה כי הוזמן למסיבת חשיש וכי גם אותו ניסו לפתות לעשן את הסם? האם הועיק את פיקודיו? האם עצר במקום את כל הנוכחים? אף לא אחת מאלה, כפי שגילה השבוע בראיון עיתונאי. הוא פשוט אמר: "זה פשוט לא נראה פסול ולא נחשב יותר כ' ערך, שהחוק צריך להגן עליו."

### אישים

#### הגנרל

#### הזה

הסנטור אדמונד מאסקי התרשם מהרבה אנשים, בעת ביקורו הקצר בישראל. אך נראה שהוא לא התרשם מאיש כפי שהתרשם מעזר וייצמן.

מאסקי נפגש עם ראשי גח"ל. בתום ה' ישיבה אמר למלחיו, פמליה שכללה ישר' אלים ואמריקאים:

"הגנרל הזה... מה שמו? ... הוא יכול להצית את העולם בחמש דקות!"

### סעד

#### נקמת

#### הפקיד

נווה איריס, המעון המתקדם לילדים מפג' רים ברעננה, נסגר עליידי משרד הסעד לפני שבועיים. הסיבה: מנהל, הפסיכולוג והמומחה לנוער מפג' ארגולד ברגדורף, יליד שחיין שעלה לארץ — עבר על ה' חקציב. (העולם הזה 1741).

הורי הילדים שהתחנכו בנווה איריס הקימו זעקה גדולה, פנו לשר הסעד ב' תביעה להיפגש עימם, כדי להניאו לפתוח את המעון מחדש. הם ראו בברגדורף מל' אך מושיע לילדיהם, סירבו לוותר עליו.

**הכל שקר.** השר שלח לפגישה את מישל רוזנברג, מנהל השירות לילדים מפג' רים במשרד. הפגישה התקיימה, משום מה, במלון קסטל תל-אביב, מטה המפ"ם. הגיב ברגדורף, לאחר שזיווחו לו הורי הילדים על מהלכה: "רוזנברג שיקר בפגישה. הוא סיפר כאילו פיסרו אותי מכל המקומות

# דרושים מכונאי מטוסים

- להתקנת מערכות בקו יצור מטוסים
- להרכבה סופית של מטוסי טילון
- להכנת ואחזקת מטוסי טילון בטיסות ניסוי
- בדיקת מערכות ועריכת שנייים במטוסי טילון
- בהתאם לתכניות שנייים.

• המעוניינים מתבקשים לפנות בכתב בציון קורות חיים אל ת.ד. 9110 תל-אביב

המודעה המיסתורית  
לקראת הסופר-מיראז'

### תעופה

#### חלומו של

#### כל מרגל

עניינה של אנשי הביון בעולם, ובמיוחד בעולם הערבי, ודאי נפערו בתמהילן למקרא המודעות שפורסמו השבוע בעיתוני ישראל. במדורי ה"דרושים", בהם מתפרסמות הצ' עות עבודה והמשמשים חומר ביון ראשון במעלה כדי לעמוד על מצב שוק העבודה והמחסור בכוח-אדם במדינה מסיימת, ה' פיעו השבוע מודעות ענק שהסבו תשומת לב מיידית.

"לחברה תעופתית באיזור תל-אביב" נאמר



עיתונאי יוסף חריף  
השרים מתקנים על פיו

היא השתתקה. מדוע ויתרה גולדה על המשך החקירה? מדוע לא ביצעה המשטרה את המשימה שהוטלה עליה? כל המעורבים בדבר ממלאים פיהם מים, שומרים את פר-טי הפרשה בסוד כמסו.

אחת הגירסות היא, שמיד אחרי שנודע לו הדבר, התקשר עורך מעריב עם שר המשטרה שלמה הליל, העמיד אותו על המשמעות החמורות והתוצאות הצפויות מהזמנתו לחקירה של חריף. בעיקבות אר' חה שיחה ביטל שר המשטרה את ההור' אה למשטרת ירושלים לחקור את העיתונאי ששימש צינור להדלפה.

גירסה אחרת אומרת שבגלל תקלה בל' תי צפויה החליטה גולדה לדחות את הפע' לת המשטרה להזמנתו אחרת. כי באותו יום שישי בו פירסם חריף את רשימתו, גילה שרה-חקלאות, חיים גבתי, את אותם הסודות באסיפה של חברי קיבוצו. כעבור יומיים פורסמו דבריו של גבתי בכל ה' עיתונות.

אמרה גולדה: "גבתי חשב במושגים של לפני 30 שנה. לא עלה על דעתו שזה יגיע לעיתונות. אם היתם רואים איך נב' נס גבתי אחרי זה לשיבת הממשלה ה' תם מבינים שלא יכולתי להגיד לו כלום." אילו היתה גולדה עומדת על נקישת צע' דים כלפי חריף, היתה צריכה לנקוט כנר' אה צעדים גם נגד גבתי. לכן היא נכנעה הפעם. אבל מקורביה מספרים שהיא חוש' דת מאז ככולם, כולל האנשים הקרובים אליה ביותר.

אחת ממכות המדינה היא רשת הטלפונים המותקנת בה. מלבד התקלות ברשת הטלפונים הקיימת, נאלצים אזרחים הממתינים לטלפון לחכות לפעמים שנים ארוכות עד שיקבלו את המכשיר לביתם. מאז קום המדינה דחה משרד הדואר את המתדפקים על דלתותיו בקשה להתקנת טלפון בטענות שאי-אפשר היה לעמוד נגדן: "אין מספיק קווים! אין מספיק מרכזי יות".

והנה, רק שונה שמו של משרד הדואר למשרד התיקשורת, התברר כי הבעיה אינה בעייה כלל. במסגרת מסע הרימום העצמי של שר-התיקשורת, התבשרו אזרחי ישראל השבוע כי משרד התיקשורת הצליח להתחזק תוכנית לקיצור משך הזמן להקמת מרכזיות טלפונים חדשות, במגמה לקצר בעתיד את זמן ההמתנה של מומיני הטלפונים.

מצתה, התבשרו רבבות הממתינים לטלפונים, לא יהיה צורך בשש שנים, כמו בעבר, להקמת מרכזיות טלפונים חדשות. בהנהגתו של שר התיקשורת התוסס והנימץ אפשר יהיה להקים מרכזיות חדשות תוך שנה וחצי מינימום עד מאקסימום שנתיים.

**השרים לדין!** כיצד יתחולל הנס הניפלא? מסתבר שעד כה נזקק משרד הדואר לשלוש שנים לצרכי איתור ורכישת המגרשים עבור המרכזיות. ואילו עתה ניתן יהיה לעשות זאת תוך כמה שבועות. מאין יחסכו שנה נוספת שהיתה דרושה עד כה להקמת המרכזיות? זו תיחסך אחרי שיאתרו מיבנים גמורים כדי להקים בהם מרכזיות.

אם הפיתרון הוא באמת כל כך פשוט, ושרי-הדואר הקודמים ביזבוזו שלוש שנים מחיי אזרחי המדינה, בהם נאלצו לחיות ללא טלפונים, רק משום שהיו דרושות להם שלוש שנים כדי לאתר מגרשים להקמת מרכזיות — צריך להעמיד את כולם לדין. הבעייה היא רק שקל להבטיח הקמת מרכזיות חדשות תוך שנה וחצי. יש לחכות ולראות כיצד יתחולל הנס הגדול.

## חינוך

מה עושה

### הקרן הקיימת?

לשם מה דרושה הקרן הקיימת לאחר קום המדינה? אין צורך יותר לגאול אדמות ומשומות היעור יכולות בשקט להתבצע על ידי המדינה. אבל הקרן הקיימת מוסיפה להתקיים, אם כדי לעסוק בהכשרת הקרקע ואם כדי לחנך את ילדי ישראל ברוח השגור שאיפיינה את המדינה שבדרך.

לשם כך יש גם צורך במחלקה מיוחדת לחינוך ולנוער בקרן הקיימת. בין שאר הפירסומים שמוציאה מחלקה זו לאור כדי לחנך את ילדי ישראל על הקופסה הכולה, נמצא גם לקט ידיעות שבועי, הקשור בנושאים בהם מטפלת הקרן הקיימת. לקט זה נשלח לכל בתי-הספר בארץ.

בלקט מספר 10 שהפיצה המחלקה לחינוך ולנוער של הקרן הקיימת, נסקרו הימאורעות הבאים: "הגל ירושלים של הקרן הקיימת הוענק לבית-הספר הממלכתי המשותף של ירדנה ובית יוסף; 20 צעירים מיישובי הגליל עומדים להתיישב באביבים; 2.5 מיליון ל"י יושקעו בפריצת דרכים בגולן." לצד כל אלה מופיעה ידיעה נוספת: "3 מחבלים נהרגו ליד גבול לבנון." עכשיו סוף סוף ניתן לדעת לשם מה דרושה הקרן הקיימת.

## מיסים

המכבש

לא טיפש!

"המכבש הטיפש, למה באת לקשקש?" שרים ילדי הגן בישראל. אולם כשהם מתבגרים, נכנסים למעגל העבודה והייצור ומתחילים להשתכר למחייתם, הם ניצבים (המשך בעמוד 18)



הם אוהבים....





# הנדון:

# קיצ אלקטורני

ותרו חמישה עשר יום לתאריך שיוכל להיות גורלי:

5.2.1971

היום שבו תסתיים, רשמית, הפסקת-האש. האם תתחדש האש? מחול המוות, ההרס, ההסלמה, המלחמה ה-10 טוטאלית, העימות הגלובלי, האכזר?

התקווה הרווחת היא שתאריך זה יישאר יום שיגרת, שאיש לא יזכור אותו כעבור כמה שבועות. סתם עוד יום של חול, האש לא תתחדש. מדוע?

מפני שמוסקבה עסוקה בהכנות לקונגרס המפלגה הקומוניסטית הסובייטית, שהכרעו תיו עשויות להשיפע גם על העניינים שלנו. איזה קו ינצח? מי יהיו החברים החדשים בוועדת המפלגה לענייני המיורח התיכון — הוועדה הקובעת את המהלכים הסובייטיים באזור.

וגם מפני שניתן עדיין למצוא טכסיסים ותחבולות, שיאפשרו למצרים לסחוב עוד קצת את ביצוע הדוקטרינה של עבד-אל-נאצר: שהפסקת-אש ללא התקדמות לקראת ההסדר, פירושה השלמה עם הכיבוש. משהו מועצת-הביטחון, יארינג, האמריקאים — יבקש את המצרים להמשיך עוד קצת, והם ייעתרו.

היום יגיע, היום יעבור, ולכולנו תהיה הרגשה גדולה של הקלה. אך אוי לנו, אם הקלה זו תהפוך לאירוע.

מפני שהפסקת-האש לא תהיה נצחית. הדחייה עלולה להיות לחודשי-חודשים-שלושה בלבד.

קיצ אלקטורני 1971 עלול להיות — כפי שמשה דיין היה אוהב לומר, בימיו הסוביים: קיצ אלקטורני.

לא מפני שישראל רוצה בכך. ולא מפני שמצרים רוצה בכך. אלא מפני שגם ישראל וגם מצרים כפונות עתה לאינטרסים הרבה יותר גדולים: האינטרסים של שתי מעצמות-העל. הפכנו להיות כלים על לוח ה-שחמט העולמי.

כלים היכולים לזוז קצת גם מעצמם. אבל לא הרבה.

כלים שבכל המהלכים הגדולים — ידיום גדולות מזיוות אותם.

★ ★ ★

מחנה-השדום מקובל להגיה שזה טוב.

מקובל לחשוב שהגדולים אחראים הרבה יותר מן הקטנים. שווינגטון ומוסקבה אחראיות יותר מירושלים וקאהיר.

כי עליהן — גורל העולם. חיים או מוות למאות מיליונים. על כן נאלצות הן לדאוג להרגעה, להסי-דר, לשלום.

זה נכון — בתיאוריה.

זה לא תמיד נכון — בפרקטיקה. כי הגדולים יכולים לשגות. והם שוגים לעיתים קרובות מאוד, כי שהדבר נוגע לחייהם ולמותם של אחרים.

★ ★ ★

ימים האחרונים הדליפו מקורות רמירדג בירושלים פרט היסטורי בעל משמעות עצומה.

במלאת שנה לתחלת ממשלת גולדה מאיר להפציץ את מצריים בעומק, הדליפו מרליפייה-ממשלה

כי אותה החלטה נתקבלה בידיעת ארצות-הברית,

מטרת ההפצצות היתה, כזכור, להפיל את מישטרו של גמאל עבד-אל-נאצר. זה היה אמר, למרות שהוכחה פעמים אין-ספור, אחרי הכישלון.

התוצאה היתה, כזכור, הפוכה: המישטר ה-נאצרי, שהחל כושל, התחזק מחדש ונישא על גלי הזעם של המוני מצריים.

ההפצצות לעומק הביאו למצ-ריים את הטילים הסובייטיים, ו-לאחר מכן צוותות סובייטיים ו-טייסים סובייטיים.

בראיונו עם גיימס רסטון מניו-יורק טיימס, הודה בכך אנדר אל-סאדאת בגלוי, הוא סיפר כי ביום בו נהרגו עשרות פוע-

הרע לישראל. הם רצו רק להיטיב לעצמם.

הם השתמשו בישראל כדי להפיל מישטר פרו-סובייטי, ולהחזיר את מצריים לתחום ההשפעה שלהם.

כפי שעשו ב-1955, כשרצו להכריח את מצריים להצטרף לברית בגדאד. כפי שעשו הבריטים והצרפתים ב-1956.

★ ★ ★

לינו להבין שבשעה בה משחקים ה-ערבים ואנחנו בגיולות מתחת לשולחן, מתנהל על השולחן מישחק השחמט הגלובלי של הגדולים.

במישחק זה יש לשני הגדולים אינטרסים ברורים:

האמריקאים רוצים להחזיר לעצמם את ההשפעה המכרעת



בעולם הערבי, לעצור ולהסיג את ההשפעה סובייטית.

הסובייטים רוצים לשמור על העמדות שכבשו בעולם הערבי, ואם אפשר — להרחיבן ולחזקן.

איך?

האמריקאים רוצים לשכנע את ה-ערבים בנכונותו של כלל, שאותו השמיע, כנראה, ג'ון פוסטון בשיחתו האחרונה עם עבד-אל-נאצר: "הרוסים יכולים לתת לכם מלחמה. אבל רק האמריקאים יכולים לתת לכם הסדר-שלום, שיחזיר לכם את השטחים הכבושים".

הסובייטים רוצים לשכנע את הער-בים שהאמריקאים הם בני-בליעל, המעודדים את ישראל להתחזק בכל השטחים שכבשו ולסכל את מאמצי-השלום.

זהו המישחק כרגע.

הוא מסוכן מאוד-מאוד. לננו.

★ ★ ★

פני שהוא עקול זהביא לחידוש הקרבות עוד כאביב או בקיץ 1971.

איני אומר כי האמריקאים ו/או הסובייטים רוצים בחיסול הפסקת-האש. לגמרי לא. אני משוכנע כי אלה גם אלה מעוניינים שהפסקת-האש תמשך, שלא תהיה הסלמה, ש-תימנע כל סכנה של מלחמה העלולה לסכך אותם בעימות גלובלי.

אבל גם האמריקאים וגם הסובייטים מוכ-נים להגיע לסף התהום, באותו מישחק ש-סרה-חוק האמריקאי ג'ון פוסטר דאלס הג-דירו כמישחק-עבר-פירפח.

ובטעות, לגמרי בטעות, עלולים הערבים ואנחנו להידחק לתוך ה-תהום.

★ ★ ★

אמריקאים דחצו על ישראל לחזור לשיתוף-יציבה, כדי למנוע את חידוש הקרבות בתאריך הגורלי: 5.2.71.

אולם אין הם לוחצים על ישראל לעשות את הצעד המכריע, ולגלות סוף-סוף את מפת-השלום שלה.

כבר התנסונו לא פעם באולטיי-מטומים אמריקאיים. הפעם אין.

לפי שעה אין.

מדוע?

זה לא בוצע לאמריקאים. הם רוצים שה-מצרים יבינו היסב-היטב שרק אולימטום אמריקאי יכול לאלץ את ישראל להסכים לחזור לגבולה הקדום, גם במסגרת הסכם-שלום. ואולימטום כזה לא יהיה עד אשר תתרחק מצריים מברית-המועצות ותסלק אז השפעתה המכרעת במרחב.

בינתיים עובר הזמן.

ובזמן הזה אין הסובייטים לוחצים על מצריים להצהיר כפה מלא ובצורה חרימ-מית שתמורת הנסיגה הישראלית לגבולות הקדומים היא תכונן שלום של ממש, עם סיווריה-ביטחון הדרושים.

להיפך. הסובייטים מעודדים את המצרים להכריזו השכם והערב שהפסקת-האש תחלוף בקרוב, שי-המלחמה תתחדש במלוא עוצמ-תה.

מדוע?

כדי לשכנע את המצרים, ואת שאר תומכי ברית-המועצות במרחב, שרק בעזרת תמיכה מדינית וצבאית מאסיבית מצד ברית-המוע-צות הן יכולות להתחזק מעמד ולקבל בחזרה את שטחיהן הכבושים.

אלה הם כללי המישחק.

★ ★ ★

הי הסכנה? זוהי פצצת זמן, המתקתקת מ-תחת לרגלינו.

באיוה שהוא רגע עלולים הסובייטים לח-שוש שאם יימשך המצב הנוכחי, עלולים עמי ערב באמת להשתכנע שהעזרה הסוביי-טית אינה מובילה להתחזק השטחים, ושי-מוטב להם לפנות לארצות-הברית.

באותו רגע ייפגשו כל המרכיבים הכי-מיים: הסכנת של גולדה מאיר, שאינה רוצה לחתור על ספוח שטחים; הרגשות של הער-בים, שלא יוכלו עוד לחכות באפס-מעה; ההתמנה המחושבת של האמריקאים; הפחד הסובייטי מפני איבוד ההשפעה במרחב.

פגישה זו תיצור התפוצצות אדירה — ואולי הגדולה במלחמות ישראל-ערב.

## דרכי־חיים

### נהג המונית

#### והזמר —

„בכל הקריירה הארוכה שלי, לא נתקלתי במקרה של השתוללות פראית כל־כך. האיש הזה מכה באכזריות מדהימה,“ אמר השבוע סגן ניצב עזרא גולדברג, מפקד משטרת רמלה־רחובות. דבריו לא התייחסו לאיזה פושע נורא, איש העולם התחתון — אלא לזמר־המלחין, איש הבוהמה שמר אל קראוס.

לאחרונה זכה קראוס להיכנס לכותרות העיתונים באינטנסיביות רבה. אך מכל ה־מקרים, לא היה חמור יותר מפרשת ה־מונית — שבהקשר אליה התבטא סגן ניצב גולדברג כפי שהתבטא.

מה בדיוק התרחש בפרשת המונית, סיי פר השבוע לכתב העולם הזה שלמה שרע־בי (35), נהג המונית בכבודו ובעצמו:

הייתי צריך לגמור את העבודה ולחזור מירושלים לתל־אביב. אותו יום לא עבדתי על המונית שלי, וביקשתי מונית מחבר. מרצדס.

הנסיעה עד בית־דגון עברה ללא תקלות. פתאום אמרו לי הנוסעים: „תיזהר, יש מכונית לידך.“ הוא היה כל־כך קרוב אלי כשראיתי אותו, שאוטומטית זזתי ימי־נה על המושב שלי. כאילו שכבר התנגש במכונית שלי.

בצומת בית־דגון עצרנו כולנו. היה ב־צומת פקק. אחד הנוסעים זיהה אותו, ו־אמר לי, תראה, זהו שמוליק קראוס. תע־צור אותו. הנה יש שוטר. אנחנו רוצים להגיש נגדו תלונה.

**חנק את השוטר. בדרך, כשעקף**

(המשך בעמוד 23)



### זמר מכה קראוס \*

— וראש פתוח

אורח ניכר, יתכן ששכרו של האוצר יהיה בהפסדו. יותר ויותר אנשים ינסו להעלים הכנסות ולהתחמק ממס. מוסר העבודה ו־תשלום המס ירדו עוד יותר. והמוח היהיר י־ודאי ימצא שיטות חדשות להתחמק מ־ממס אמת.

אופייני למצב השורר במשק הוא שה־יחידים שהוצאותיהם האישיות לא יצומ־צמו, יהיו כמובן סקדי הממשלה הנד־שים. השבוע, בד בבד עם פירסום התוכ־ניות לצימצום חשבונות ההוצאות, נמס־גם שהאוצר החליט להעלות את תשלום ההוצאות למכוניות הפרטיות של הפק־דים הנדרשים. מעתה הם יקבלו 25 אג־רות עבור כל קילומטר שיסעו במכונית־הם הפרטיות, לעומת 18 אגורות עד כה.

\* עם אשתו, גיזוי כץ.



### נהג מונית שרעבי

— אצבע משולשת

מכשירי הטלפון שלהם. תנאי העבודה המוצעים כיום לעובדים נדרשים, מנסים לקסום להם בעיקר בחש־בון ההוצאות ולא במשכורות, המשמשות טרף למס ההכנסה.

התוכנית החדשה שהכינו יועצי האוצ־ר לפיה יוגבלו ההוצאות העסקיות המותרות וכל הוצאה מופרזת תיחשב כהכנסה נ־ספת של העובד, עלולה לגרום להפחתת ההכנסה הנקייה של רבבות משפחות ב־ישראל, שלא יוכלו יותר להרשות לעצמן להחזיק מכוניות או להשתמש במכשירי טלפון.

**הממשלה פטורה.** התופעה של הכנ־סות מהוצאות נוצרה בגלל הלחץ הכבד של המיסים בישראל. אם אומנם יצליח האוצר להתלבש על חשבון ההוצאות של חברות ומפעלים בישראל ולצמצם אותן ב־

## במדינה

(המשך מעמוד 16)

בפני מכבש שכלל וכלל אינו טיפש — מכבש המיסים.

שר־האוצר פינתס ספיר הבטיח אומנם בנאום התקציב האחרון שהגיש לכנסת, לא להטיל השנה מיסים חדשים. אפילו אם היה רוצה לעשות זאת, ספק אם היה לו ממה לקחת. שיעור המיסים השונים והמילואות שאינם אלא מיסים בשמות אחר־ים, הוא כה גבוה בישראל, עד שאפילו מומחי האוצר הגיעו למסקנה כי כל מס נוסף יערער את מוסר העבודה הלקוי בלאו הכי, יהרוס את מוראל העובדים, יביא ב־הכרח לריבוי העלמת הכנסות וגל ירידה מהארץ.

**כמעט חלואמה.** למרות כל הבעיות לא היה לפינתס ספיר מנוס ממצאת דר־כים חדשות לספיגת כספים מהציבור. ה־תקציב החדש המסתכם ב־13,2 מיליארד ל־י מאיים כבר השנה לבלוע כמעט את כל ההכנסה הלאומית שהיא 18 מיליארד ל־י בקירוב (סכום זה אינו כולל כמובן את הכנסות המדינה ממגביות ומילואות ב־כחול־ל). פירוש הדבר מעין הלואמה של כלל ההכנסה הלאומית. כאשר יחפוף תק־ציב המדינה, ואם ימשך המצב הנוכחי, יקרה הדבר בעוד מספר שנים, את ההכנ־סה הלאומית יהיה משק המדינה מולאם כולו, גם ללא הלואמה רשמית.

הכיוון היחיד שעוד נותר למכבש המ־סים של ספיר לנסוע בו הוא כיוון ההוצ־אות האישיות. אין זה עוד סוד כי ההוצ־אות האישיות, המשולמות לעובדים, בעי־קר בכירים, נוסף למשכורותיהם, הם אחת השיטות להגדלת ההכנסה תוך עקיפת מס ההכנסה. עובדים רבים במשק הישראלי מרחיחים פחות מאשר המכוניות שלהם או

230



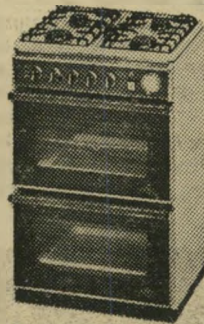
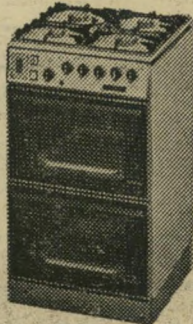
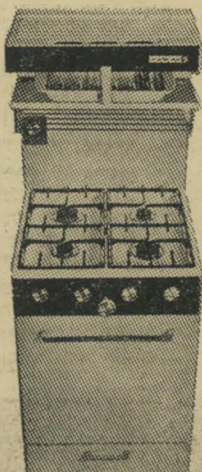
**חווה -  
אפנת ההווה!**

**בגדים לשעות הפנאי  
מבד מגבת (Frottier)**

תעשיות חווה ירושלים בע"מ  
ת.ד. 128 טל 02-65125-6 ירושלים

**פטרולגז  
מבחר תנורי**

1971



שרות - מהירות - מסירות



## מנהיג

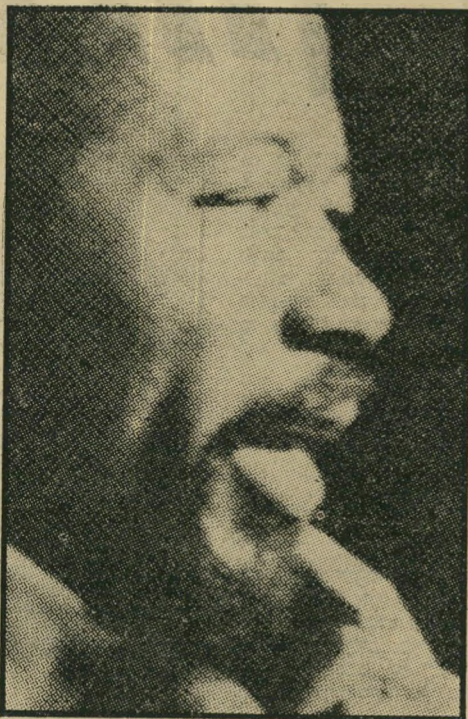
## הפנתרים

## השחורים

## ביקש

## מיקלט

## בישראל



אלדרג' קליבר

**כ**כירים את השם אלדרג' קליבר? זהו מנהיגם של "הפנתרים השחורים" בארצות-הברית, אחד הדוידים ששרדו בחיים מן המפקדה המקורית של ה-אירגון הכושי הקיצוני. כיום הוא יושב באלג'יר, כאור-חה של ממשלת בומדיין המכירה בו כנציג של תנועה מהפכנית. הוא גם חסיד נלהב של אלפתה, כשם שהפנתרים השחורים תומכים בדרך כלל במאבק הפלסטיני. ובכן, אלדרג' קליבר היה יכול להיות היום בקיבוץ

ישראלי, במקום באלג'יר. וסיפור שהיה, כך היה: לפני כשנתיים, שעה שקליבר היה מבוקש על-ידי ה-אף-בי-איי, הוא הסתתר בתוככי ארצות-הברית. ידידיו

השמאלנים — שרבים מהם לבנים — עזרו לו להימלט מידי הבולשת. אחד מהם, יהודי בעל השפעה רבה מאוד בחוגי השמאל בקליפורניה, הגיע לביקור קצר בישראל. הוא נאם בכמה כנסים פומביים, בהם דובר על הצורך בשלום ישראל-ערבי.

אבל לא רק בכנסים פומביים הוא דיבר. הוא גם שוחח עם העיתונאי עמוס קינן, ומה שהיה לו לומר לקינן נראה לזה כה חשוב, שהוא היפנה את המיש-אלה לאחד מידידיו שיש לו מהלכים בין גדולי המיסד בישראל, ומה שאותו יהודי אמריקאי ביקש היה תלוי ברצונה הטוב של ממשלת ישראל.

וזה מה שהאמריקאי אמר: "אלדרג' קליבר מחפש מיקלט מחוץ לארצות-הברית. הוא מוכן לבוא לישר-אל, לעבוד תקופת-מה באחד הקיבוצים. האם ישראל מוכנה להעניק לו את המיקלט הזה?"

פתח

לעולם השלישי?



**ה**ידיד היפנה את השאלה לידידו, שהוא אישיות חשובה ביותר. הוא הבטיח תשובה תוך 24 שעות. והתשובה אכן ניתנה בזמן: לא.

אפשר להניח שממשלת ישראל לא רצתה לחסותבך עם האמריקאים. אני אישית חושב שצריכים היו להע-ניק לקליבר את המיקלט המבוקש — לא בחצרות, לא כדי להכעיס את ממשלת ארצות-הברית, אלא ב-שקט. ואם היה סוכן האף-בי-איי נתקל בקליבר באחד הקיבוצים, ואומר: "הרי זה קליבר הנורא!" היה מוכיר הקיבוץ צוחק כאילו שמע בדיחה טובה, ואומר: "נכון, יש הרבה שאומרים שהוא דומה לקליבר."

מה היה יוצא מזה? אולי — לא בטוח, אבל אולי — לא היה קליבר מגיע בסופו של דבר לאלג'יר, ה-פנתרים השחורים לא היו נהפכים חוד-חחנית האנטי-ישראלית של השמאל האמריקאי. ואולי — מי יודע — זה היה אפילו פותח לנו פתח קטן אל אותו עולם שלישי שאנו כל כך מנותקים ממנו?

## החיילת והגלולה

בדעותיו. אבל הוא התרעם על הנוהג. "ככה סתם, לגשת לארון ולקחת? הרי כאילו ער-דדו את החיילות — ועוד במסדר — לפרוק כל עול! ואיך אפשר לקחת גלולות סתם,

לפני כמה ימים קרה דבר בלתי-רגיל, ב-עת מיסדר של יחידת חיילות באחד ממחנות צה"ל. המפקדת הודיעה, כי לרשות החיילות עומדת אספקה בלתי-מוגבלת של גלולות למניעת הריון. כל שעל חיילת לעשות הוא לגשת לארון פתוח, לקחת את הגלולות. היא אינה צריכה להירשם אצל רופא, או להתייצב בפני אחות. את אמצעי-הביטחון ה-זה לבעיותיה האינטימיות תוכל להשיג מ-בלי שהובר ייועד לאיש מחברותיה וחבריה במחנה.

האם נוהל זה הוא טוב? האיש שסיפר לי על כך הוא אביו של אחת מחיילות אותה יחידה. הוא עצמי היה קצין בצה"ל, והוא מעיד על עצמו כמתקדם

בלי יעוצ רפואי, בלי השגחה? בחיי, עוד מעט אגיע למסקנה שצודקים הדתיים המסר-בים לתת לבנותיהם להתגיגס לצבא!

הדעה הנגדית ברורה אף היא: אלה הן



עובדות החיים. בחורה שהיא די מבוגרת כדי לשרת בצבא, גם די מבוגרת לנהל חיי-מין כראות עיניה. מחוץ למיסגרת ה-צבא, יכולה היא להשיג את התכשירים ה-רצויים לה — וזה סודה. מדוע חייבת היא לפרסם את דבר הוודקוה לתכשירים אלה על-ידי פניה לאחות או למרפאה — בייחוד במחנה צבאי המשול לחברה סגורה קטנה?

אין ספק שאספקה סדירה של גלולות עדיפה על הנוהג בו נהג צה"ל עד כה: לא להתערב בעניינים אלה, ואם הסתכבה ה-חיילת והרתה, וקיימת סכנה של לידה מחוץ לנשואין — מסדרים לה הפלה מלאכותית ומשחררים אותה משירות צבאי.

איני יודע כיצד יוכרע הוויכוח, ואם ה-נסיון שנעשה באותו מחנה יהפוך נוהג כללי במחנות החי"ן. ח"כ מרדכי עופר מה-מערך הגיש על כך השבוע שאילתה לשר-הביטחון. אני סקרן לשמוע את תשובתו.

## בריוני הליגה

לא גמר איתכם! ואכן, זו בדיקת עוללה להיות התוצאה: שינאה ליהודים.

מה ששוחרי החופש והצדק בישראל ובי-עולם עשו והשיגו אינו מספק את הבריונים של הרב מאיר כהנא. הם יודעים טוב יותר. הם ידברו אל הבארארים של מוסקבה ב-שפת הבאראריזם. התוצאה החדאית: מי שסולד ממעשי השופטים בלנינגרד יסלוד גם ממעשי הליגה בניו-יורק. כי כלל אחד אינו ניתן לעירעור: הרוצה להילחם בטמא, אינו יכול להשתמש בנשק טמא. נגד ה-טומאה חייב להתייצב הטוהר.

אילו רצתה ממשלת ישראל בקילקול קי-צוני של היחסים עם מוסקבה, יכלה לפגוע במוסדות ובנציגים רוסיים בצורה יעילה הר-בה יותר מכפי שעשו בריוניו של הרב כהנא. אם לא עשתה זאת, הרי זה מפני שיש עדיין סיכוי רב שהמסע המוסרי ה-עולמי ישיג את התוצאות המבוקשות. ואילו עתה — מוסקבה, שהודיעה מן ההתק-ר

ראיתי את סרטון התעמולה שלהם ב-טלוויזיה. פנים צמוקות של בני הגיטו ה-ניו-יורקי, מלאים תחושה של גאחה קנ-אית, של כוח. מתאמנים בקאראטה, מש-תפספים בתרגילי-סדר, יורים במיטות. צעיר רי הליגה להגנה יהודית. ובאינה שהוא מקום צפ ועלה ההיריון: טוב שידעו להגן על עצמם, טוב שידעו להשיב לפורעים, טוב שידעו לאחוז בנשק-מגן. כדי שלא יהיו הפקר לפורענות, כדי שלעולם לא ישוב מה-שקרה בגרמניה.

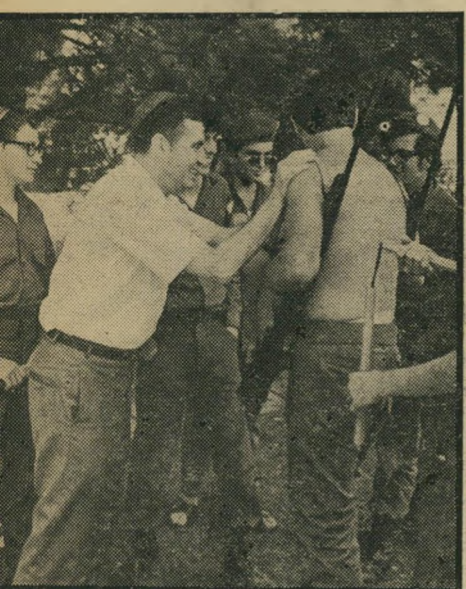
אבל מה לנשק-המגן, מה לגאחתם של גרמסים ולפיצוץ בשגרירות הסובייטית ב-חשיגטון? מה לכבוד העם היהודי ולסיפור על שני בריונים של אותה ליגה, שהתנכלו לשתי נשים זקנות בסופרמרקט בניו-יורק, וכלו את פיהם וקיללו — רק מפני שאותן שתי זקנות היו רוסייות, ממשפחות הסגל הסובייטי? אמריקאית אחת, שראתה את ה-מחזה העלוב, המקומם, צעקה לעבר שני היהודים: "אם כאלה אתם — חבל שהיטלר

ממות המצפונות האדירה ברחבי העולם, לר-עגת לפיצוצים ולהתנכלויות הפירחחים חברי הליגה.

לועגת — ובחדאי גם צוהלת. כי אם מאבק היהודים יזוהה עם בריונות וסירור מטרף, אינה הוגה-דעות עולמי, איוו מפל-גה קומוניסטית מערבית תתייצב לצד ה-יהודים? ואם אותם מעשי-בריונות גם מקל-קלים את יחסי ברית-המועצות-ארצות-הברית — מי לא יגנה אותם?

במיקרה הטוב ביותר, במקום המסע ה-מוסרי הגדול להבטחת זכויות היהודים ב-רוסיה, יוסט הוויכוח אל שיטות-הפעולה של בריוני הליגה. המפסידים הגדולים, כמובן, יהיו יהודי רוסיה. על כך, עם כל התנגדו-תי לרוב הדברים שאומרת הגברת גולדה מאיר, אני רוצה להביע תמיכה בדברי ה-הסתייגות שלה ממעשיהם של אנשי ה-ליגה המטרופת.

אדרבא, שיתאמנו בנשק, שיגנו על יהו-דים מפני פורענות — אם תבוא. שילחמו בגיזענות ובינאה. אל להם להכתיס את המאבק הגדול שלנו. ובמישור האישי: אם הם מוכנים ללכת לקיצוניות כזו כדי להב-טיח את עלייתם של יהודי רוסיה לישראל — שיעשו הם עצמם את הדבר הפשוט: שיארו את חפציהם ויעלו לישראל.



הרב כהנא עם אנשיו

# נחיתה בחוף העידום

מאוד: "מה יש" רטן זועף ומנומנם לחוף השפופרת.

הזעף והתרדמה נימחו בן רגע. בקצה ה' שני שמע קול מוכר. "ספינות מישמר של חיל-הים גילו בראדאר סירה לא מזוי-הה", אמר הקול. "הכיוון שלה — לעבר הבית שלך". שתי דקות לאחר מכן כבר היה אלי על החוף, הקארל-גוסטאב

ה' התחיל בצילצול טלפון מסתורי בחשכת הלילה.

השעה היתה חמישים דקות אחרי חצות, כאשר הטלפון בבית הבודד, שעל החוף העזוב, החל מצלצל.

הגבר, ששלף ידו מתוך מיטתו כדי ל-הרים את השפופרת, לא ידע עדיין שברגע זה מתחיל סיפור-מתח והרפתקאות, שאינו



## אנשי-צפרדע של הפידאיון — בחוף החתיכות הערומות

שלו בידו, צופה בדריכות לעבר האופק האפל.

היתה זו תצפית קצרה. תוך דקות ספורות, במרחק כמאתיים מטר, גילה במים סירה.

הוא מיהר חזרה לבית, חייג את המספר

נופל מסיפוריהם אל אליסטיר מקלין ייאן פלמינג. הכל היה בו, בסיפור שעמד להת-רחש בשעות הקרובות: אנשי-צפרדע נוחים בחוף-אוייב בעלסת הלילה. הגיבור, דמות מפורסמת של מתבודד, יוצא לקרא-תם. מירדף. סיפורים, סימנים ורמזים

. מאומה לא חסר.

בהבדל אחד: בניגוד להרפתקאותיו של גיימס בונד, היה סיפור זה מציאותי.

רימונים

מבעד לחלונות



א' די מילדא אחרי הפקודה. מלבדו ו-מלבד אשתו רינה, היו אותה שעה בבית עשרה זוגות נוספים, ישראלים ו-תיירים, אשר לנו בכיתו. הוא נעל את ה-דלתות, התכונן להמתין. ואז החלה לופסי נובחת על הגג.

לופסי, כלבת-זאב הענקית של אלי, הת-

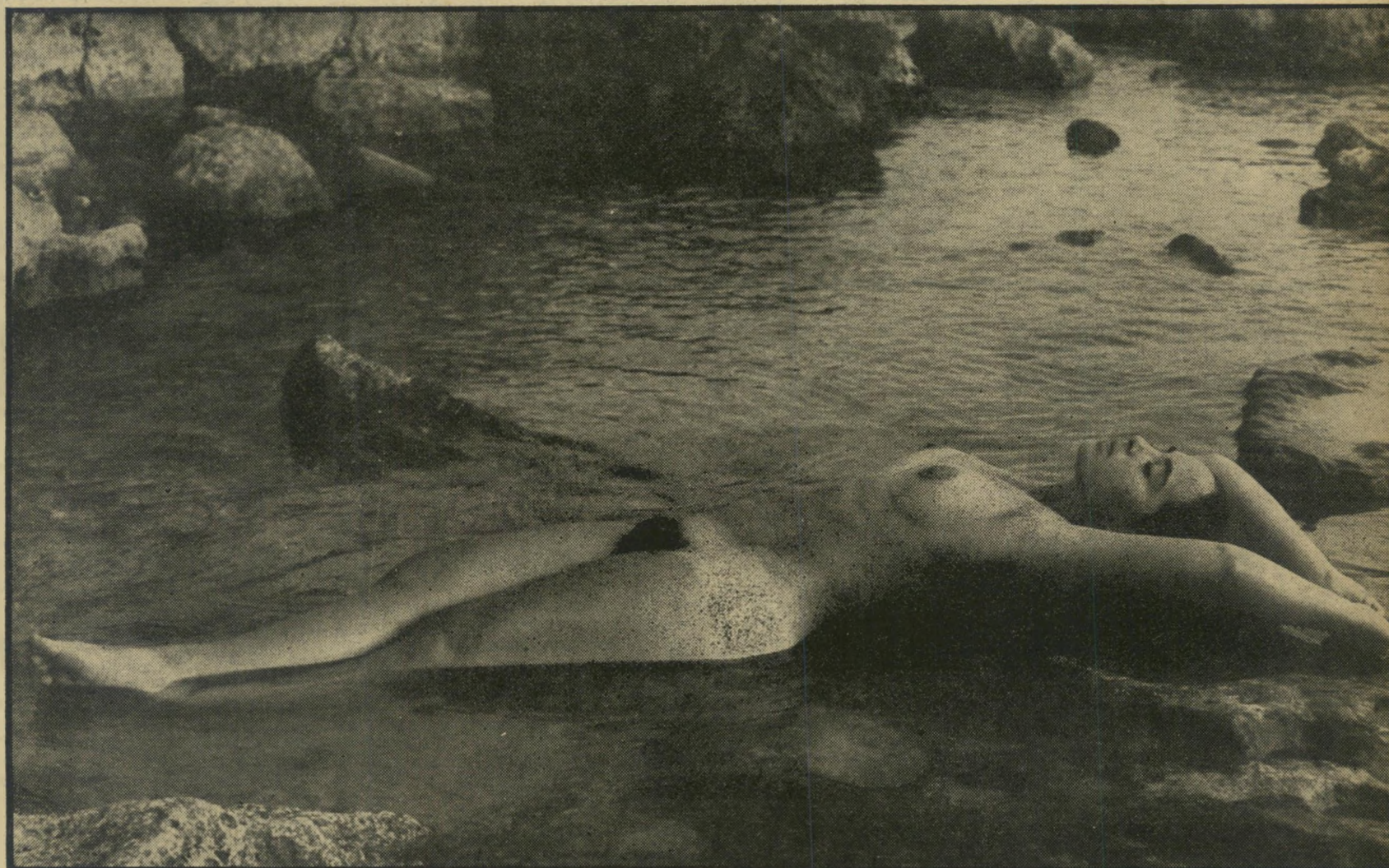
סירה

אלמונית



א' כששקח אלי אביבי את ידו ל-הרים את השפופרת, באותו לילה של השני לינואר, לא ידע עדיין כל זאת. הוא ידע רק שהטלפון הארוך העירו משנתו, שהשעה היתה אחרי חצות, ושהוא עייף

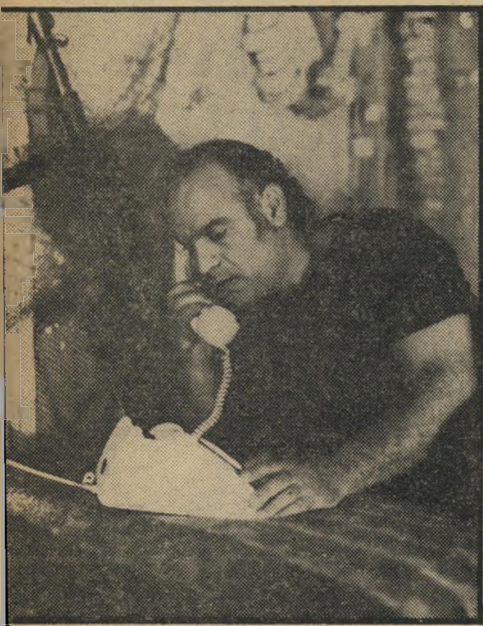
זהו המקום



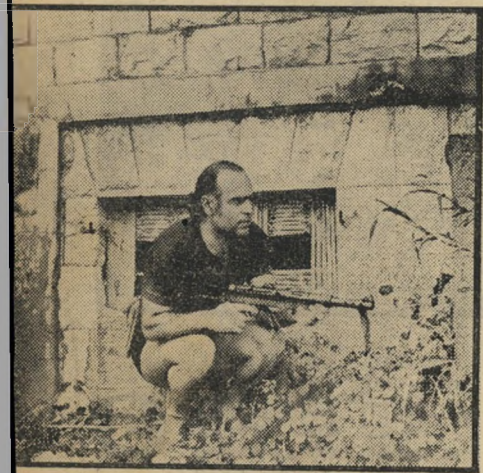
חיילים שומרים על סירת-האחבלים - במקום שאלי צילם תיירת עירומה זו

פרסמה הנביחור הוא חשבון לא בעיי רינה, בעוד ה

כ' עי שמ השתולל לעברה. אלי במ המחב הוא זר ריקי, פ חקירה הוא שאלה



1 אלי משחזר בפני המצלמה את ההרפתקה הליילית: ציל- צול הטלפון בחצות. אז לבש מיג'מה ושכב במיטה (בתצ- לום), עם ה"קארל גוסטב".



2 תפיסת איש-הצפרדע הראשון: לשמע צעדים קרבים ונביחת "לופסי", נצמד אל הקיר וה- נשק בידו, דרוך. כשנתגלה ה- מחבל, פירק מעליו את נשקו. במציאות, אירע הכל באפלה.



3 רינה משחזרת כיצד ניצבה ב- שמירה ליד החדר בו כלא אלי את המחבל. לא היה ספק בליבה שבעת הצורך, תשתמש ב"תופי" אשר בידה.



## צייד הידאיון: אלי ורינה אביבי עם השק שהחזיקו בריל הפעולה

וסר לקבל את סניהם של אנשי הביטחון שהגיעו.

מגיבור —

לרוצח

המחבל השכוי גילה כי הוא וחמישה חברים הגיעו בסירה, הממתינה על החוף ליד הבית.

השעה היתה אחת ורבע — פחות מחצי שעה מאז צילצל הטלפון — כאשר יצא אלי עם אנשי-הביטחון לעבר הסירה. הם התקדמו לא יותר מאשר עשרים מטר כאשר מכיון החוף נתגלו לעיניהם, בחשיכה, שבע דמויות. אלי ואנשי-הביטחון תפסו עמדות.

שם? קרא אחד מאנשי-הביטחון. הקפדתו זו על גוהלי הפתיחה-באש ה- נהוגים בצה"ל מנעה אסון נורא. הדמויות באפילה הי ושבועה אנשי משטרה,

לאלי אביבי, היה זה רגע הסחר היחיד

אלי נעל על המחבל את הולת, קרא ל- רינה, השאיר אותה לשמור על הדלת ה- נעולה, למקרה שהאיש ינסה לפרוץ החוצה,

גם השנים, לא פחות מבעליה. לאלי היה ברור פשר לופסי זיהתה זרים בשטח.

שה הערכת-מצב מהירה, החליט לצאת החוצה. "עשיתי טאם המחבלים יגיעו לבית", הסביר לאחר מכן, "זו בשבילם לשלשל לנו רימונים דרך החלונות." היתה גם היא לבושה כבד, חמושה באקדח תופי. יוצא לעבר החוף, עלתה היא אל הגג, לחפות עליו.

"ניסיון חטיפה"

הודה המחבל

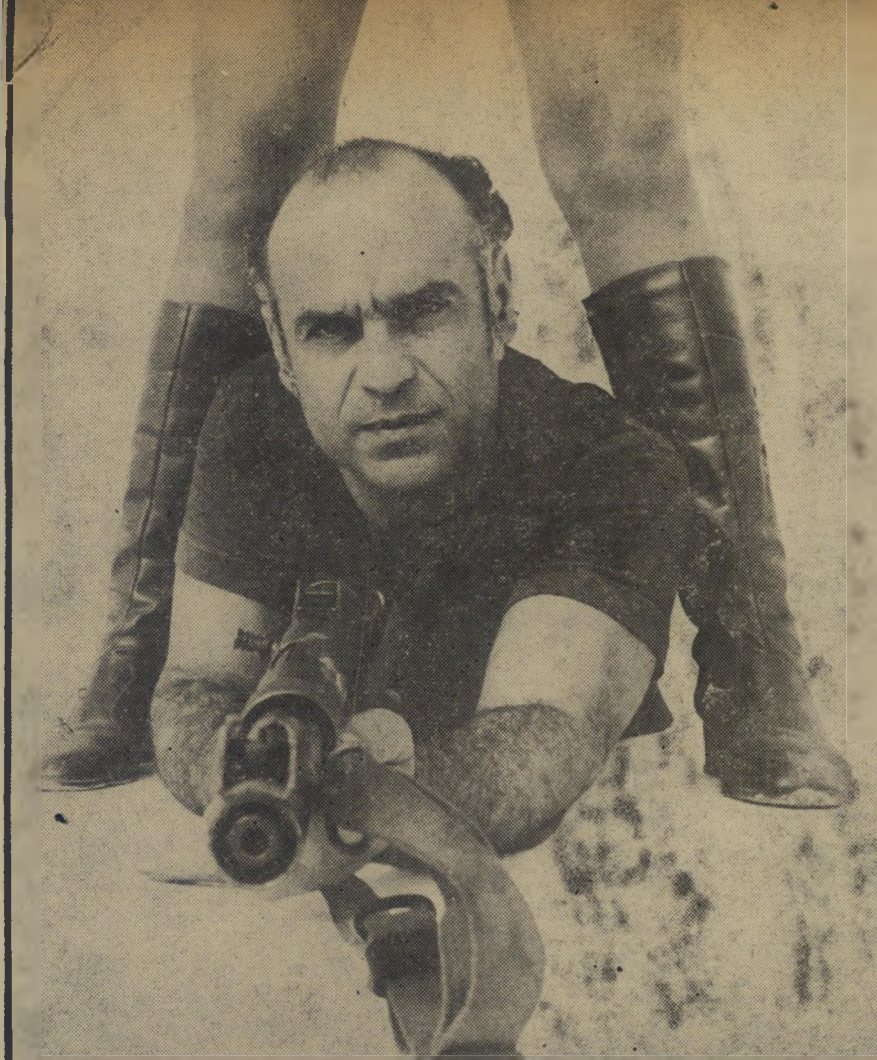


הכלבה לופסי הנובחת

רה מטר ליד שער הבניין הסמוך, בניין המוזיאון, אלי צעדים באפילה. הוא נצמד לקיר. למעלה, לופסי רצתה לזנק מהגג. תשומת-ליבו של המחבל הופנתה כאשר היה במרחק שלושה מטר ממנו, התייצב מולו פתע הקארל גוסטב מכיון לעברו.

לא ניסה להתנגד, למרות שהיה חמוש גם הוא. ק את נשקו, הרים ידיים. אלי הצעידו לעבר חדר רק מעליו את הרימונים שהיו בכיסיו, וערך לו ראשונה, מהירה, בערבית שוטפת.

לא הופתע כלל כאשר הערבי גילה, בתשובה ל- שלו, כי הוא וחבריו הגיעו במטרה לחטוף את אלי.



בכל אותו לילה מתות. "כמה היה חסר כדי להפוך אותי מגיבור לרוצח" הוא אמר.

## התפוצצות

עזה



**ב**זהירות, חידשו אנשי הביטחון את התקדמותם לעבר החוף, למקום המשוך ער בו נמצאה סירת אנשי הצפרדע. באי טיות ובחשאי החלו יורדים במורדות הצוק. אלא שתנועתם לא היתה חשאית דייה. לפתע, נפתחה עליהם מכיוון המים אש אוטו-מאטית. היו אלה הפידאיון שבסירה, שהמ-תניו דרוכים לשוב חברים שיצא לסיור, מוד-אגים מהתמהמהות. האנשים במרומי הצוק השיבו אש. לפתע נשמעה התפוצצות עזה מכיוון הסירה, והאש משם פסקה.

אנשי הביטחון המשיכו בהתקדמותם. כי אשר הגיעו אל הסירה, גילו מחבל ממתין להם בידים מורמות. מחבל שני שכב על הריצפה. התברר שההתפוצצות נגרמה על-ידי כדור שפגע בחומר הנפץ, שהמחבלים הספיקו לפרוק מהסירה ליבשה. המחבל על



כאן, מול השער בחצר, תפס אלי עמדה. הנשק לכיוון ה-ים, משם הופיעו דמויות אפילות — שהתגלו כשוט-רים, לא אנשי ה"פידאיון", שלקראתם היה מוכן לקרב.

4



הריצפה היה חי, מוכה הלם מן ההתפוצצות. לגבי גיבור הסיפור, נסתיימה בואת כל המלחמה. הוא אסף את קציני ה-יחידות ומפקדיהן בשטח לתוך ביתו, כיבדם בקפה. מאחר שלא היה לו כיבוד נוסף, ניסה לפצות אותם באוסף הנכבד של צילומי העירום האמנותיים שברשותו, על-מנת ל-העביר את הזמן.

בנקודת זו, בין החורבות ה-עתיקות, תפס אלי עמדה אחרונה, בדרכו ממרומי ה-צוק לעבר סירת ה"פידאיון". מכאן ראה את הסירה ש-מפניה הוזהר קודם לכן על ידי כוחות הביטחון.

5

## הכלבים

בראש המירדף



**ב**שחר החל המירדף, כששני כלבי הגיטו מובילים. הם הובילו לחורשת האורנים הסמוכה לביתו של אלי, עברו ב-מרחק של לא יותר מעשרים מטר ליד ה-בית, הגיעו לכביש הראשי חיפה-נהריה, והמשיכו מזרחה, לתוך השדות. כאן הצ-טרפו למירדף מסוקים ומטוס סיור, שהחלו סורקים את האזור הנרחב.

אלא שהיה זה דווקא כוח רגלי של צה"ל שגילה, בשעות הצהריים, את הנמלטים, ב-פרדס ליד מושב לימן, במרחק שני קילו-מטרים בלבד מאכזיב. הם היו עדיין בחלי-פות הצלילה שלהם — כחבריהם שנתפסו לפנייהם, ליד הסירה — וחמושים בקלציני-קובים ורימונים. שניים מהם נתפסו, השלי-שי הצליח להימלט.

## בוגד בין

אנשי הקומנדו



**ב**שלב זה הופך סיפור ההרפתקאות ל-סיפור ריגול.

השאלה הראשונה שנתבקשה ממש להיש-אל, נוכח הדיווח על הפעולה: כיצד זה, בעצם, הצליח אותו איש צפרדע שלישי ל-הימלט — מתוך רשת רודפים כה צפופה, בשטח קשה למיסתור, בניגוד, למשל, לצוקי הנגב או סבך צמחיית הירדן? גיורסה אחת של תשובה השמיעו עיתוני לבנון וסוכנות א.פ.י. מפי מקורות של ה-פידאיון עצמם. לדבריהם, היה הנמלט איש מודיעין ישראלי, שהסתנן לתוך שורות ה-פידאיון, הצליח להתגייס לכוחות הקומנדו הימי שלהם — והסגיר את חבריו לסירה.



מאחורי עמוד עתיק זה צפה אלי לעבר הים, לפני שהת-קדם אל החוף וזיהה את סיר-רת המחבלים. לאנשי הצפר-דע היתה עדיפות מיספרית, אבל הוא לא נרתע מפניהם.

6

אלי, עם "קארל גוסטאב" ומבט נוראי, בתנוחת סטא-לאג, המתבקשת ממש נוכח השילוב של נחיתת אנשי-צפרדע של ה"פידאיון" — דווקא בחוף תצלומי העירום המפורסם ביותר בארץ.

## סטאלאג אכזיב

חספה את השומר ממטולה, שמואל רוזנוסטר. היתה זו סברה פשטנית. ברוזנוסטר הם למעשה נתקלו באקראי, כאשר אך חצו את הגבול. כדי להגיע אל אלי אביבי, נאלצו לצאת למסע ימי מסוכן, הרחק מבסיסם, להפעיל נשק חדש ובלתי ידוע להם — כי אנשי צפרדע.

לא היה כל ספק: הם לא ניסו לחטוף סתם עוד אזרח ישראלי — הם התכוונו ב-דיוק לאלי אביבי.

נות המישמר של חליהים לתפוס אותה? ספינות אלו הן מהירות במיוחד, ונועדו בדיוק לציד מעין זה. כיצד זה לא הצליחו במשימתם — דווקא הפעם?

## מטרת החטיפה

דווקא אביבי



**שאלת השאלות:** מדוע, בעצם, רצו הפידאיון, כפי שהודה זה שנתפס הרא-שון, לחטוף את אלי אביבי? אחת הסברות שהופצה, טענה כי אירגוני הפידאיון מתייחסים לחטיפת ישראלים כאל שיטת לחימה נוספת שלהם — בדיוק כמו ש-

## מעשה

מגונה



## מדוע?

**ב**אביבי עצמו, כפי שניתן היה לצפות, היה האחרון המוכן לדבר על כך. "מדוע רצו לחטוף דווקא אותי?" השיב השבוע לשאלת כתב העולם הזה שראיינו. "זה ברור, לא? היה חסר להם כנראה צלם-עירום טוב."

היתה זו בריחה טובה, אך השאלה נשא-רה פתוחה. וכך גם תישאר, בינתיים. יחד עם זאת, היתה בה, בבדיחה של אלי, גרעין של אמת: היה משהו קומי בעובדה, שאנשי הצפרדע בחרו לעצמם דווקא את ה-חוף הזה לנחיתה — החוף שאביבי הפך, עם השנים, לחוף של אהבה ועירום. פה, ממש בין הצוקים שבהם התנהל קרב האש, ובמפרצון העזרי בו נחתה הסירה, צילם אלי, במשך השנים, מאות חתיכות עירומות, ישראליות ותיירות. הוא היה החלוץ ההולך לפני המחנה, החל בזה עוד כאשר נחשב הדבר, בישראל לפחות, למעשה מגונה. רח-מנא ליצול. האוסף האמנותי שלו הינו אחד הגדולים בישראל. אין ספק שהוא צלם ה-עירום מספר 1 בארץ.

הוא הגיע לחוף אכזיב לפני למעלה מ-18 שנה — ומאז לא עזב אותה. כשהגיע, היה צעיר בן עשרים. המקום היה ריק ושקט. בחמש השנים הבאות חי מהדיג. היה דג, מוכר את הדגים בסביבה, קונה במחירים לחם ופירות. זה הספיק לו. הוא היה בן 14 כאשר עזב את בית אביו לחפש הרפתקאות. אביו, שעלה ארצה מפרס, עבד בתקופת מלחמת העולם הרא-שונה כמתורגמן עבור הצבאות הלוחמים באזור. כיום, בגיל 65 ושולט בשבע שפות, הוא עדיין פעיל.

אלי הצעיר אהב את הים מילדותו. כאשר עזב את בית אביו, הצטרף לקיבוץ נווה-ים. בן 15 היה כבר בין שומרי נמל חיפה. בפעולתו הקרבית הראשונה במלחמת ה-(המשך בעמוד 27)



**נבואה** תצלומי עירום נבואי זה, ש-בו חתיכה ערומה וחמושה באקדח משתמשת בסלפון סבביתו — או-תו טלפון שהזעיקו בליל הנחיתה — צולם על-ידי אלי לפני כשנתיים.



# לאור הזכרונות



גולדה ומוריס מאירסון ב-1917

ככה זה. אפילו ראש-ממשלה הוא רק בן-אדם. ואפילו לא סתם ראש-ממשלה — אלא אפילו גולדה שלנו. היתה לי דוגמה נהדרת לזה חשבו. קראתי בעיתון שגולדה העלתה קצת זכרונות מהימים הטובים ההם, כשכול-נו היינו קצת צעירים ונחמדים יותר. זה היה בראיון שהיא נתנה ל"אוב-זרבר" הלונדוני, ובין הזכרונות שהיא העלתה, היא דיברה גם על בעלה ז"ל, מוריס מאירסון. "זאת היתה אהבה הדדית מן הרגע הראשון", סיפרה גולדה. "מכל ההשפעות הניתונות לזיוהיו בחיי, היתה השפעתו האישית הקיימת ביותר. הוא העניק לי את כל הכושר שיש לי ליהנות ממה שנוהגים להגדיר כתרבות — שירה, מוסיקה, פילוסופיה. היינו קוראים ספרים יחד. ביחוד אני זוכרת את ביורון ואת איוב. כיוון שכסף רב לא היה לנו, היינו הולכים לקונצרטים ש-הכניסה לשם היתה בחינם."

ורק עב קלילה אחת הצלה על האור-שר המשולם הזה — העובדה שמוריס לא היה ציוני, וגולדה — ציונית שר-פה. אצל זוגות אחרים, פרט כזה ב-אמת לא היה משחק תפקיד. אבל גולדה היא גולדה. היא את האהבה ה-אלה לקחה ברצינות כבר אז. אולם ב-אהבתם הגדולה, הצליחו בניהול מאיר-סון למצוא את הפשרה המתאימה: מוריס נעתר לרצונה של אשתו, הסכים לעלות ארצה. ואילו גולדה נעתרה לרצון-נו, הסכימה לעזוב את הקיבוץ, שלא היה לרוחו, ולעבור העירה. וכשקראתי את זה, נזכרתי בעצב, ש-כולנו כאמור רק בן-אדם. ואפילו ל-גולדה קרה מה שקורה לרבים וטובים, ולפעמים לא כל-כך טובים: האהבה הגדולה נמוגה, דעכה ונידלה — עד שבשנים האחרונות לחייו של מוריס גרו בני הזוג בנפרד, למרות שלא התגרשו רשמית: גולדה בשיכון מעונות-עובדים בצפון-תל-אביב, ומוריס במקום אחר.

## במדינה

(המשך מעמוד 18)

אותי, הוא הראה לי אצבע משולשת. עכשיו, בצומת, הוא יצא מהמכונית, הוא נתן לי מכה קלה עם מצלמה שהיתה לו ביד. זה היה אחרי שעשיתי לשוטר סימן עם היד שיבוא. הוא אמר לי: "אם לא תיכנס למכונית אני אפתח לך את הראש". השוטר בא בינתיים. קראוס דחף את השוטר, נכנס למכונית שלו והסתלק. לו לא חשבו שהוא ברח מהמקום. השוטר הוציא עט ורשם את מספר המכונית. אבל הוא בכלל לא ברח. בזמן שדברתי עם השוטר, ראיתי שהוא חוזר אלינו. הוא ניגש ישר לשוטר, תפס אותו וחנק אותו. זה היה אחרי שהשוטר ביקש ממנו להוריד את היד.

ראיתי שהעניינים הם ככה, אז אמרתי — אני נכנס למכונית. עד צומת גהה אני בטח אמצא נייחת כדי להזעיק עזרה. אבל לא הספקתי להדליק, והנוסעים התחילו לצעוק: "תסגרו את הדלתות! הם סגרו את הכפתורים מבפנים, אבל החלון שעל ידי היה פתוח עד החצי. עוד לא הספקתי לדעת מה קרה, והוא בא אלי עם משהו כזה ביד. לא יודע מה זה. הוא הכניס את היד דרך החלון.

שומרים פחדו וברחו. סגרתי את החלון, אבל הוא עלה על הגג של ה-מכונית. הנוסעים אמרו לי סע, סע. חשבתי שאם אני אסע לאט, אז הוא יחליט לרדת. נסעתי כל הזמן במהלך ראשון אבל הוא לא ירד.

הוא התחיל לדפוק לי על החלון. אמרנו, ניסע עד הצטלבות גהה, שם נעמוד, וככה יהיה פקק תנועה ויבוא שוטר. זה היה בשעה ארבע אחר הצהריים, ביום רביעי. כולם ראו את זה. אבל אף אחד לא התערב. גם השוטר בצומת גהה פחד לגשת. הוא ברח מהמקום. עמדו שם גם עשרות חיילים בטרמפאדה, אבל אף אחד לא ניגש.

נכנסתי ועצרתי באמצע הרמזור. עשיתי פקק. מכונית משטרה מלאה שוטרים ו-קצינים עברה. הם רק הסתכלו עלינו, ו-המשיכו הלאה. אותתי להם עם האורות, אבל הם פחדו והסתלקו.

לקראוס היה ברזל ביד, והוא התחיל לשבור את השמשה מהגג. נפצעתי בידים ובפנים. כולי היתי דם. הוא ירד מהגג, והיכה אותי על הראש ועל הידיים. ברחתי מהדלת המינית, והסתלקתי מהמקום. המכונית לתעלה. משאית הסכימה לקחת אותי טרמפ עד לבית-דגון. רציתי להתרחק ממנו כמה שאפשר. גם הנוסעים יצאו מהאוטו. אחד מרוב בילבול נסע במקום תל-אביב לרחובות.

בצומת בית-דגון היו שוטרים. הם אמרו לי שנוחה ליד המכונית שלו, כי הוא מוכרח לבוא לקחת אותה.

ואז הוא באמת בא. המשטרה ביקשה ממני להיכנס לניידת. הוא אמר: אף אחד לא יעני להכניס אותי לניידת. פתאום הוא ראה אותי, והתחיל לבוא אלי. ברחתי ו-בסוף הוא נסע עם השוטרים.

כשחזרתי לצומת גהה, למוני, גיליתי שזה עוב לא הסוף: אחרי שהסתלקתי מ-שם במשאית, הוא הפך לי את המונית לתוך התעלה.

## התחביב: תאונות דרכים

ריק מתנועה, ואיש לא היה מסוגל להבין מדוע חיפש בן-הסובים דווקא לרדת מן ה-כביש הרחב והריק ולטפס על הסוכיאה. הוא עצמו לא טרח להסביר יותר מדי. כאשר התאושש דיו לעמוד על רגליו, ביקש מנהג הסוכיאה ומידיתו, בחיך מקסים, להצטרף אליו. השלושה הגיעו בטרמפ ל-רמלה, ומשם, במונית ספיישל ששכר הבן של האבא, ישר תל-אביב. באחת וחצי ב-בוקר התדפקה השלישייה העליזה על דלת ביתו של התעשיין הידוע, ורבע שעה לאחר מכן כבר יצאו נהג הסוכיאה וידידתו החור-צה, כשבכיסו של הנהג ציק על תשעת אל-פי ל"י.

והסיבה לנדיבות היתה לא כל-כך הנד-בות, כמו העובדה שבן-הסובים נהג, ב-אותו ערב, למרות שהוא בשלילת-רישיון. והסיבה שהוא בשלילת-רישיון, היא שזו היתה כבר התאונה השלישית שלו בחצי-השנה האחרונה.

תחביב יקר, בן.

## הבית השני של אלה

אלה שפירא, שהיתה בזמנו אחת מנערות-הזוהר המפורסמות של תל-א-ביב, היתה תמיד מעריצה נלהבת של יעל דיין. במשך שנים, מאז שעמדה על דעתה, הלכה אלה כל הזמן בעק-בותיה של יעל: נהייתה קצינה בצה"ל — בהשראתה של סג"מ יעל דיין. הצ-טרפה לרפי — בעקבות הצטרפותה של יעל דיין — שהצטרפה לרפי בעקבות הצטרפותו של אביה. היא אפילו היתה בזמנו החברה של אסי דיין. אבל זה האחרון, אומרים יודעי חן, היה במיקרה

## הקצין והאלמנה

קציני צה"ל ידועים, בין היתר, גם ב-כושר ההתמדה שלהם. לא יוצא מכלל זה גם אלון-מישנה יחיאל בן-צבי, לשעבר דובר צה"ל.

במשך כמה שנים ניהל יחיאל רומן מת-מיד ועיקבי עם ירדנה בראון, אלמנ-תו של הצייר איקא בראון, שנהרג ב-תאונת-דרכים בצרפת. אז עכשיו הוא הצ-ליח, והתחתן איתה. יחיאל, זאת אומרת, מה שאיפשר את הנישואין האלו, היתה בעצם הסכמתה של אשתו של יחיאל לתת לו גט.

ואחרי הגט היא עזבה אתה את הארץ, ונסעה — אל תצחקו — לצרפת. היא תהיה שם מזכירתו של השגריר אשר-בן-נתן.

יחיאל וירדנה מביאים איתם לנישואין החדשים, כל אחד שני ילדים. משפחה שכזאת.

מארחים אותה בעיר-האורות כיד המלך, ומנצלים אותה כבת-לווייה לדוב, ב-הופעותיו הפומביות במסגרת תפקידו כנספח צה"ל שם, כשיעל איננה יכולה לצאת בגלל התינוק.

אז אם כולם מרוצים, מי אני ש-אקטור?

# במדינה

איננו יוצא. משימתו הראשונה שם תהיה: לאבד את שמות הקלוגרמים שאסף כאן. את דעתו על המסעדות בארץ, ניתן היה לראות בכתב, במדריך החדש. בעל-פה, מוכן רגר להגיד רק זאת: "אין דבר כזה כמו מטבח ישראלי. יש צרפתי, הונגרי, איטלקי — אך לא ישראלי. יהיה לנו מטבח ישראלי בארץ, רק כאשר כל מי שנוגע בעניין ישנה את גישתו לנושא — מהקצבים, ועד בעלי המסעדות."

## צעירים

### אסור כבר

#### להתחתן בגימנסיה?

האשה הבלונדינית ומלאת הגוף, שנכנסה לחדרו של מרדכי הלוי, המנהל הדיפלומטיסטי של גימנסיה זביר ברמת-גן, נראתה נבוכה. לבסוף הצליחה לפלוט את שהעיק עליה: בתה, דליה שטלצר, תלמידת השמינית במוסד, נכנסה להריון. מה עושים?

גם הלוי לא ידע מה עושים. הוא הוציק את המנהל הפדגוגי, דוד הכהן, להתייעץ. צות. כאשר גם הכהן לא ידע מה עושים, כינסו השניים את המועצה הפדגוגית. זו החליטה להוציא את הילדה מבית-הספר.

**מיטת ההריון.** או אז חזרה האם — והפעם עם בשורה משמחת יותר: הילדה עשתה כבר הפלה. כמה שבועות מאוחר יותר, באה שוב לבית-הספר — עם חדשה עוד יותר טובה: הילדה התחתנה, למזל. המנהל הפדגוגי, ואיתו כל המועצה הפדגוגית, סירבו להתרשם מהבשורות והישיבות, המשיכו להתנגד לכך שדליה תמשיך ללמוד בבית-הספר. נראה כזה, ש"דבר לא יכפר. ואולי לא ידעו כיצד לפתור את הבעיה — את מי להזמין כש"הילדה תפריע? את ההורים או את הבעל?"

המנהל האדמיניסטרטיבי היה בדעה הפור. כה. בגלל התנגדותו זו, הוחלט לשתף את משרד החינוך בבעיה, שהלכה וקיבלה ממדים של בסן בהריון.

משרד החינוך החליט לא להכניס את ראשו למיטת ההריון, הודיע לבית-הספר לפעול בהתאם לשקול דעתו.

**לא הריץ — חתונה סתם.** מעוררים דים מכך שמשרד החינוך לא אסר, העזו חברי המועצה הפדגוגית לקבל את דעתו של הלוי, הסכימו שדליה תמשיך בלימודים. דליה עצמה, בלונדינית בעלת פני בור, כחולת-עניים ודקת-גזירה, הכחישה את כל העניין: "בכלל לא רצו להוציא אותי מבית-הספר אחרי שהתחתנתי". סיפורה הישבע בבית הוריה, שם היא מתגוררת עם בעלה, חייל צה"ל בלונדיני וחתיך כי שחקן קולנוע. "קיבלו את זה כדבר רגיל". הבעל — הלא הוא החבר לשעבר — מחרה מחזיק אחרי שותו: "כל הסיפור שדליה נכנסה להריון איננו נכון. פשוט התחתנה. מה יש, אסור כבר להתחתן?"

## הווי

### עורך, "היום"

#### טועם מקצועי במסעדות

יצחק (איזו) רגר, מחזיקי העיתונאים בישראל, היה עורכו הראשי של היומון היום. כאשר נסגר העיתון, קיבל רגר גיב חדש דומה: עורכו הראשי של עיתון הי-ערב שעמדו להוציא המיליונרים הילל קוק ומשולם ריקליס. היה זה תפקיד נאה, והי-משכורת שקיבל רגר היתה גם היא משכורת רצון. היתה לו רק בעיה אחת — הוא השתעמם. להיות עורכו של עיתון שאינו יוצא, גילה, זה עסק מעייף.

**בעל המסעדה התאכזר.** השבוע התי-גלה כיצד סתר העורך הראשי את הבעיה: בשלושת החודשים האחרונים, שימש רגר כטועם ומסוג מסעדות עבור מדריך מסעדות ישראלי.

על עורך עיתון נוהגים לומר שהוא יודע קצת על כל נושא שבעולם. רגר התגלה לפחות בנושא אחד כמומחה מושלם: ביישול.

סייג מסעדות, וכל הכרוך בכך, הינו נושא חדש יחסית בהי הי-ארץ. בפאריס, כאשר הוריד הטועם-המסוג מסעדות-פאר מסוימת משלושה כוכבים לשניים, איבד עצמו בעל המקום לדעת. בישראל, עדיין רחוקים פני הדברים מכך — לצערם הרב של סועדים לא מעטים, שהיו שבע-רצון בהחלט לוא כמה בעלי מסעדות היו מתאכזרים, או אפילו סתם מתים מיתה טבעית. החדיר את הנושא לארץ, לפני כשש שנים, אברהם (כוש) לוי, עיתונאי לשעבר



## בחיפה

ביום שישי, ה-29.1.71, בבית משפחת בנימין תמיר, רחוב אמנון ותמר 2, קריית-טבעון, ב-שעה 20.30, התקיים הרצאה בהשתתפות חבר ההנהלה המדינית אלכס מסיס

ינותחו נושאים מדיניים אקטואליים ותיערך שיחה על דרכה הפוליטית של התנועה.

חברים ואוהדים מוזמנים.

## הכריז על שביתה והופיע בטלוויזיה!

אבל, "המזכירה האוטומאטית" אינה שובתת ועונה לסלפון 24 שעות ביממה.

- \* מכשירי האזנה
- \* מגבירי טלפון
- \* התקנת מיקרופונים והקלטות

רדיו דוקטור, רח' שלום-עליכם 18, תל-אביב, טל' 244118

I.T.T. SCHAUB LORENZ

## מקלט הטלוויזיה הטוב בעולם!

גם טרנזיסטורים, רשמי-קול ומערכות HI-FI סטריו מעולים מיוצרים ע"י

ITT SCHAUB-LORENZ

חשוב לעולים חדשים: הספקה במהירות מידיבת וללא מכס. הסוכן הבלעדי:

כינורי בע"מ ת-א 621984-624193.70

\*\*\*  
אנו ערבים לך שכל התקנים בת-א וסביבתה יבוצעו תוך 24 שעות לכל היותר ע"י במעבדה שלנו בת-א רח' לילינבלום 25 טל' 56343-1 57679



כוש לוי ואיזו רגר במסעדת "אדהמברה" שמונה קילו, ארבעה זוגות מכניסים

שיך ללמוד בבית-הספר. נראה היה כי לדעתם, חסאה הילדה חסא כבר כזה, ש"שום דבר לא יכפר. ואולי לא ידעו כיצד לפתור את הבעיה — את מי להזמין כש"הילדה תפריע? את ההורים או את הבעל?"

המנהל האדמיניסטרטיבי היה בדעה הפור. כה. בגלל התנגדותו זו, הוחלט לשתף את משרד החינוך בבעיה, שהלכה וקיבלה ממדים של בסן בהריון.

משרד החינוך החליט לא להכניס את ראשו למיטת ההריון, הודיע לבית-הספר לפעול בהתאם לשקול דעתו.

**לא הריץ — חתונה סתם.** מעוררים דים מכך שמשרד החינוך לא אסר, העזו חברי המועצה הפדגוגית לקבל את דעתו של הלוי, הסכימו שדליה תמשיך בלימודים. דליה עצמה, בלונדינית בעלת פני בור, כחולת-עניים ודקת-גזירה, הכחישה את כל העניין: "בכלל לא רצו להוציא אותי מבית-הספר אחרי שהתחתנתי". סיפורה הישבע בבית הוריה, שם היא מתגוררת עם בעלה, חייל צה"ל בלונדיני וחתיך כי שחקן קולנוע. "קיבלו את זה כדבר רגיל". הבעל — הלא הוא החבר לשעבר — מחרה מחזיק אחרי שותו: "כל הסיפור שדליה נכנסה להריון איננו נכון. פשוט התחתנה. מה יש, אסור כבר להתחתן?"

שנכנס בהצלחה לעסקי הפצת מדריכים לחי-רים בנושאים שונים. בנושא המסעדות, משגר כוש מדי שנה טועמים מומחים לדבר, העוברים במסעדות המתימרות להיות בע-לות רמה, מסוגים אותן לפי רמת האוכל והשירות. את סיוגם מפרסם כוש במד-ריך של אותה שנה.

לקראת הוצאת המדריך של 71, בחר כוש ברגר, העורך של עיתון הבוקר ש-היה ואיננו עוד, ושל עיתון הערב שעוד לא היה, סיר במשך שלושה חודשים ב-130 מסעדות, השמין בשמונה קילו, נאלץ לקנות ארבעה זוגות מכניסים חדשים.

**היועץ שז נשות פאריס.** מהיכן לעיתונאי הממושקף ורחב-המצח מומחיות כזו בנסטרונומיה? מפאריס, מסתבר. היה זה כשרשת ככתב בקול-ישראל בעיר-האורות כשאזיז מצא עצמו, שוב, משתעמם — ו"הלך לקורס ביישול. "קורס לבישול איננו קורס לטבחים", מסביר הוא את ההבדל. "בקורס לבישול לומדים כאלו שרוצים לך-על לבשל, לא כאלה שצריכים להתפרנס מזה."

**לאבד בלונדון.** עתה, לאחר מסלול העינויים של שלושת החודשים האחרונים, הוא יוצא ללונדון, כנספח בשגרירות ישר-אל שם, לאחר שהתיאש מעיתון-הערב ש-

## ועידת נשים בישראל פתיחה חגיגית

ביום ו', 22.1.71, בשעה 7 בערב בקולנוע "רון", רח' החלוץ 63, חיפה

דברי נגינה — י. אבילאה  
דברי פתיחה — י. גונן  
דברים — ס. אידלברג; נ. גטאס

## בהשתתפות משלחת מטעם הפדרציה הבינלאומית של נשים דמוקרטיות

מרסל ונטוריניר (צרפת) — זוכרה רחימבניבה (בריה"מ)

בשבת, 23.1.71, בשעה 9.00 בבוקר, בשד' או"ם 14, חיפה

בין ועידה לוועידה — ר. לוביץ  
פעולתנו בקרב נשים ונערות ערביות — ס. כורי  
דיון, החלטות, בחירת מוסדות.

הוועידה פתוחה בפני קהל

הוצאת ספרים אחיאסף בע"מ  
תל-אביב, רח' יוסף הנשיא 13, ת.ד. 4810

לראשונה בעברית

## כל אחד יכול לצייר

מאת ארתור זיידנברג, המורה הנודע לאמנות הציור.

בספר תמצא את כל הפרטים החל מבחירת בד לציור ועד לציור מושלם של כל נושא שהוא: נוף, דומם, אבסטרקט, עירום וכו'.

לא תצטער — קנה ולמד לצייר

המחיר — 10 ל"י

לחשיג בכל חנויות הספרים, או תמורת משלוח צ"ק או חמאת-דואר לחוצאת.



# ילד מת מאשים את שר המשטרה



**השר שלמה הילל מנסה לחפות ולטשטש את הפשע של פיקודיו - ותוך כדי כך הוא מאשר את גילויי המחרדים והאשמותיו של „העולם הזה“**

אנשי משטרת אשקלון, ושירות בתי הסוהר ביחס בלתי אנושי וברשלנות פושעת שהביאה למותו של הנער. שר המשטרה, שלא טרח עד כה אפילו לשי לוח מכתב השתתפות בצער להוריו של הילד, ניסה לטהר את המשטרה ושירות בתי הסוהר, וכמובן גם את עצמו, מכל אחריות לפרשה. תגובתו של השר היי מנותה ואת מירת ההתחמקות מאחריות שבה. להלן יובאו דבריו של השר פיסה קה אחרי פסקה, כשכל פסקה תנותח בנפרד.

זאת זו שתי כתבות. האחת מהן פורסמה תחת הכותרת „פשע בחסות ה-חוק“ („העולם הזה“ 1735) לפני שישה שבועות, כשהילד היה עדיין בבית החולים כשהוא מרחף בין חיים ומוות. הכתבה השניה, שנשאה את הכותרת „ילד זה נידון למוות“ („העולם הזה“ 1740), פורסמה אחרי שהילד נפטר מחלתו, כשמבחינת החוק הוא עדיין במעמד של אסיר. תגובתו של שר המשטרה על פרשה זו היא התגובה הרשמית הראשונה ל-האשמות „העולם הזה“, בהן הואשמו

שר המשטרה, שלמה הילל, היתפנה סוף סוף מעיסוקיו החשובים בענייני החוק ומנגנוני המרתקים בשמחים ה-מוחזקים, ומוצא גם פנאי לעסוק בענייני משרדו של היומון „הארץ“, ואיר קוטלר, שגם בו מוקדשים שני שלישים בערך לבעיות חוק וביטחון, התבקש השר ל-הגיב על פירסומי „העולם הזה“ בפרשת הילד דני חזן, בן ה-14 וחצי מאשדוד, שמת בכלא בגלל אכזריות אנשי החוק, שלא העניקו לו טיפול רפואי בזמן „העולם הזה“ הקריש לפרשה מועי-

**מ**שיך שר המשטרה: „נגד הנער הוצאה פקודת מעצר ל-15 יום, על-ידי בית-משפט והוא הועבר לבית-המאסר באשקלון. ב-28 בחודש התלונן כי אינו מרגיש בטוב והועבר לבית-החולים באשקלון, לקבלת טיפול בנוסף לזריקות נגד כלבת. ב-3 בנובמבר שוב התלונן על מיחושים, נבדק על ידי רופא בבית-המעצר שקבע כי יש לו דלקת בגרון וחולשה כללית, ונקבע לו טיפול בהקדם.“

**ש**ר המשטרה חוזר כאן על העובדות שפורסמו בהעולם הזה תוך השמטת העובדות שאינן נוחות לו. הוא מדגל על ה-עובדה שבמשך המישה ימים ניסו הוריו של הילד החולה לברר את מקום מעצרו כדי לחדא את מצב בריאותו כשהשוטרים באשדוד ובאשקלון מונעים זכות זאת מהם. טענתו של השר כאילו נשלח הילד לבית-החולים שבאשקלון אחרי שהתלונן על מיחושים, עלולה להטעות. שכן עשוי להיחזק הרושם כי הנער אושפז בבית-החולים. האמת היא שהוא נבדק על ידי הרופא שם, קיבל כדורים. כשהחזיר מבית-החולים פגשו אותו הוריו כשהוא לבוש במכנסיו בלבד, לוחט מחוס. שר המשטרה מתחמק מלענות להאשמה כי אחרי יומיים הפסיקו השוטרים לתת לילד את הכדורים שניתנו לו בבית-החולים. שר המשטרה אפילו אינו טורח לענות על עדות של אחד השוטרים במשטרת אשקלון שאמר להורים: „אחם מוכרחים לנסות להוציא את הילד הביתה. הוא חולה מאוד. בלילה מכסים אותו בשמיכה והוא ממשיך לצעוק שקר לו כל היום. השוטרים צריכים לשבת עליו שלא ישתולל מרוב החום והכאבים.“

**א**ומר שר המשטרה בחמשך דבריו: „בביקור שערך לו למחרת היום (ב-4 בנובמבר), ציין הרופא: „דלקת ב-ריאה, מקבל זריקות וכן טיפול לחיזוק.“ ב-5 בנובמבר התקיים המשפט והנער נדון לשנה וחצי מאסר בפועל.“

**ש**ר המשטרה אינו תופס בעצמו את משמעות הדברים שהוא אומר. כמו פיו הוא מודה כי יום אחד בלבד אחרי שרופא בית-הסוהר קבע כי הילד חולה בדלקת ריאות, נלקח הנער, שהיה זקוק לזריקות וטיפול לשם חיזוק, לבית-המשפט כדי לעמוד בדיון. האם אפשר לחשוב על התעללות נוראה יותר בנער בן 14 וחצי, שלפי עדות הנוכחים בבית-המשפט לא יכול היה לעמוד על רגליו אל מול השופט? ושימו לב: עד כאן, אחרי שטען כי תיאור העולם הזה רחוק מהמציאות, אין השר הנכבד סותר אפילו בפרט אחד את העובדות שפורסמו בהעולם הזה.

**מ**שיך השר ואומר: „ב-8 בחודש הועבר לבית-הסוהר תל-מונד עם הוראות להמשך הטיפול הרפואי.“

**א**ינו התחמקות נהדרת מצד השר. ילד חולה בדלקת ריאות שוכב בבית-הסוהר, אינו נלקח לבית-חולים, נלקח למשפט, מוחזר לבית-הסוהר ומוחזק שם במשך שלושה ימים נוספים. ומה עושים אחר-כך? שולחים אותו לבית-הסוהר בתל-מונד. האם הבריאה לא. שר המשטרה מצוין בפירוש כי יחד עם הילד נשלחו הוראות להמשך הטיפול הרפואי. שר המשטרה אפילו אינו טורח לציין כי בשלושת הימים שהוחזק בבית-הסוהר באשקלון הובא אליו רופא בפעם נוספת.

**א**ומר שלמה הילל: „עם הגיעו לבית-הסוהר, ובאותו יום, בדקו הרופא בתל-מונד וציווה להעבירו לבית-החולים של שירות בתי-הסוהר ברמלה.“

**א**ינו מידת הומאניות! איזה חסד עשו עם הנער! מסתבר לפי דברי השר שהוא הגיע לתל-מונד במצב בו נאלץ הרופא ה-מקומי לשלוח אותו מיד לבית-החולים של כלא רמלה. מדוע לא (המשך בעמוד 26)

**ל**כך אמר שר המשטרה שלמה הילל: „המקרה שהזכרת (הכוונה ליאיר קוטלר) רחוק מאוד מהמציאות. האמת היא: הילד, למרות גילו הצעיר, היה מורץ מועד, ישב במעון חסות גיל-עם והיה בורח לעיתים קרובות ומבצע פריצות נוספות. הוא היה מעורב בשפט בעבר על עשרות פריצות.“

**ל**פני שהוא מביא את העובדות פותח שר המשטרה בקביעה, שנועדה ליצור את הרושם שכל מה שהתפרסם בהעולם הזה הוא שקר, למרות שבהמשך הדברים, כפי שיתברר, הוא מאשר את כל האשמות העולם הזה. אחרי קביעה פסקנית ומלומדת זו הוא ניגש לחשיפת האמת, שהיא כאילו מנוגדת למה שפורסם ב-העולם הזה. אלא שהעובדות הראשונות שהוא מזכיר חופפות בדיוק את פירסומי העולם הזה, בהם נאמר: „דני חזן התחיל את דרכו כנער עבריין לפני יותר משנתיים. בגיל 12 הובא לראשונה בפני שופט, הואשם בשורת גניבות, של בקבוקים מקיסקים, רימון גים מעצי פרי ודברים דומים. הוא נמצא אשם נשלח למוסד לילדים עבריינים גיל-עם... אחרי ששוחרר מהמוסד ביצע 17 פריצות וגניבות. באחת מהן גנב מבית פרטי מטבעות זהב.“ עד כאן אין איפוא סתירה בין פירסומי העולם הזה לבין טענת השר. שהעלטה כנראה כדי להסביר אחר-כך מדוע נהגה המשטרה כלפי הילד בקשיחות מופרזת.

**ה**משיך השר ואמר: „ב-21 באוקטובר התקבלה תלונה על התפרצות. לאחר בדיקה נפל עליו חשד, שחתאמת לאחר מעצרו, ואף נמצא חלק מרכוש הגנוב וגם מרכוש שגנב בהזדמנויות אחרות.“

**כ**גיל. אין כל חידוש בדברי השר. הוא חוזר על דברים ש-פורסמו ביתר הרחבה וסירוס בהעולם הזה.

**א**ומר השר: „הנער נאסר ב-23 באוקטובר, הכתוב ב-העולם הזה כי „שכב אז דני בן ה-14 וחצי בקופת-חולים, קודח ב-40 מעלות חום“, יש בו כדי להטעות. התיאור המדוי-יך הוא: כאשר באה המשטרה לעצור את הנער, נאמר לה ש-הוא בקופת-חולים. ואכן נמצא הנער ממתין בחדר המתנה בקופת-חולים לבדיקה רפואית. סמל המשטרה הכניס את ה-נער לרופא קופת-חולים שבדקו במקום, והסתבר כי כלב נשך את הנער בזרועו והלה הופנה ללשכת הבריאות באשקלון. השוטר קיבל אישור מתחנת המשטרה והביא את הנער ברכב המשטרה ללשכת הבריאות, שם חוסן באישור הרופא ה-ממשלתי (23.10). ניתן לו הטיפול נגד כלבת וכן נאמר ב-אישור „שאינו התנגדות לחיזוקו במאסר, ובמקרה של תופעות נוספות יש צורך להתקשר עם רופא כללי.“

**ש**למה הילל נאחו בניסוח מילולי כדי לטעון שמה שכתוב ב-העולם הזה יש בו כדי להטעות. הוא מכחיש כי הנער שכב בקופת-חולים וקובע כי המתין בחדר ההמתנה. לעומת זאת אינו מכחיש כי מידת חומו של הנער היתה כ-40 מעלות חום. בדבריו הוא מנסה ליצור את הרושם כאילו המתין הנער בקופת-חולים לבדיקה רפואית שיגרתיית אחרי שנשך אותו כלב. זהו סילוף של המציאות. האמת היא שדני חזן ננשך על ידי כלב שלושה ימים לפני שהגיע לקופת-חולים. הוא הסתיר עובדה זו מהוריו, כיוון שכנראה היתה אותה נשיכה קשורה בחדירה לתחום זרים. רק אחרי שידו התנפחה וחומו הגיע ל-40 מעלות הוא גילה את דבר הנשיכה להוריו, שמיהרו לקחתו לקופת-חולים. טענתו של הילל כי הרופא במקום קבע שהנער סובל מנשיכת הכלב, מעליה על טיב הבדיקה שנעשתה בלחץ המשטרה. כפי שהסתבר אחר-כך סבל דני ממחלה שונה לגמרי שגרמה למותו. יתכן וניתן היה לאבחן מחלה זו בעוד מועד לולא לחצה של המשטרה לסיים את הבדיקה מיד.

עשו זאת קודם? מדוע לא יכלו לבדוק אותו בבית-הסוהר באשקלון ולקבוע כי הנער זקוק לאישפוז דחוף? דבריו של השר מאשרים את כל האשמות העולם הזה על טיפול אכזרי ורשלנות פושעת של השוטרים והסוהרים גם יחד. ולאן שולחים את הילד החולה? לא לבית-חולים אורחי בו יוכל לקבל טיפול רפואי ראוי לשמו, אלא לבית-החולים בכלא רמלה, שם מוחזקים הפושעים החמורים ביותר, בית-חולים ששמו יצא לשימצה בפי כל מי שגורלו גרם לו להגיע אי-פעם לשם. זהו אותו בית-חולים שמבקר המדינה כבר קבע באחד הדוחות שלו שאינו ראוי לשמש בית-חולים, אלא להגדרה של חדר חולים בלבד.

**א**ומר שלמה הילל: „כאשר, למרות הטיפול בבית-החולים, מצבו לא השתפר, הועבר ב-15 בנובמבר לבית-החולים ה' ממשלתי אסף הרופא, שם היה בטיפול עד מותו ב-12 בדצמבר.“

**ט**יעונו של השר מצביע איוה סוג של בית-חולים הוא בית-החולים בכלא רמלה. זה אינו בית-חולים בו ניתן לספל במקרים חמורים. כשמצבו של החולה מחמיר שם שולחים אותו לאסף הרופא. כך אירע גם לנער, שבמצב חמור נאלץ לשכב במשך שבוע ימים בבית-חולים ידוע לשימצה זה. כאן מגלה השר עובדה אחת ויחידה שלא היתה כלולה בפירוטו העולם הזה, העובדה שדני חזן נשלח מתלמונד לבית-החולים בכלא רמלה ולא ישר לאסף הרופא. עובדה זו לא היתה גם ידועה למשפחתו ולהוריו. העולם הזה לא יכול היה גם לדעת אותה, מאחר שדוברי המשטרה ושירות בתיהסוהר סרבו להגיב על הפרשה אפילו במילה אחת.

**ב**ממשיך הילל בטיעונו: „תוצאות הבדיקה שלאחר המוות, שנערכה במכון לרפואה משפטית באבוכיב, קבעו כי הנער מת, כתוצאה מאי-ספיקות הלב וכתוצאה מולדת חריפה של קרום פנימי של הלב.“

**ש**וב נסיון טישטוש גם מצד השני. הוא מצטט את הגורם הסופי למותו של דני חזן, אינו מספר כלל מה גרם לאי-ספיקת הלב ולולדת בקרום הפנימי של הלב. הפרופסור הנרי קרפלוס, מנהל המכון הפאטולוגי באבוכיב מסר להעולם הזה מה בדיוק הביא למותו של הנער: דלקת גרון רגילה, שמאחר שלא טיפלו בה נכון, התפתחה למצב קריטי שהביא לסתימת הריאות ולמחלת במילים אחרות: אילו לא עצרה המשטרה את דני חזן במצבו ה' חמור, ניתן היה בבדיקות רפואיות מדוקדקות לגלות את מחלתו האמיתית ולהצילו ממחלתו.

**א**ומר שר המשטרה: „אין כל ספק, שזה מקרה מוזעזע, כשנער מת כשהוא פורמאליט בבית-הסוהר, אם כי כ' אמור, למעשה מן ה-8 בנובמבר ועד יום מותו, כלומר יותר מחודש, היה הנער בטיפול בבית-חולים: מזה שבוע בבית-חולים של שרות בתי-הסוהר ושאר הזמן בבית-החולים ה' ממשלתי. וגם בתקופה הקודמת, כשבועיים שהיה במאסר וב' משפט, היה תחת פיקוח וטיפול רפואי בבית-החולים באש-קלון או בידי רופא.“

**ה**פורמאליט של שר-המשטרה נוגעת ללב. אלא שהוא שוטר את דברי עצמו. הוא מנסה ליצור את הרושם המוטעה כאילו היה הנער בפיקוח רפואי ותחת השגחה רפואית של בית-חולים ורופא כל הזמן, אפילו לפני שנשלח לבית-החולים בכלא רמלה, שכמוהו כקרטנינה לחיטוי. זהו פשוט שקר. הנער היה בבית-חולים אחד בלבד, ולא תחת פיקוח מתמיד, בבית-החולים באשקלון. לפני שנשלח לתל-מונד, במשך עשרה ימים ביקר אותו הרופא סעמייס בלבד.

**ב**משיך השר בתירוץ: „כל מקרה כזה נבדק על ידנו באופן יסודי, והוא הודן במקרה הנדון. עם זאת, כבר בשלב זה אני יכול לומר לך שתאור העובדות שהבאתי לעיל עומד בטירה משועת לסיגנון ולרוח הכתבה בהעולם הזה.“

**י**ופי. אחרי שהאשים את העולם הזה בתיאור מסולף של המצב, אחר הסתבר לשר הנכבד כי העובדות שהזכיר חופפות בדיוק את העובדות שפירסם העולם הזה. או מה עושים קובעים שלא העובדות אלא הסיגנון ורוח הכתבה עומדים בסתירה משועת לתיאור שבפי השר. ילד מת בבית-הסוהר כתוצאה מטיפול רשלני, והסיגנון אינו מוצא חן בעיני השר. ילד חולה בדלקת ריאות, שרופא המשטרה נאלץ להוריק לו זריקות לחיזוק, נשלח לבית-המשפט לעמוד בדין, והרוח בה נכתבים הדברים אינם לרוחו של השר. אדוני שר המשטרה, אילו היה מדובר בבנו, האם גם אז היית שומר על סיגנון מאופק ורוח פורמאליט יבשה?

**ב**סיים השר את דבריו: „עם כל הצער שלי על פרשה זו, אני משוכנע שהטיפול שנעשה על ידי האנשים נעשה כמיטב יכולתם. יתכן שאין זה מספיק ועלינו לשפר את שירותי הרפואה בבתי-המאסר ובבתי-הסוהר, אך אני משוכנע שבמידת התנאים העומדים לרשותנו, הם אינם גרועים כלל וכלל.“

**ב**מה משפטים קודם לכן מרמוז שר המשטרה כי הבדיקה במקרה הנדון טרם הסתיימה. אבל זה אינו מפרע לו לקבוע שהטיפול שהביא למותו של הנער העצור נעשה על ידי האנשים כמיטב יכולתם. זהו נסיון חיפוי ברור וגלוי על פיקודי, נסיון להתחמק מאחריות, כולל אחירותו האישית בפרשה, על ידי מליצות נבובות בנוסח „עלינו לשפר“ ו„שבמידת התנאים העומדים לרשותנו הם אינם גרועים כלל וכלל.“

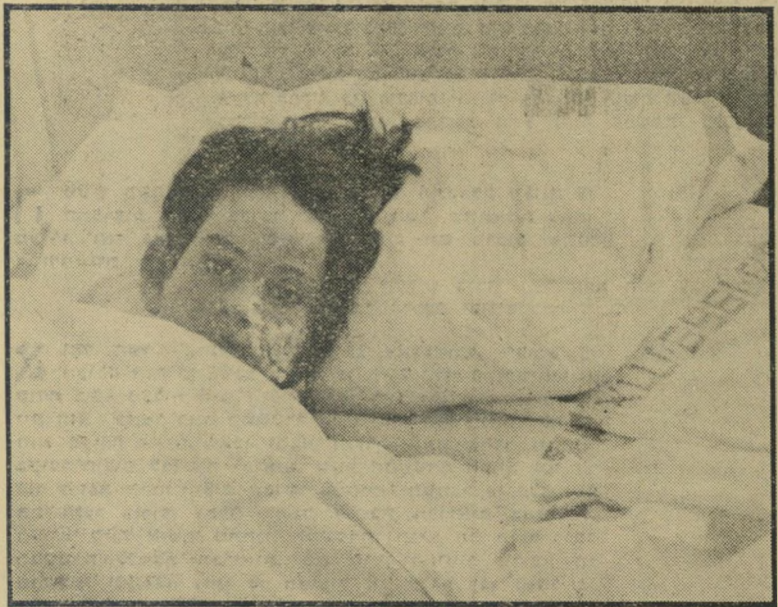
מה יכול להיות גרוע יותר מגרימת מוות לנער בן 14 וחצי כתוצאה מתנאי מאסר קשוחים וטיפול רשלני? האם זה מקרה ראשון? סידרה ארוכה של מקרי מוות בכלא שאירעו בשנים ה' אחרונות מצביעה על כך שמצב כל חולה אנוש הנלקח למעצר או מאסר, כאילו נגזר עליו גורדין מוות. וזה, לדעת השר, אינו גרוע כלל וכלל.

צריך להיות מטומטם או שוטה כדי לקבל את טיעוניו של שר המשטרה. אולם מה שחמור יותר הוא, שאפילו נסיבות מותו של הילד דני חזן לא הצליחו לזעזע את שר-המשטרה ולהבהיר לו כי דרוש ארגון מחפש של כל שירותי בתי-הסוהר, על מנת שמקרים מחרידים מעין זה לא יחזרו שנית.



**הנבאים שהפכו קורבנות**  
(שני מימין) חיים (לשמאל) שני (שני מימין) חיים (לשמאל) שני הם בסוודר ומכנסיים דומים, בעת מסיבת חנוכה בג'הילדים. הם ממלאים בהצגה תפקיד כבאים, וחבושים כובעי כבאים. צ'ארלי נשרף למוות מתחת למיטתו, חיים נשאר בחיים, שוכב עתה בבית-חולים „דונולו“ סובל מכוויות קשות, אך לא אנושות.

## האם לקתה בהלם ושכחה את שני ילדיה בלהבה



**שרהילה השרופה**  
שרהילה בת השמונה, בחדרה הנפרד במחלקה הכירורגית ב„דונולו ב'“ היא ניכוחה בצורה חמורה, בטרם הספיק אביה להימלט עימה מבעד לחלון. הכתמים הלבנים שעל לחייה הם סימני הכוויות. משמאל נראה אחד הצינורות באמצעותו היא מקבלת את מזונה.

יודעת הכל, מבינה הכל — ושוחקת. זוהי שרהילה קטלן. היא בת שמונה, ו' סובלת מלמעלה מ-70 אחוז כוויות.

**לא הספיקו**

**לזעוק לעזרה**

**עקב זויקטוריה קטלן** ישר מול ה' טלויזיה, בערב יום השלישי שעבר, ב' דירתם בקומת הקרקע שברחוב וייצמן 84 בבתיים, כשלפתע, בלי אזהרה, הקיפה אותם

**לדח קטנה** על מיטה גדולה וצחורה, בחדר נפרד במחלקה הכירורגית, בבית-חולים דונולו ב' ביפו. כל גופה חבוש. צ' נורות מחוברות לגופה. אחות ומתנדבות צמודות אליה 24 שעות ביממה. סעמייס ב' יום מוחלטות תחבושותיה, כדי למנוע זיהום. הרופאים נאבקים קשות על חייה. הם אינם מוכנים עדיין לנבא את תוצאת המאבק.

הילדה הקטנה אינה מדברת. היא ניזונה באמצעות אינפוזיה, ורק עיניה השחורות, הגדולות, פקוחות, עירניות. היא רואה הכל,

# הגורל היכה פעמיים

דלה, עסק אחרי עבודתו במכירת וקניית אלסט זאטען. ילדי השכונה, שגילו כי הי אש שפלידות, נהגו לדרוך אחריו במילות גנאי, ידו אבנים בביתו. ויקטוריה בת 33 היא נכה, צולעת, מגמגמת, ומשותקת חלקית. למרות מיגבלותיהם, קיימו השניים בית והקימו משפחה למופת, מאז נישאו לפני 12 שנה. ויקטוריה היא בתו של צ'ארלס כהן, לשעבר מנהל הסניף הניו-יורקי של חברת דיזנגוף מערב-אפריקה, ולאחר מכן נספח בשגרירות ישראל בגוואטמלה. הוריה של ויקי התגרשו, וויקי בילתה את ילדותה במוסדות ובמעונות. "אביה חשב שבגלל שהיא סובלת ממיגבלות פיזיות, כדאי לחתן אותה עם גבר ממשפחה פשוטה", אמרה האם.

## העירייה נתנה יד

לפני ארבע שנים הכבד הגורל את ידו על ויקי ויעקב פעם נוספת. עד אז, לא סבלו לפחות מקשיים כלכליים. אביה של ויקי נהג לתמוך בהם. כאשר נפטר, לפני ארבע שנים, החלו סובלים גם מצוקה כספית — ביחוד לאחר שמספר הילדים גדל. יעקב משתכר 492 לירות לחודש, ומוזה היה צריך לכלכל שבע נפשות. למזלו, גיל-

האש מכל הצדדים. מאוחר יותר הוברר כי נסס טיפסף החור-צה מתנור החימום, התפשט על פני הריצ-פה בדירה, וגץ או בול סיגריה הציתו אותו. אך זה היה מאוחר יותר. באותו רגע, זינוקו יעקב וויקי להציל את חמשת ילדיהם, שישנו בחדר-הילדים. ויקטוריה נטלה בידיה את ויאנט בת העשר, זינקה עימה לרחוב, והחלה זועקת לעזרה. מייד בעקבותיה יצא לרחוב יעקב, נושא עימו את שרה בת הי שמונה יאת חיים בן הארבע. השכנים התאספו. משהו שאל אם נשאר עוד ילדים בבית. "לא, לא", ענתה ויקי בי היסטוריה. היא היתה מוכת'הלם, ולא ידעה את הקורה איתה. טעותה זו עלתה בחייהם של ניסים בן השבע וצ'ארלי בן הארבע, אחי-התאום של חיים. השניים נותרו בחדר-השינה, לא הס-פיקו אפילו לזעוק לעזרה. גדותיהם הי-חרכות נתגלו על-ידי מכביאש מתחת ל-מיטותיהם, שם ניסו הקטנים, שניעורו בי-מפתיע משנתם וגילו עצמם אפופי להבה נוראה, להימלט מפני האש.

## יכולנו

## להציל אותם

ס יפר רויד יצחקיאן, הגר בדיוק ממול: "כששמענו את ויקי צועקת

## נחיתה בחוף העירום

(המשך מעמוד 22)  
שיחרור, יצא עם חולייה לפיצוץ גשר ב-לבנון. המשימה נכשלה. הלבנונים גילו את סירתם, אחד מחבריו נהרג, והם נסוגו. את אכזב גילה אלי ב-1952. היה זה מקום שכוח-אל. חורבות מע-טות, שברי סירות. היה זה בדיוק הי מקום שעליו חלם. למחיתו עסק בדיג. שאר הזמן — חפר וצולל בים. ממעמקי הים הוציא שלל אוצ-רות של עתיקות, מאוניות כל העולם העתיק שלחמו וטבעו בחופי צפון הארץ. הוא הקים מוזיאון, איכסן בו את העתיקות, שיקם את החורבות, הפכן לבית לעצמו ולאכסניה ל-מטיילים. מי שביקר בפירת החמו שלו, לא יכול היה לשכוח אותה שנית. כאשר החל המקום לשמש מיקדש לעלייה לרגל לאוהבי הנוף והאהבה, החלו שכניו של אלי מתלבשים עליו. המועצה המקומית סירבה לתת לו כל רשיון — אפילו לא להקים בית-שימוש. גם נציגי הקיבוצים בי-סביבה נתנו יד לסיונות אלה. אך קשה היה לעקור את ההרפתקן שראה את העולם, והחליט להתבודד בפינה זו דווקא. למרות כל המלחמות נגדו, יש לו היום כמאה מקומות לינה, תמורת ארבע ל"י ללילה בקיץ, שתיים בחורף. יש לו את המוזיאון. יש לו את הים, הסלעים וה-רוחות. ויש לו אשה.

## רומן עם שוויצרית

## או צרפתית

לוא נישא לראשונה לפני תשע שנים. אחת מהמוני הצעירות שנהרו למקום הקסום היתה ילידת תימן חנינית בת 18 בשם תמר. הם התחתנו על הסלעים, בעזרת הרב קלר מנתניה. לאחר שנתיים, נפרדו, נשארו ידידים. לפני שש שנים נשא את אשתו הנוכחית, חתיכה בלונדית בשם רינה, שהיתה אז בת 16. גם כן על הסלעים, סתם תחת חופה עשויה רשת דייגים — אך הפעם בלי רב. באו כ-5,000 אורחים, וכל אחד הביא כיבוד. חוף העירום והאהבה ניכר גם באורח חי-הם המיוחד של בני הזוג: "אני חושב ש-בדרך כלל גבר צריך להחליף את האשה כל כמה שנים", מסביר אלי את הפילוסופיה שלו: "בדיוק כמו את הרמסכ"ל. אבל רינה היא יוצאת מן הכלל. אותה לא אחליף. היא חלק מהחיים שלי, מהנוף, מאכזבי". ביני ובין רינה אין סודות. אנחנו חיים בצורה חופשית, ורינה מבינה אותי כשאני מנהל רומן עם אחרת. אני פשוט אומר לה שיש לי פגישה עם תיירת משווייץ, או מ-צרפת, ואחרי שזה נגמר, אנחנו חוזרים ל-חיים היומיומיים שלנו.

## הפעם

## רק קומדיה

ל תוך רקע זה — של החיים היפים, של אורחים ונופשים מרחבי הארץ ו-חתיכות מכל רחבי העולם — רקע של אה-בה, חופשית יותר וחופשית פחות, בלילות, ונופש וסבלה בימים — לתוך תחום פנוי לתו של צלם העירום המתבודד — נפלו פתאום מהשמיים אנשי-צפרדע צמאים לדם. אין ספק: במאי מוכשר יכול היה להוציא מספור זה סרט מעולה. ואולי עוד יוציא. הגיבור עצמו אכן נטה להתייחס לכל הי פרשה יותר בהומור מאשר בדאגה. "זאת אינה הפעם הראשונה שניסו לחטוף אותי אנשי מודיעין ערביים", גילה. "אבל הם לא מבהילים אותי במיוחד. אני מכיר כל אבן בחוף, כל סלע, כל שביל, כל חורבה. כדי להגיע לבית שבו אני ורינה גרים, צריך לספס כמאה מטר במעלה הצוקים מהחוף. ועל גג הבית, יומם ולילה, ניצבת לופט, הזאבה הענקית שלי. אין מישהו שמסוגל לעבור על פניה בלי שהיא תזהיר אותי". יחד עם זאת, אלי אינו שוויצר הי מתייחס בביטול לסכנה. "ברור לי שה-מחבלים לא ויתרו על תוכניתם, והם יעשו נסיונות מחודשים לחטוף אותי. אני מוכן לכך, וגם אגביר את הכוונות כאן. אני צריך להשיג זוג כלבים נוסף ללופט, מיוחדים לכך, ולפתוח פשוט את העיניים. כרגע שומרות עלי ספינות של חיל-הים, ומשמר החופים. אבל איך שלא יהיה — אם שכני לא הצליחו לגרש אותי מאכזבי, הפידאיון ודאי שלא יצליח. אני ורינה ולופטי לא זזים מכאן.

"אמשיך לחיות כאן כמו עד היום. אמשיך לקבל אורחים, אמשיך בתחביבי הנצחי שלי, צילומי עירום אמנותיים, ואמשיך במלחמתי לקבל רשיון להקמת אולם להצגתן, וכשהיה צורך, אמשיך להילחם במחבלים."



# כך נראה החדר בו ניספו שני הילדים

תה עיריית בתים הבנה. למרות שרשימת לא היתה המשפחה זכאית לסעד, תמכה בה העירייה בין בכסף, בין בעזרה לאם בי טיפול בילדיה. גם ביום האסון נזעקו ראש העירייה מנחם רוטשליד וצוות עזריו, נטלו על עצמם את כל הסיידורים. כן הורה ראש העירייה לשפץ את הבית על-חשבון העירייה.

## ילדים

## נהדרים

ל מרות הקשיים, הפיסיים והכלכליים, סירבה ויקי לכל ההצעות למסור משהו מילדיה לאימוץ. אפילו לשלוח אותם למעון לא הסכימה. היא זכרה את תקופת ילדותה, והחלטתה היתה נחושה שילדיה שלה — יגדלו עם הוריהם. היא ובעלה עשו עבודה מצויינת. אין מי שמכיר את המשפחה — שלא התפעל מן הילדים. סיפרה השבוע לילי אהרונג, הגננת של התאומים: "שני ילדים נהדרים. פיקחים ומלאי חיים. לפני זה הם היו במעון לאמהות עובדות, אולם אמם רצתה שיהיו אצלי בגן הפרטי. היא טענה שבגן יהיה להם יותר טוב מאשר במעון. יום לפני השריפה ישב צ'ארלי על-ידי בגן, וביקש שאספר לו את הסיפור האהוב עליו. לא האמנתי כששמעתי שהוא ניספה. לא האמנתי."

"הם כולם היו מוצלחים מאין כמוהם", סיפרה אחת השכנות. "שרה היא ממש גאון. כל היום קוראת ספרים. הילדים האלה לא היו מביאים מבית-הספר פחות מטוב מאוד. זה ממש נהדר, איך שהם התפתחו למופת, למרות המיגבלות של הוריהם. ודווקא להם זה היה צריך לקרות?"



## האם ההמומה

אם הילדים, ויקי, המומה ושבורה, לבושה חלוק לבן כדי למנוע זיהום משרה-לה. מפעם לפעם היא עוזבת את הי חדר, סרה לראות את ילדה האחר, חיים בן הארבע, השוכב במחלקה אחרת.

הצילו, רצתי תיכף החוצה עם חבר. ראינו את בעלה קוסץ החוצה דרך החלון, עם שרה שהיתה כולה שרופה, וחיים הקטן. גיאנט עמדה על-ידה. שאלתי אותה אם יש עוד ילדים בבית. "אנחנו פרצנו פנימה לתוך האש, ל-נסות להציל מה שאפשר, בגדים וחפצים. אבל את הרבר הכי חשוב, את צ'ארלי ו-ניסים, שהתחבאו תחת המיטה, לא ראינו בכלל. הם כנראה התעלפו, ולא צעקו אפילו. זה נורא, כשאני חושב שהיינו שם בפנים ולא ידענו שהילדים שם. יכולנו הרי להציל אותם." כזו היתה גם דעתו של אחד ממנתובי מכבי-האש שהגיעו למקום: "לוא ההורים לא היו מאבדים את העשתונות, אלא היו מוציאים, או אפילו משליכים — את היל-דים מבעד לחלון החוצה, במקום לצאת ל-רחוב ולזעוק לעזרה, סביר שהיו מצליחים להציל אותם." אך ההורים כן איבדו את העשתונות — כפי שרק טבעי וגורמלי, בשעת אסון פת-אומי כזה. וכך, ניספו ניסים וצ'ארלי, שהי נאבקת על חייה. חיים הקטן נכחה קשה, אך לא אנושות, והאב יעקב נכחה קלות בפניו ובדי-יו.

## משפחה פשוטה

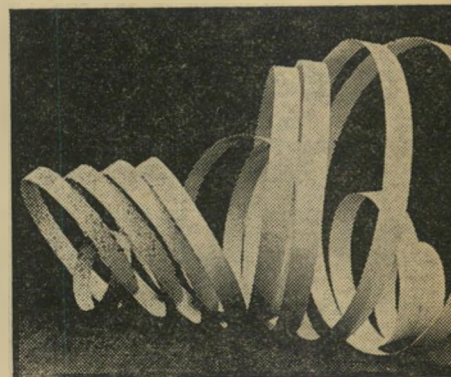
## בית למופת

א היתה זו הפעם הראשונה שהגורל התאכזר אל משפחת טקלן. יעקב, גבר נמוך וחלש העובד כפועל-תברואה בעירייה, השתלל תמיד להביא מעט יותר לילדיו, ממה שאיפשרה משכורתו הי

אם נדמה למישהו שתקופת הציור יהי פיסול בהתאם לצבעי החילונות ומיקומם של הרהיטים בדירה החדשה חלפה מן היד עולם — יטה נא און לצורותיו של פרי פאבין, המרכז את "תערוכת השלושה עשר", שנפתחה השבוע במוזיאון רמת-גן. "במודאי שאני יכול לפסל פסל של אשה, שייראה כמו אשה, או לצייר אגס ותפוח בסלסלה, על רקע נוף מבעד לחלון — אבל אני רוצה", טוען פאבין, "אני אמן, ולא דקורטור-פנים".

זה נשמע יפה, אבל אי אפשר לשלם ב"הצהרות אמנותיות" את חשבון המכולת. זה בדיוק גם המשותף לכל השלושה-עשר פסליהם וציוריהם אינם אלא פרימוטורות של השעות שאחרי העבודה. כל אחד מהם עוסק בדבר כלשהו כדי להתפרנס: פרי פאבין (פסל) הוא מורה. מנחם למברגר (ציור) הוא מלטייהולמים. אריה וייס (פסל) לים קינטיים) עבר מסכנות-שיניים להור-אה בבית ספר אורט. הניה גרדי (ציור) היא מורה לילדים חולי שיתוק-מוחין. ר' אילו איטה גרטנר (ציור) היא עקרת-בית, ועבודה זו, כידוע, גם היא מקצוע.

לגבי חנה בן-גון (פסלת) הסיפור שונה: כל המשפחה מציינת, הבעל הוא פסל וה' בת (חיילת בצה"ל) היא גרפיקאית במיקצור



פסל של חנה בן-גון  
מי ישלם למכולת?

עה (בתערוכה זו היא מציגה פסלים מברזל, הנראים כאילו הם זווים כלי חשמל). נקניקיענק וחרדל. חוץ מהיותם אמנים בשעות-הפנאי, החליטו השלושה-עשר כי טובים הרבים מן המעשים, ולאחר ש"תעריכה של ארבעה מהם (בגוריה ציוריים שקי) נחתה להצלחה, כדאי לקרוא לקהל הי רחב לתערוכה נוספת, "כדי ליצור חוויה חדשה של האמנות".

ואם מילים כמו "אמנות קינטיית", "אמנות גיאומטרית", "אופ", "פופ" מפחידות אותם, הרי הן מיושנות בהשוואה לסגנונות הענק עם הנקניקיה והחרדל שהוצג במוזיאון באמריקה כפסל ("סופ"), או הכדורים ש"פוזרו במוזיאון, אחד בפינה אחת וכמה נוספים בפינה אחרת, מתוך כוונה "שלאחר שהצופה ייצא מן התערוכה, יצטרפו הכדורים שראה בדרכו בתערוכה, לערימה אחת של כדורים בנכונותו...".

אנחנו לא הגענו כל כך רחוק, מודה פאבין, "אבל אנחנו רוצים לקרוא לקהל להתבונן, לחשוב על מה שראה, ולהסתכל שוב. ואם מתעוררת בו הסקרנות, ואם מה שראה ממשיך ללחץ אותו במחשבותיו, ל"עצבן אותו, להרגיז אותו, או אפילו להצחיק אותו, הרי האמן השיג את מטרותו".

פעם היתה האמנות אמעצי מרגיע. היום, היא סובלת מאותה רוח-פרצים, הנושבת ב"קולנוע המודרני, בתיאטרון או באולם הי מיועדת לאלה שגירשו את שניברג מן הי קונצרטים. דבר אחד ברור — היא אינה פילהרמונית.

## תדריר

תיאטרון

הכיכאות (הבימה) — מחזאי האבסורד, יוג'ין יונסקו, מקבל טיפול מיקצועי מדי במאי דויד לוי, תסאורה מבריקה מידי בוקי שורק, ומישק מוהיר מכלי-כולם של לאה קניג ושלמה ברשיבי.

## דמותה של שחקנית כעכברה

### מכוערת, בוחשת בקדירה

יש בתיאטרון כוכבים, יש בתיאטרון כוכבי-שביט, יש בתיאטרון שחקנים. על כוכבים כותבים כל יום, על כוכבי-שביט כותבים כשהם חולפים, ועל שחקנים לא כותבים. הם שמקבלים את הי תפקידים האפורים והם אינם מתנפלים על החלטותיהם. הם השחקנים



דבורה קידר ב"מלך אובו"

מוקיון חורש מזימות

המיקצועיים, העובדים קשה, אבל לעולם לא יתנפלו עליהם בעלי-הסורים בעיתון.

דבורה קידר, אמה איבי, במלך אובו (דארי) של התיאטרון קאמרי, מודה בחסרונותיה, אך לא מסתירה את מעלותיה. אני לא סטאר, אני לא מפורסמת, אבל דבר אחד אני יודעת: אף אחד מתפקידי אינו דומה למישהו. בכפלי הייתי חותנת, שחושבת שהיתה פעם זמרה דולה, ומדברת שטויות בלי הרף. בחתונות הדמים הייתי המשרתת של הכלה, וחשבתי שזה תפקיד טראגי, עד שבא הקהל והוכיח לי במקומות הלא-צפויים ביותר שהיה לי תפקיד קומי. ועכשיו, במלך אובו, אני עכברה קטנה ומאוסה, שבוחשת בקדירות ענקיות, ובצעם משנה סידרי-עולם.

"יש לי מין מול שכזה לפגוש את ההזדמנויות הגדולות ברגעים הלא-נכונים. כשהייתי בעיצומן של הצגות חתונות הדמים, בא ארץ הבמאי ג'ים קוליאיר עם גיאנה פסט. הסתבר שראה אותי בסרט התמהוני כשהוצג בלוס-אנג'לס, והחליט שהוא רוצה בי לתפקיד האם, בסרטו אנא, לחש את שמי. את התמהוני לא ראיתי עד היום, כי הייתי עסוקה כל הזמן בחתונות הדמים, ולהצגת הי בכורה שלחתי את בעלי ואת בני.

"ומה שואל אותי הבמאי בפגישתנו הראשונה? גברת קידר, באיזה מומנטים את אוהבת את עצמך ביותר בקולנוע? ואני עונה לו: אני מצטערת מאוד, אבל אני לא יודעת באיזה מומנטים אני אוהבת את עצמי בקולנוע... לא ראיתי את עצמי... הנה, ככה אני יודעת למכור את עצמי...".

ועל אמה אובו, שבנוסח הקירקס של שמואל בונים נועלת נעלי התעמלות ולובשת גופית-ענק עם פסים ועוד כמה סמרטוטים, אומרת דבורה בגלוי לב: "לפשוט צורה וללבוש צורה חדשה, זה כוחו של שחקן. לעבור מחתונות הדמים למלך אובו, זה מהפכה. ראיתי את אמה אובו בדמוי כמפלצת שתלטנית, אבל קיבלתי את תפיסת הבמאי שהיא מוקיון חורש-מזימות, וזו מיק צועיות.

"לאהוב את התפקיד? צריך הד של קהל כדי לאהוב תפקיד. ובכלל, בעוד ארבע הצגות אהיה הרבה יותר חכמה...".

## כנר על

### שער בראנדנבורג

גרמניה המזרחית היתה אחת הממשלות היחידות בעולם (יחד עם אלג'יריה) אשר היללו את פסקדין המחת בלנינגרד, עוד לפני שהומתק. חוץ מזה, אהבתה הגדולה ליהודים ולמדינת ישראל זועקת מדי יום בעמודים הראשונים של העיתונות הממשלתית. ועכשיו, לכו ונסו להבין מה שיכנע את האופרה הקומית של ברלין המזרחית להעלות על הבימה דחא את כנר על הגג, סיפור ציוני מובהק עם מוסיקה ריאקציונית מאמריקה.

לתפקיד הראשי בהצגה, הוזמן זמר יהודי סובייטי בשם ואלרי להנטאל, ומולו תופיע זמרת סובייטית אחרת, מריה סוקולובה. על שמואל רודנסקי או גדעון זינגר, שהופיעו בתפקיד זה (הראשון בהמבורג, השני בחינה) בשפה הגרמנית, לא חשב כנראה איש. או שמא לא רצו להגדוש את הסאה.

ובכל זאת, מדוע זמרים מרוסי? ובכן, מסתבר שלא רק הקירבה

איוון עדין (הבימה) — הצגה לגן

החיות הפרטי של הבורגנות האמריקאית, בהמשך לחיריג'יניה חולף, גם של אלבי, אבל יותר שקט ויותר מתון. זו מעלה ומיגרעת כאחת. הצגה טובה.

יהודי הרממה (הבימה) — מחזה רדור (אלי ויל), משחק בכיני, חוץ מהברקה של ישראל בקר. למי שלא קורא עיתונים.

השקרן (הבימה) — צעיר חולה במחלת

## מקום טוב באמצע

הפוליטית גרמה לכך, אלא גם עצם העובדה שבכל גרמניה המזרחית אין היום אלא כאלפיים יהודים. וקשה היה למצוא ביניהם טוביה מתאים.

הצגת הבכורה מתוכננת לסוף חודש זה. והכל שואלים את עצמם: האם אולבריסט יבוא או לא יבוא?

## "היכן הייתי?"

### שואלת גב' שווארצקופף

אליזבט שווארצקופף היא אחת מן הזמרות הגדולות של המאה. קול הסופראנו שלה הופיע בעשרות רבות של תקליטים, הופיעו תיה זכו לשבחים בכל רחבי העולם, ושלא כמרבית זמרות האופרה האחרות, היא נחשבה מאז ומתמיד לאשה משכילה, בעלת הבנה וידע מוסיקלי רחב.

עד היום מתהלכים סיפורים על תחילת הקאריירה שלה, כאשר קולה הגבוה והצלול השלים את הטונים הגבוהים בהקלטות של זמרות מפורסמות יותר באותה עת, אבל בשלבי הודקנות שונים. אולם לאחר שנישאה להאלטר לגה, מנהל רפרטואר של חברת תקליטים ענקית, לא נשארה עוד בצל. הופעתה האישית המרשימה (שלא כמרבית זמרות הסופראן האחרות, היא לא זמתה מעולם לסאנק) והתבונה בה ביצעה את המוסיקה, היו לסימני היכר ב"דרכה המוצלחת.

עתה, כאשר כמעט ואינה מו"פיעה עוד, ומבלה את מרבית זמנה בחיילתה שבציר אנקונה, בשחיין, החליטה גברת שווארצקופף כי הגיע זמנה לכתוב את קורות חייה. אבל מה לעשות והיא מעולם לא ניהלה יומן, לא אספה תוכניות בבתי האופרות בהן שרה, וזכרונה אינו מספיק לספר שלם?

חשבה ומצאה פיתרון: באחד הגליונות האחרונים של העיתון הלונדוני טיימס מפורסמת מידע תחת הכותרת הבאה: "היכן הייתי?" תוכן המודעה: "ברצו" ני לכתוב ספר אוטוביוגרפי, ואודה לכל מי שיכול לסייע לי בזכרונות על אופרות בהן שרי, תל, רסיטלים או קונצרטים, מי אחר ואין ביד שום חומר נוסף. זה אודה לכל מי שישלח לי רשימה של המופעים, בהם ראה אותי, לכתובת קאסל את קומפני, כיכר רד לין 35, לונדון."

או אם יש ביניכם כאלה ששמעו את הגברת שווארצקופף בחייהם, ומעוניינים לעזור לה — בבקשה.

## ניתוחים פלאסטיים

### ותיכונים אלאסטיים

מי אומר שאנשים הגונים כבר אינם פושטים את רגליהם מנעלי הבית, ואינם מוכנים לכתת את רגליהם רחוק מן הסלון? אפילו עד שיכון בבלי, שם עובר אולם דקל ניתוחים פלאסטיים רציניים לקראת חנוכתו כאולם תיאטרון חדש בישראל, עם לוח הופעות מגוון ותוכניות אלאסטיות, כדלקמן:

חוץ מאימה-להידוס מיפ, מהגשש החיור במחזה סאטירי של חתולי (התפקיד הנשי הראשי הוצע לרבקה מיכאלי) ומעוד תוכנית חדשה של הגששים, שתהיה האחרונה בסדרת תוכניות הבידור של השלישייה המצחיקה ביותר בארץ. וחוץ מעוד תוכנית של אותה שלישייה, באנגליה, אחת לשבוע, שתהיה מיועדת לתורים ול"מעריצי שפתו של שייקספיר (במיכאס גנשי סהור), וחוץ מתוכנית יחיד של יהורם גאון, וחוץ מתוכנית-יחיד של יוסי בנאי, וחוץ משירי החומש בעברית (לתפקיד הראשי נבחר אריה אליאס) וחוץ מתוכנית הג'אמבו שותבת את מיטב שירי הלהקות הצבאיות, בשלושים וחמישה מבצעים ועם הכוכב מוטי פליישר, וחוץ מ"פרמירה מיועדת לתחילת יולי של הרוששילדים (המחזמר רב-המכר, על פי ספר רבי-המכר) עם טופול או רודנסקי, ובכך חוץ מזה, שמור צימוק מיוחד לאנשים הרואים את עצמם אכסלוסביים: ליליטבת עם סאטירה של אורי זוהר, ויתכן שאפילו עם גילה אלמגור. זה יהיה, בעזרת השם, ערב של מינויים, או בשפה אחרת — מועדון חברים בלי סאונה.

ושיעור להגיד שיש משבר בתיאטרון הישראלי!

בשפז (גודיק) — מחזהו של גורקי, על נשמות אנושיות המסתחרות מתחת ל-מעטה הווהמה והעונג. הצגה כבדה, עם כמה רגעים טובים. בימוי: היל קילוס. הנסיכה איבון (הקאמרי) — שחקנים טובים, שהפכו את הקומדיה האבסורדית של גומברוביץ, למחזה אלגנטי שעוקצני קהל, אולי בשל פרשנותו האישית של הי במאי.

לא להגיד את האמת, והצגה שמחלתה היא שחקניה. דווקא שני הזקנים, יהודה אפרוני ואברהם רונאי, מקפצים בקלילות רבה יותר מן הצעירים. בהחלט לא חובה. הרופא וגרושתו — פרינטיים (מר) (ת) — נסיון לתרגם את עגנון לדרמה, המצליח בחלקו. מעניין לראות. פרפרים הם חופשיים (גודיק) — קומדיה קלה, מצחיקה ומיקצועית.

# מעולם לא חלמת שתוכל להגיע לסכום כה גדול במאמץ כה קטן

בתכנית החסכון החדשה של בנק דיסקונט  
"יתרון לכל"

עם חסכון של 50 ל"י לחודש אתה מגיע למספרים הבאים:

| הסכום * שיעמוד לרשותך | שלמת סה"כ   | כעבור  |
|-----------------------|-------------|--------|
| 3,881.- ל"י           | 1,800.- ל"י | 3 שנים |
| 6,949.- ל"י           | 3,000.- ל"י | 5 שנים |
| 12,026.- ל"י          | 4,800.- ל"י | 8 שנים |

\* סכום זה כולל:

- הקרן
- הריבית הגבוהה המצטברת פטורה ממס
- המענק מטעם האוצר לזכאים לכך
- ההלוואה שהבנק יעמיד לרשותך בסכום השווה לסכום הקרן

אל תשכח כי סכומים אלה מהווים מינימום — במקרה שהחישוב המבוסס על ריבית קבועה בצירוף הפרשי הצמדה יהיה גבוה יותר, ישלם לך הבנק אוטומטית את הסכום הגבוה יותר.

המספרים הנ"ל מדגימים רק אחת האפשרויות הרבות הניתנות במסגרת תכנית "יתרון לכל".

התקשר עם ידידיך בבנק דיסקונט, הם ישמחו ליעץ לך בהתאם ליעדים שלפניך ואפשרויות המעשיות.

## בנק דיסקונט

הוא לא רק בנק - הוא pc יציר



מה הקשר?

**מאלט נשר**

בירה שחורה - מרווה ונותנת מרץ

# מחידודי פרמה-שרפ פלטינה



## המראה החדש של יאיר אלוני

טלוויזיה

הפקות

מבט

על מבט

אלסי מילס וטונות של דיו נאמרו־שפכו על התופעה הישראלית המקורית — חדשות הטלוויזיה. במידה מסוימת הושמעו התלוונות שלא בצדק. עובדה — את המאורעות הגדולים של הישגה סיקרה הטלוויזיה בהצלחה: הפיצוץ בתחנה המרכזית; אסונות התעופה האחרונים; משפטי לנינגרד; היועץ הרוסי בתעלה וגילוי הילדה שהגיש פרי חים לגומולקה.

בתוכנית האחרונה של השבוע — יומן אירועים ניתן לראות כתבה מצוינת על פעילותם של חברי הליגה להגנה יהודית בארצות-הברית. הילדים המתאמנים בנושק חם הזכירו, להבדיל, את ילדי הפתח המתאמנים בנושק חם. כן יש לציין לחיוב את המישאל המאוחר של היים גיל, שהוגש באותו יום על הבדיקות הבטחוניות של הסטודנטים הערביים באוניברסיטת חיפה. ברם, כל אלה היו ירחים יוצאים מן הכלל המאשרים אך ורק את הכלל שהוא

צופי הטלוויזיה שלא זיהו במבט ראשון את יאיר אלוני בפאה נוכרית ובלי שפס, כיום רביעי שעבר, הפכו את הופעתו לזיכרון. תגובתו של חיים יבין היתה: "קיבלת יופי — קיבלת אופי". אשתו של יאיר אלוני קיבלה אותו במלחמתנופה לוד.

יאיר אלוני מודיע, כי הוא לא התכוון מראש לרכוש פאה נוכרית. לאחר משחקי באנגקונג, הוא ערך מסע קניות בהונגקונג, שם נמכרות הפאות הזולות ביותר בעולם. כאשר ראיתי את המחירים, פתאום נכנס לי ג'וק לראש, אומר יאיר אלוני, נכנסתי



יאיר אלוני — אחרי כל היפאנים שתכלו



יאיר אלוני — לפני פאה בהונגקונג

קרח ויצאתי שער. את השפס הורידו לי כי הוא לא התאים לפיאה. מהונגקונג המריא אלוני החדש לסוקין, ומשום מה היה נדמה לו שכל היפאנים מסתכלים דווקא עליו. כל רגע הוא חשש שהפאה ניסוטה או מסה לנפול, אבל עד

כאשר חזר ממשחקי אסיה בבאנגקוק במרץ אלו החדש, כמורה היודעת להתגבר על הפתעות שמכניס לה תלמידה. הבן הגדול בן הארבע אמר לו בבית, בראשון לציון: "ברגע הראשון לא הכרת אותך, כי באת עם ראש מרובע."



מנהל חדשות רונן ברדיו — ספקולאציות

משעמם, מרדים וחולמני. סימני המחלה הם: חוסר מעוף, חוסר נמרצות, חוסר קצב ודברת כרונית.

די להזכיר את ההחמצה ביחס לנסיין לחטוף את אלי אביב, נדמה כאילו הצחת ששטס התעצל לצאת לשטח ולעבוד כמו שצריך ביום שישי הקצר. הכתבים חייבים לרוץ במקרים כאלה. מהדורת חדשות חייבת לרוץ ולא להיתקע. ואין הכוונה כאן לתק לוח טכני, כאשר סרט מפגר ואינו מוקרן בזמן, או כאשר כתבות מתחלפות בסרט עת ושיקופיות שרורות מביקות לחלקיק שניה. אפשר לסלוח על איכות טכנית גרועה. אי אפשר לסלוח על סיקור עלוב.

החוכמה אינה בהכנת כתבה על נושא מסעיר ומזועזע, אלא בסיקור יסודי מעניין וטלוויזיוני. כתבים בעלי יונומה ומיומנים לבני דרישות המדיום הטלוויזיוני וצלמים שהם עיתונאים בנשמתם היו מצליחים לשנות יש מאין, ואילו אצלנו בימים שקטים מוזכר מבט לחדשות סרט של קרן הקיימת בו חורשים, מתראיינים ושרים שירי מולדת.

חומר שנשדח לישראל הגיע ל־הונגקונג. דובר רשות־השידור צבי גיל, שהוא איש חדשות מובהק ושם מקומו ה־טבעי, יודע לספר על מיגבלות אובייקטיביות. רוב החדשות בארץ נוגעות לעניינים מדיניים כלכליים וכאן כמעט שאין מה לצלם. כאן מדברים על סמך ניחושים והנחות. בענייני בטחון הטלוויזיה מגיעה בזמן לכל מקום. הכתב הצבאי לשעבר, רן אדליסט, נפצע מירייה של צלף מצרי בעת עריכת כתבה על המתרחש לאורך התעלה. הכתב הצבאי הנוכחי, רון בן־ישי, נפצע בשעת פעולה של צה"ל בסוריה. אולם בענייני בטחון מעט מאוד מותר ל־סרסם בתמונות.

יורם רונן, מנהל מחלקת החדשות ב־טלוויזיה, מצביע על יתרון גדול של כתבי הרדיו הרשאים לומר כמעט כל דבר על כל נושא על סמך ספקולציות ורמזי אינפורמציה מקוטעים, ואילו כתבי הטלוויזיה חייבים להביא דברים בשם אומרם ולהראות את פני האומרים, אחרת מאשימים אותם בבבוליות.

לחוד, אך בתום כל ישיבה מחליפים אנשי המזימות מידע, מתכננים שיתוף פעולה בניצול כתבים מקצועיים (מדיני, כלכלי, צבאי וכו') או של כתבים בחו"ל, ודי בשיחה טלפונית קצרה אחת כדי שכתב רדיו בשטח יועמד לרשות הטלוויזיה ו־להפך — כתב טלוויזיה יועמד לרשות הרדיו.

נוכח המחסור באמצעים ובכח אדם ב־טלוויזיה בישראל — יתכן וזהו השיטה

נדמה כאילו שליחי הרדיו ברחבי העולם מתייחסים אל כתבות הטלוויזיה כאל תור פעה שולית במקום לקנות לעצמם חוזה במדיום החדש. יורם רונן מוסיף לכל זה את המחסור באמצעים, בכח אדם, בכתבי שדה, במודיעים ובשולחנות עריכה. אולם דווקא משום המיגבלות האובייקטיביות אסור להם, לאנשי החדשות בטלוויזיה, להיצמד לשיטה הפשוטה שבאים ומדוברים. השיטה הפשוטה היא לאסוף את כל הפרסום מים של הדוברים השונים במשרדי־הממשלה, להסתדרות ובחברות הציבוריות, לערוך בלעדיהם בירור קל, לשלוח כתב לר־אין את הדובר, או את שולחו, כדי ש־המלל יהיה מלווה בתמונה, והרי לכם מהדורת חדשות.

הכתבים הפועלים בשיטות גיימס בונר. הטלוויזיה המסחרית באנגליה נוקטת שיטה שונה, וכתביה פועלים כמעט בשיטות גיימס־בונריות. הם הסתגלו למטה הסודי של המתנדבים לחות ביאפיה ולמחנה המורדים האירים בבלפאסט. הם הצליחו לפוצץ בחירות מוזיזיות בגינאה. כאשר היה מדובר בנושא מדיני, "עדין" כמו בחירות במדינה השייכת לקומונותל הבריטי, הרי ברור היה שהגורמים הרשמיים הודועו. ואף על פי כן, לא נרתעו אנשי הטלוויזיה ושידורו את כתבתם הרומטית.

כאשר החליטו עורכי החדשות הבריטיים לערוך רפורמאזיה על ריגול תעשייתי, הם לא הסתפקו בראיונות מילוליים עם בעלי תעשייה ואנשי־ביטחון, אלא הסתגלו ל־מפעל שבו עמד להתבצע ריגול מטעם חב־רה מתחרה, הסתתרו בארונות וצלמו את המרגלים בפעולתם.

אנשי ה־ב.י.ס. נוקטים שיטות מקובלות יותר ורשמיות יותר, אבל הם יודים עים כיצד לנצל בתיאום הן את כתבי רש־תות הטלוויזיה והן את כתבי הרדיו. כל בוקר וערב מתכנסות חברות מצומצמות של אנשי חדשות בכירים, רדיו וטלוויזיה



במאי קירשנבויס הרגשה של אין ברירה

המתאימה גם כאן ואז צריך לעמוד ב־ראש החדשות, רדיו וטלוויזיה, אדם אחד. ואילו כתבים יכולים ללמוד מעמיתיהם הבריטיים שיטות עבודה חדשות, עזירות ויוזמה.

### תוכניות

#### מה מתרחש

#### בעזה ?

צוות הטלוויזיה שצילם את הסרט רימון בעזה (יום חמישי הקרוב, 21/1, 20.35) ירד לחמאס הנמצא במעבה האדמה באחת

שהוא חזר ארצה, עלה בידו להתרגל למצב, בטלוויזיה עורר יאיר אלוני התרגשות כל־לית. אנשים חיו דעה והתעניינו איך לובשים את זה ואיך מורידים. היתה זו טפשות מציד לוב במבוכה ברגע שהחלטתי להופיע על מסך הטלוויזיה כפי שאני עכשיו, אומר אלוני, ויורם רונן, מנהל המחלקה, שיבץ אותי בחדשות כמה ערבים בזה אחר זה, הצופים מתבקשים, איפוא, להתרגל.

**האיש שלנו בבאנגקוק.** אבל הסיי פור הגדול של יאיר אלוני הוא סיפורה של נבחרת ישראל במשחקי באנגקוק ולא ה־סיפור על הפאה והשפס: "טכס הפתיחה ריגש מאוד, כאשר הופיעה הכתובת האנושית הגדולה, ברוכים הבאים, ישראל! ב־עברית. מרגש לא פחות היה לשמוע את התקווה, כאשר אסתר שחמורוב קיבלה את מדליית הזהב הראשונה. עבדנו 20 שעות ביממה במשך 21 יום, אבל היה כדאי, אומר יאיר אלוני, היו ימים שהעניינים של יעקב ספורטה, הצלם, היו אדומות מרוב מאמץ והוא לא היה מסוגל לראות."

היתה זו הפעם הראשונה שהטלוויזיה שיגרה צוות לחו"ל. צוות זה היה אולי מצלם את המירוץ בו נכשלה אביבה בלס, אבל רק צלם ישראלי היה מסוגל להסיק את ה־מצלמה לעבר אביבה, במקום להמשיך לעקוב אחר המירוץ. מעניין שספורטה צעק עליה ברגע הראשון: "תמשיכי לרוץ!" ורק אחרי דקה תפס שכמעט החמיץ כאן סקופ. איש הקול, שלום גרי, השלים את החסר.

יאיר אלוני תיכנן להגיע לפנוס־פן, בירת קמבודיה ולסייגון בו־יאט־נאם. הרב הצבאי האמריקאי שאיגן את חז החנוכה לילדים הישראליים בבאנגקוק, כמעט סידר לו יציאה עם טייסים יהודים המשרתים בצבא אר"ב מעל שמי ויאט־נאם, אולם מסיבות שונות לא יצאו הדברים לפועל.

האיש שלנו בבאנגקוק היה נאלץ לצאת לסיור תיירים רגיל בהונגקונג, יפאן ופור־מוזה, אז מה הפלא שהוא קנה לעצמו פאה והוריד את השפס?

הסימטאות של עזה, כדי לראיין את בעל המקום, שהוא אביו של אחד מסגניו של יאסר ערפאת. מכונת הטלוויזיה ומכונת הליווי נשארו למעלה ברחוב הסמוך. פתאום נשמעה התפוצצות ועוד התפוצצו. צויות. הצוות היה בטוח שזנרקו רימונים. החלה התרוצצות איומה. הצוות עלה למעלה וראה אנשים מבהלים סוגרים חנויות. למכוניות הטלוויזיה לא קרה דבר. הסתבר כי היה זה בום על־קול. התגורר בוות על הרמון שלא הוטל מאפיניות אולי יותר מכל דבר אחר את הפחד הנורא ה־שורר כיום בעזה ובנותיה.

המפיק־במאי מרדכי קירשנבויס מספר על נסיון שנעשה לדובב סוחר ערבי הדובר עברית רהוטה. זה היה אחוז חל ורעדה ברגע שרק התחילו לדבר איתו עברית. הוא חשש שאחר כך יהיה את קולו ה־מוקלט ויהרגו אותו. רק בבית־הספר ה־תיכון פלסטין הסכימו התלמידים להתייחס אליו. לאחר שהצוות הציג את עצמו כצוות טלוויזיה זר, הם לא ידעו מה הם רוצים: חסות מצרית או ישיבות פלסטיניות? כל העניין הלאומי בעזה מבובל. פעילות ה־הבטלנית בעזה אינה מאורגנת, לרבות ה־רציחות.

מוטי קירשנבויס יצא לשטח בעיקבות ידיעה שיגרתית בעיתון על ילד בן תשע או בן 15, שהשחיל רימון לתא של מש־אית, וכחוצאה מן ההתפוצצות נקטעו שתי רגליו של הנער. מה מבא לזה? החרשמו־תו הפלמאית של קירשנבויס היתה ששורש הרעה נעוץ במצב הכלכלי הגרוע של תושבי הרצועה. החוגים הלאומנים הצליחו בקלות לכונן את רגשי התיסכול לעבר ה־שליטון הישראלי העושה גדולות במינהל האזרחי של הרצועה ובעיקר בתחומי ה־חקלאות, אינו משפיע בכלל על מספר ה־רימונים הנורקים בחנויות.

ישראל לא הצליחה וכנראה גם לא ניס־תה לספק סרנסה וקיום הוגן ל־400 אלף תושבי הרצועה. המיעוט הקטן המקביל סיוע מישראל בטל בששים. שיטת הדין ה־הוקה שהוכנסה לעזה בימים אלה, לא תשיג את המצב מעיקר. עושי הסרט: איש החדשות מרדכי קירשנבויס, הצלם בניה בן־גון ואיש הקול יצחק כהן, יצאו מן ה־עיר בהרגשה של אין ברירה. אולם לדעת יודעי דבר, הם הצליחו לתדור לעומק ה־בעיה למרות כל המגבלות המדיניות, ה־ביטחוניות, והצנזוריאליות, עד כמה ש־המשך בעמוד 38)

# גם לייבוש שיעור PHILIPS נהדר



אורחים באים הערב ואינך פנויה לבקר במספרה. אך אל דאגה, המספרה בביתך עם מיבש-השער של פיליפס. פיליפס מגישה לך מבחר דגמים של מייבשי שער המצ-טיינים ב: יבוש תוך זמן קצר בשיטת Air Flow. וסת חום הניתן להתאמה. נוחיות מירבית בשימוש ובאיחסון.

## PHILIPS

פיליפס תחזיק עולה יותר



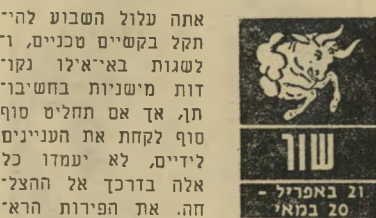
מחיר ואיכות עומדים  
ביחס הדדי סביר.  
אל נא תתפלא איפוא,  
אם תדרש לשכם  
מחיר גבוה במקצת  
תמורת מכשיר טכניזיה  
שאוב לורנץ



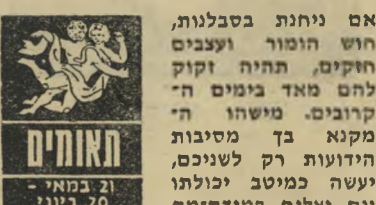
להשיג בחנויות המובחרות



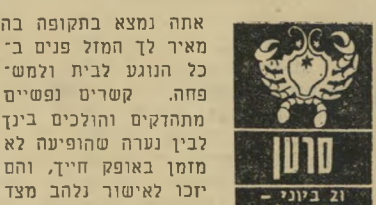
אתה נמצא בתחילתה של תקופה בת שישה שבועות, שבה עשוי לחול מפנה ביחסים שבין לבין קבוצת א-נשים הממונים עליך, או אחראים למעשיך. יהיו אלה מעסיקיך, או מוריד, במקרה ש- אתה לומד. בעזרת מאמץ כנה ורצון טוב, תמצא הזדמנות להוכיח את עצמך ולזכות בהערכה רבה.



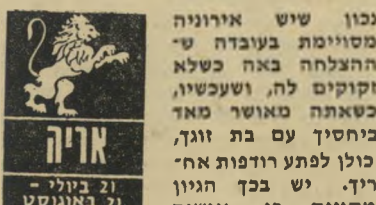
אתה עלול השבוע להי-תקל בקשיים טכניים, ו- לשגות באי-אילו נקודות מישניות בחשיבך. תן, אך אם תחליט סוף סוף לקחת את העניינים לידיים, לא יעמדו כל אלה בדרכך אל ההצל-חה. את הפירות הרא-שונים תוכל לקצור כבר בסוף שבוע זה. בת שור - את כל כך מפתח להסתבך, שאת מחמיצה הזדמנות פז.



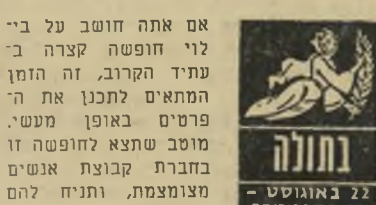
אם ניחת בסבלנות, חוש הומור ועצבים חזקים, תהיה זקוק להם מאד בימים ה-קרובים. מישור ה-מקנא בך מסיבות הידועות רק לשניים, יעשה כמיטב יכולתו וגם יצליח במידת-מה להפיץ עליך שמועות ולהבאיש את ריחך במקומות חשובים. סיכויים טובים במישור הרומנטי.



אתה נמצא בתקופה בה מאיר לך המזל פנים ב-כל הנוגע לבית ולמש-פחה. קשרים נפשיים מתהדקים והולכים בין לבין נערה שהופיעה לא מזמן באופק חייך, והם יזכו לאישור נלהב מצד המשפחה, הקרובים וה-ידיים. הרבה לארח אני שים בביתך, ואל תחמיץ שום הזדמנות ל-עריכת מסיבה לחוג מכרי. זה ישתלם.



נכון שיש אירוניה מסוימת בעובדה ש-ההצלחה באה כשלא זקוקים לה, ושעכשיו, כשאתה מאושר מאד ביחסים עם בת זוגך, כולן לפתע רודפות אח-ריך. יש בכך הגיון מסוים, כי אנשים מחפשים את חברתם של חבריהם המאושרים, בתקווה ש-חלק מהאשר זה ידבק גם בהם.



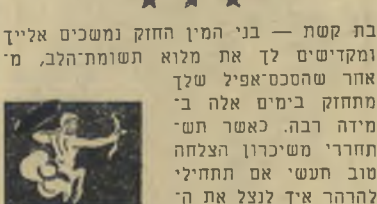
אם אתה חושב על ביי-לוי חופשה קצרה ב-עתיד הקרוב, זה הזמן המתאים לתכנן את ה-פרטים באופן מעשי. מוטב שתצא לחופשה זו בחברת קבוצת אנשים מצומצמת, ותניח להם את מלאכת התיכנון ו-קביעת התאריך. מכתב רשמי שאתה עלול לקבל בסוף השבוע, י-רוס לך אי-נעימות מבחינה כספית מיידית.



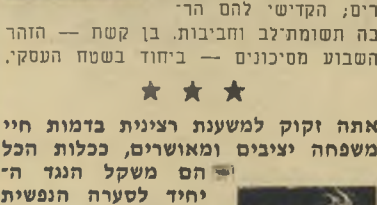
אם הצלחת להשתחרר מן המיגבלות והאי-סורים שהוטלו עליך לפני זמן לא רב, מי סיבות שאינן תלויות בך, תיווכח השבוע כי השער לעולם חדש נפ-תח בפניך. חידוש הקש-רים החברתיים עם ידי-דים ותיקים יסייע לך לחזור ולכבוש בתנופה את העמדה החברתית שהיית לך במשך ש-נים. בת מאננים - את מותחת את החבל יותר מדי. שיקולייך אינם נכונים ואת עלולה ל-הפסיד הכל בעבור שטות אחת. השבוע הוא ורוד לכל אלה הנוהגים להמר. בהצלחה.



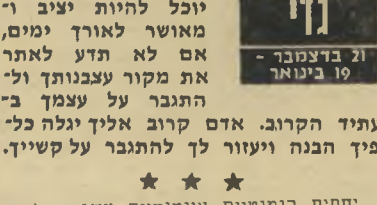
השבוע תמצא את עצמך מבחינה אינ-טלקטואלית בפני עולם חדש ומרתק, שעד כה ידעת על קיומו אלא רק מקריאה בספרים. כושר החשי-בה שלך, האינטואי-ציה והצמאון לכבוש דעת, נמצאים אצלך בשיאם. אתה חש ב-התעוררותו של דחף פנימי ללמוד, ליצור, להעלות על הכתב את רגשותיך. כל זה גורם לך לסיפוק אישי עצום, ומאפשר לך לזקוף את קומתך ברבים ולהתעלות.



בת קשת - בני המין החזק נמשכים אלייך ומקדישים לך את מלוא תשומת-הלב, מ-אחר שהסכסאפיל שלך מתחזק בימים-אלה ב-מידה רבה. כאשר תש-תחרי משיכרון הצלחה טוב חששי אם תתחילי להרהר איך לנצל את ה-התפתחות החדשה לשי-פור עתידי, והעיקר - אל תזניחי בשום אופן ידידים ותיקים או מחז-רים; הקדישי להם הר-בה תשומת-לב וחביבות. בן קשת - הזהר השבוע מסיכונים - ביחוד בשטח העסקי.



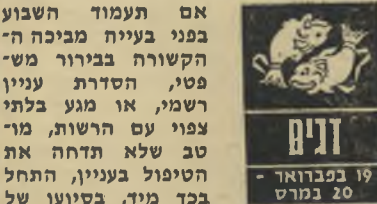
אתה זקוק למשענת רצינית בדמות חיי משפחה יציבים ומאושרים, ככלות הכל הם משקל הנגד ה-יחיד לסערה הנפשית העוברת עליך בהת-ייחסותך לגורמים קי-צוניים. זכור רק כי המצב כלפי פנים לא יוכל להיות יציב ו-מאושר לאורך ימים, אם לא תדע לאתר את מקור עצבנותך ולי-התגבר על עצמך ב-עתיד הקרוב. אדם קרוב אליך יגלה כל-פיך הבנה ויעזור לך להתגבר על קשייך.



יחסים רומנטיים אינטימיים עשויים להא-פיל השבוע על כל התרחשויות אחרת בחייך. אם אתה חושב שהגיע הזמן להתייחס ברצינות רבה יותר לעתידך, ולק-שור את עצמך לחיי-משפחה, זה השבוע ה-מתאים לעשות זאת. אל תמתין רגע נוסף. טוב ליבך עלול להיות לך לרועץ. השתדל להר-גיע את עצביך המלחי-חים בשבוע זה. ביזור לא יזיק לך, למרות ההוצאה הכספית ה-גדולה. השבוע כדאי לשמור על הבריאות.



אם תעמוד השבוע בפני בעייה מביכה ה-הקשורה בבירור מש-פטי, הסדרת עניין רשמי, או מגע בלתי צפוי עם הרשות, מו-טב שלא תדחה את הטיפול בעניין, התחל בכך מיד, בסיועו של אדם המתמצא בסבך עניינים זה. אדם כזה עלול להבהיר לך שמצבך אינו מזהיר כפי שדימית, וכי תעבור תקופה ממושכת של מתח ואי-נעימות עד שהעניינים יסתדרו. יידידך הרבה יותר פיקח ממה שאתה סבור.



אם אתה חושב על ביי-לוי חופשה קצרה ב-עתיד הקרוב, זה הזמן המתאים לתכנן את ה-פרטים באופן מעשי. מוטב שתצא לחופשה זו בחברת קבוצת אנשים מצומצמת, ותניח להם את מלאכת התיכנון ו-קביעת התאריך. מכתב רשמי שאתה עלול לקבל בסוף השבוע, י-רוס לך אי-נעימות מבחינה כספית מיידית.

# דרכי אדם הפסיכולוגיה העיוורת

הדבר הראשון שממנו אתה מתרשם, כאשר אתה פוגש את אלן רובין, הוא חיוכה הרחב והחופשי. כשהיא פותחת את הפה — אתה מבחין שמולך צעירה מלאה ביסחון עצמי, שופעת חיים ובעלת חוש הומור מפותח. גם מיעדה מהיר, בוטח. כיום בת 25, ועיוורת מגיל 17, אלן היא ההיפך המוחלט מהטיפוס הקלאסי של ה"עיוור": מסתגר, שתקן, מסכן. גם דעותיה כאלו: היא מסרבת להשלים עם צורת הטיפוס והיחס המסורתיים של החברה הישראלית לעיוור, תוקפת את גיי



פסיכולוגית רובין  
"עיוור איננו מסכן"

שתם של האחרים לטיפול בנושא — כמו משרד הסעד — ביחוד אל ילדים עיוורים ונכי צה"ל שהתעוורו. **שמייעה מהירה.** אלן, ילידת ארצות הברית חלתה בעיניה בגיל 15. ראייתה הלכה ונחלשה, ובגיל 17 התעוורה. הרופא אים בבית החולים פחדו להודיע לה, שלא תראה יותר לעולם. 17 הוא גיל נורא להתעוור. כשהודיעו, נכנסה אלן לזיכרון חמור, איבדה את רצון החיים שלה. אחר — לא מעט בעזרת הוריה — הצליחה להתאושש. היא חזרה ללימודים — עמדה במשבר נוסף כאשר הוריה נאלצו לעקור לעיר אחרת, והיא הוכרחה להשתלב בין חברים שלא היכירה מלפני עיוורה — המשיכה באוניברסיטה של וואשינגטון, עשתה שם את הבגרות שלה בפסיכולוגיה. כבר בשנתה הראשונה שם החלה לעזור לעיוורים אחרים בהכוונה ושקום. לשמוע אותה כיום מספרת על התקופה ההיא, ועל הקשיים ההם — אפשר היה לחשוב שהיא מצטטת מקרה מתוך ספר לימוד, לפי קורסיה וההגיון הצלול שבו היא מנתחת את הדברים.

**עיוור — מורה? מה פתאום?** לפני שנתיים עלתה לישראל — והסתערה על נושא הטיפול בעיוורים במרץ האופייני לה. בימים אלו יצא מתחת מכש-הדפוס סיפורה הראשון מסוגו בעברית — אלומות צעדים ראשונים ללימוד ברייל עברי. הספר משלב לימוד עברית לעולה החדש, ולימוד ברייל עברי לעיוור. הליקוי העיקרי, תוקפת אלן, הוא היחס הבתלני-צודק לעיוורים מצד הפסיקים. כי דוגמה היא נזכרת כיצד, כאשר שהתה, עם עלותה ארצה, בבית-הספר לעיוורים בית אור שבחיפה, נתבקשה על-ידי המורה ל"אנגלית שם" להחליפה, כאשר ההיא יצאה לחופשה. אחת המדריכות המנוגדות ב"מוסד התפלצה כששמעה זאת: "זה לא ייתכן", "למה לא?" שאלה הלן. "הרי אי ניתן יכולה ללמד", השיבה המדריכה. "את אינך רואה".

**מכה נוספת למוכי גורל.** עיוור הוא אדם נורמלי בכל, מלבד בראייתו, מטי פה הלן בלהט. וכל מי שמתחילס אליו אחת — עושה עוול נורא. לא ייתכן להגביל עיוורים למרכזיות טלפון ולאריות שטיחים. אלן נחרדה לגלות כי גישה זו, שפסה כבר מזמן מן העולם, בארצות-הברית, פושה עדיין בישראל. אופיינית לגישה זו לדעתה, העובדה שב-עיוורים מטפל בישראל — משרד הסעד.

"זוהי השקפה מוטעית שעיוור הינו באופן אוטומטי מקרה סעד", קוצפת אלן. "כך הופכים אנשים, שהוכו על-ידי הגורל ב-ראייתם לנכים פסיכולוגיים. במקום לעזור להם, הורסים אותם. שוללים מהם את עצמאותם".

**תנו צ'אנס לעיוור.** אלן, העובדת עתה כמדריכה ומורה במרכז לעיוור ב"באר-שבע, שהוקם לפני שנה, מודגת במיוחד מהטיפול בילדים עיוורים ובנכי צה"ל. אין בארץ מי שיטפל בילדים אלו — לא מדריכים, לא מורים מקצועיים. הסיבה: לא קיים אפילו בית-ספר יחיד שיכשיר מורים לכך, אף לא השתלמות אקדמית. היחידות המטפלות בעיוורים הן מתנדבות שהכשרתן המקצועית מורכבת ממלאי של רצון טוב וקורס בן שלושה חודשים. אותה בעייה קיימת לגבי נכי צה"ל, קובעת הפסיכולוגית. הם אינם מקבלים כל טיפול מקצועי בתחום החינוכי של שיבתם לחיים נורמליים. שוב — מחוסר כוח-אדם מתאים.

"הגיע הזמן להקים במדינה רשות למען העיוור", אומרת אלן. "רשות שתטפל בנושא העיוורים בצורה מקצועית — לא כמו עד היום. תנו צ'אנס לעיוור", מבקשת היא בלהט. "תראו שלא תתחרטו".

## משפט

### טיפול רפואי לדירת הרופא

אחירת השבת השלחה בבית, ברחוב ירושלים 84 ביפו, התפוצצה לפתע בדפיקות ורעש של נפילת רהטים ומכות בקירות. השכנים המופתעים, שידעו כי בעל הדירה הרועשת, רופא במקצועו, יצא לסוף-שבוע מחוץ לעיר, הועיקו את המשטרה, וזו גילתה את מקור הרעש: יהודי חסון גוף שעסק במרץ רב בפירוק כל החפצים הנמצאים בדירה. משהבחין בשוטרים, זינק אליהם כשמברג ענק בידו.

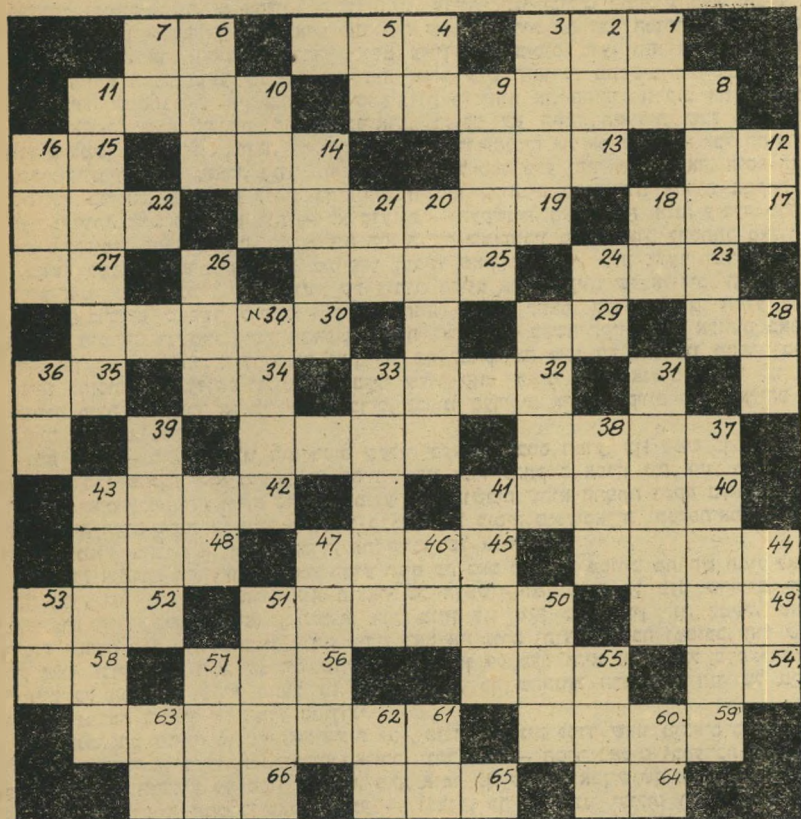
**טיפול אנטי רפואי.** כדי להתגבר על בעל המברג היה צורך בשלושה שוטר רים חסונים. אחרי שגמרו איתו, ניזקק משיג הגבול לטיפול רפואי יסודי. בבית-משפט השלום בתל-אביב, הסביר יצחק אציקין, שצחקו וצינו השמאלית היו חבושים, לשופט מנחם אילן: "לפני יומיים ביקרתי אצל הרופא הזה יחד עם חבר שלי. לחבר היה פצע קטן בעין, והרופא שם לו איזה רפואה. כל העסק לקח אולי שתי דקות. אחרי שהרופא גמר לטפל בו הוא ביקש ממנו 15 לירות. אמרתי לרופא שזה יותר מדי כסף בשביל עבודה של שתי דקות. הרופא אמר שמוכרחים לשלם אם לא אז הוא יקרא למשטרה. אמרתי בסדר, ניתן לו את ה-15 לירות, אבל הוא עוד יושלם בשביל זה ביוקר. נורא התעצבנתי.

"אז כמו שאמרתי, חזרתי בשבת ופרקתי לו את הדירה". טענה הגיונית ומובנת מאליה זו נראתה, משום מה, משונה בעיני השופט. עד כדי כך, שכאשר שלח את המפרק לשבעה ימים מעצר, הציע לו, לכשישתחרר, לעבור טיפול פסיכיאטרי.

## עולים

### מי עושה צרות למי?

קבוצה בת 15 איש עשתה דרכה בחשאי, באפילת הלילה מעיירת הגבול. עשרים ו-ארבע שעות מאוחר יותר, היתה כבר הקבוצה בגמל התעופה לוד. שני אחים על משפחותיהם ואמם הזקנה. קבוצת יהודים שהחליטו לעלות לארץ. השבוע, תשעה חודשים לאחר אותו לילה, סיפר דויד סייג (33), אב לשישה ילדים, מקריה, בעל עיניים חומות: "הייתי סוחר, אני ואחי יעקב, ועשינו חיים טובים. "יום אחד בא אלינו אדם שהציע לעזור לנו לברוח ולהגיע ארצה. אמרו לנו שהוא שליח של ישראל, וידאג להבריח אותנו לארץ השכנה, ושם יתנו לנו פס-פורט שווייצרי ונקבל עזרה מהעדה היהודית. דת. ועכשיו אני אחת לכם כסף, אמר לנו, ורצה לתת 40,000 ל"י. "אנחנו הסכמנו להצעה, אבל כסף לא היינו מוכנים לקבל. אחי אמר לו: לא (המשך בעמוד 36)



את פיתרון התשבץ יש לשלוח לתד. 136, תל-אביב, ולציין על גבי המעטפה "תשבץ 1742". בין הפותרים יוגרלו פרסי ספרים.

### מאונך:

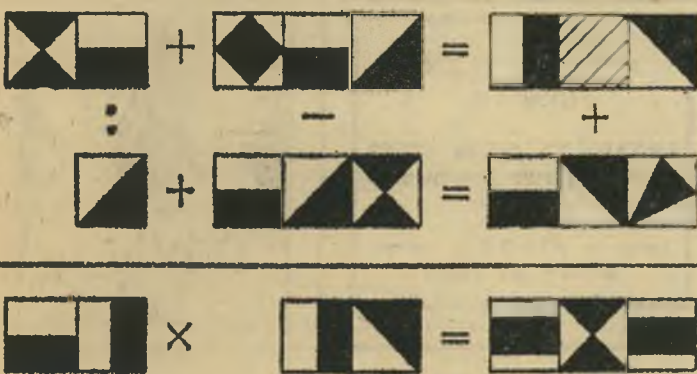
1. כוח עליון. 2. צמח רב שנתי חסר גזע. 3. מחלקה, ענף. 4. עני. 5. מילת בקשה. 6. יישוב קטן. 7. חו נגינה. 8. איש הגלעד. 9. הודאה על אמת. 10. העלאת רוחות מתים. 11. ספינת מעפילים שטבעה בגמל חיפה. 12. תל חרבות. 14. פיוז. 16. פס אריג. 18. בעל זימים. 20. חרף. 21. קידומת הולנדית. 24. רטוב. 26. דוי. 28. שופט. 30. מלכה האחרון של מצרים. 31. כתר. 33. בן אחת העדות בארץ. 36. נוול החיים. 37. ראש ממשלת בריטניה ל-שעבר. 39. פלג. 41. יימלט. 43. מנשיאי ארצות-הברית. 44. ממנה שיתות הבהמות. 46. ניכוי לקופת המדינה. 47. עדין. 50. ללא תשלום. 51. עולם. 53. אלוף שחמט רוסי. 55. חסל, השמד. 57. נס. 60. ענן. 61. מילת שאלה. 62. רחמנא לילצלן (ר"ת). 63. מכינויי האלוהות.

### מאונך:

1. חייב ביון. 4. מגיפה. 6. מיכל ל-נוזלים. 8. חזית המלחמה של גדוד נהגי הפרידות. 10. שירת גיבורים. 12. משא כבד. 13. תבל, עולם. 14. גם הם עושים גפרורים. 15. עופף. 17. מטרה. 19. מראשי ההגנה. 22. טבור. 23. פיסת בד סמלית למדינה. 25. יספור. 27. מונח בחשמל. 28. מספיק. 29. מבניו של נוח. 30. רוחות המתים בשאול. 32. פרק זמן מסויים. 34. מוסמן לרבנות. 35. בת קול. 37. קיבוצו של מרדכי אורן. 38. ללא הכרעה. 40. פרובינציאלי. 42. ייפוי. 44. לא פה. 45. אינו מצביע. 48. עמית. 49. אבי שאול. 50. משפחה ערבית ירושלמית ידועה. 52. ניצל ממהפכת סדום. 54. גבעה. 55. אסי פה. 56. הקדש מוסלמי. 58. מביא בבריתו של אברהם אבינו. 59. נסתר. 61. מפקדם של הגדודים העבריים במלחמת העולם ה-ראשונה. 64. בתוכה. 65. המון אדם. 66. חודש בלוח הנוצרי.

## חשבון 1742

זוהי חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל סיפרה. לאותן הסיפרות יש אותם סימנים. בעזרתן של פעולות חיבור, חיסור, כפל וחילוק יש למצוא איון סיפרה מייצג כל סמל של ריבוע.



את התשובות יש לשלוח על-גבי גלויות בלבד לתד. 136, ת"א, ולציין על-גבי הגלויה: "חשבון 1742". הפיתרון צריך להכיל את כל התרגיל במספרים. המועד האחרון למישלוח: 27.1.1971.

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס כספי של 20 ל"י ועוד 3 פרסי ספרים.

אני נתקל לעיתים קרובות באנשים שמכריזים באוני כי "המדע הוכיח שבני-אדם לא נבראו עלי ידי אלוהים, אלא שהתפתחו ממשפחת הקופים". זוהי קביעה אחידה משום שהמדע לא הוכיח שום דבר שכזה.

באשר לתיאוריה האבולוציונית, למרות שנים רבות של מחקר וחיפושים אחרי "חוליות חסרות" וביסוסים מדעיים אחרים לתיאוריה זו, עדיין איננו יכולים לומר שהמדע הוכיח את אמיתותה. נכון שמדברים היום כאלו הנחותיה של התיאוריה הם דבר המוכח מעל לכל ספק והמובן מאליו. אחד הסימנים שדבר מסוים עדיין חסר ביסוס מדעי הוא השם "תיאוריה". תיאוריה היא הסבר מוצע לתופעה מסוימת. לאחר שיש תיאוריה מחפשים ביסוסים והוכחות — ובמידה שמסתבר כי אין כאלו, או שהעובדות מוכיחות את ההיפך, זורקים את התיאוריה לפח האשפה, והיא נשכחת מזכרון בני-אדם. מעולם לא היתה תיאוריה שכל כך הרבה אנשים במשך תקופה כה ארוכה עמלו קשה כל-כך כדי להוכיח את אמיתותה — אבל התיאוריה האבולוציונית עדיין נשארה בגדר תיאוריה. כפי שכל ספר מדע זהיר והוגן יראה. חוסר הנכונות של בני-אדם מסוימים לנהוג בתיאוריה זו כפי שנוהגים בתיאוריות אחרות במקרה זה מעיד, לדעתי, שיש סיבות אחרות — לא מדעיות — לעקשנות. האבולוציה איננה עובדה מדעית, היא פילוסופיה פסבדו-מדעית. האבולוציה היא השקר שמאחוריו מנסה האדם להסתתר מאלוהים. באשר לטענה האחרת, האומרת שהמדע הוכיח שאין אלוהים, ניתן לומר דברים דומים. המדע איננו מסוגל בכלל לדון בנושא של עובדות הקיום או אי-הקיום של אלוהים. המדע עוסק אך ורק בדברים שאפשר להכניס אותם למבחנה, לחמם, לקרר ולפרק. המדע עוסק בדברים חומריים וגשמיים. אבל אי-אפשר לגשת לשאלה זו בקשר לקיומו של אלוהים באותה דרך. אין לנו מה להכניס למבחנות ואין לנו מה לפרק. מה שכן יש לנו, בין מספר דברים שניתן להוכיח, היא עדותם של אנשים בעלי שיעור קומה רוחני אדיר, אנשים שהתחל לנו ול-אנושות כולה את הדרך אל כל אותם דברים שכולנו מעריכים אותם ומקווים להגיע אליהם — שאינם מוסריים, למשל.

ומה עוד? — מה שיש לנו הוא בסיס שעליו, בעצם, מתבסס המדע. כן! ממש כך. באם אין אלוהים, הרי שהמדע הוא מחסור כל בסיס ואיננו יכול להתקיים אפילו יום אחד. מדוע אתם חושבים שהמדע התפתח דווקא במערב, ומדוע אתם חושבים שהוא התפתח דווקא באותן ארצות שבהן היה האדם פחות או יותר משוחרר מכבליה של כנסייה טוליטארית ומסלפת-אמת? משום שהמדע נמית, בהכרח או שלא בהכרח, את קיומו של אלוהים.

מה זאת אומרת? ובכן, פשוט מאוד. המדע מניח כי, באם דבר מה מסוים מתרחש תמיד לאחר דבר אחר, הרי שהדבר האחרון הוא תוצאה של הראשון, ומשום-כך כל פעם שהגורם יהיה קיים, גם הדבר השני, התוצאה, תימצא. אבל מניין לנו שזה כך? מניין לנו, למשל, שאכן תיפול לאדמה בכל פעם שאעזוב אותה מיד? באם אין גורם ותוצאה, סיבה ומסובה, הרי שכל מה שאני יכול לומר הוא, משום שזרקתי את האבן 99 פעם והיא נפלה בכל פעם לאדמה, קיימים כל הסיכויים שהיא תיפול גם בפעם ה-100. כך שההנחה הראשונית הזו של סיבה ומסובה נמצאת ביסודו של המדע המודרני.

אבל הנחה כזו מניחה גם סיבה ראשונית לכל, סיבה ראשונית לסדר שאנו מוצאים ביקום, אם זה באטום הקטן או במערכת הכוכבים האדירה. יותר מזה — הסדר באטום ובמערכת הכוכבים היא זהה, דבר המצביע על מקור משותף. באם אומר לך שמילון אבן-שושן נוצר מהתפוצצות בבית-חרושת לדפוס, תחשוב שאני משוגע — ובצדק. כך גם איננו יכולים (למרות שאנשים רבים משתדלים לעשות זאת) — אבל הסיבות אינן מדעיות אלא פילוסופיות (לחשוב אפילו שהסדר המסובך והמעניין הזה שביקום כולו נובע אלא ממקור חושב ואדייר-כוח — מאלוהים. המדע היה לאדם המודרני לעזר רב, אבל אנחנו צריכים להזהר מלהפוך את המדע לזר, למדע. כל עוד המדע משרת אותנו, הכל בסדר. אבל נזכור שהמדע איננו יכול לומר לנו כיצד להתנהג ברגע של אתגר מוסרי, למשל. כאן אהנו כבר זקוקים לקולו של אחר, של אלוהים חי וקיים. אחרת עלינו להגיע יחד עם סרטן וחבריו למסקנה שאין דבר כזה הנקרא "מוסר" וכל מעשה שאני עושה הוא מותר משום שהוא אפשרי. על יסוד כזה אסור היה לנו לשפוט את אייכמן, מעשיהם של היטלר, של סטאלין ושל החונק מבוססון. הם היו מותרים משום שהיו אפשריים. ומי זה היכול לחיות כך? רק החזקים.

ת.ת. 2234 רמת-גן  
מכתבים ייעוץ

ירובעל

קולנוע

כוכבים

חזה אצילי באמת

הגברת אירה פון-פירסטנברג היא אשה נכבדה מאד בחברה האירופית "היפה". בת למשפחה אצילית, נסיכה בעלת זכויות מלאות בחבר הנסיכים המודחים של אי-רופה. אלא, שלהבדיל מרבים אחרים, היא גם עשירה מאד.

בגיל 15 היא כבר נישאה לאחר מבני מעמדה (הנסיך פון-הוהנלוהה). הספיקה ל-לדת לו שני בנים, ומאז התגרשה, ו-מספקת ללא הרף חומר מערכתי רב לכל השבועונים המתעניינים באהבותיהם, אכזב-ותיהם ושרירותיהם של בני הדם הכחול. אלא שכל זה אינו מספיק לגברת אירה. מאחר והיא אשה נאה מאד (ועל כך ב-אמת אין ויכוח), ומאחר ובחירת מלתתה, בני לוויה ובילוי מקום-החופש הבא אינם

במדינה

מפעלים

מי אשם בהתפוצצות

בקרית-הפלדה?

ההתפוצצות במפעל קרית-הפלדה של כור, ליד עכו, שאירעה במערת האוויר ה-דחוס של אחד התנורים, ביום השישי לפני שבועיים בערב, גרמה לדליקה שהשתוללה שעות ארוכות, לשיתוק ייצור ההתכה, ולנזקים העלולים להגיע לחצי מיליון ל"י. במקביל, היא גרמה גם להארת בוק של שיטות העבודה והסיכסוכים במפעלי-הענק. המחיר — לא חשוב. לפני כשנה, הוזמן המפעל את רפאל המר, מהנדס-יועץ לכוח וחום, לבצע את תכנון התקנת ה-מערכת הזו. האיש שייצג את המפעל בפני המר היה המהנדס הראשי של מפעלי ה-פלדה, עורך ווסמן. אלא שזמן קצר אח"כ, עזב ווסמן את המפעל במקומו נאלץ ה-



אירה פירסטנברג ב"שזום ולחתראות" סובלים מפעילות מינית מוגזמת

מספיקים למלא לגמרי את תוכנית היום שלה, חפשה איזושהי תעסוקה נוספת "להכניס טעם לחיי", כפי שהיא אומרת. כאשר שמע על-כך דינו דהילורנטיס, קצין מילר על המציאה. הגברת אולי אינה מסוגלת לרשת את שרה ברנאר, הוא אמר לעצמו, אבל הקהל אינו דורש לראות את שרה ברנאר. אם היא נסיכה, וגם יפה, וגם מסכימה להופיע בפני המצלמות, אין ספק שיימצאו מעוניינים רבים, שייל-כו לראותה על הבד. וכך, הפכה הגברת אירה פון-פירסטנברג, לפני חמש שנים, לשחקנית קולנוע.

רוצה להיות שחקנית! אלא ש-הקאריירה שלה אינה גורמת לה סיפוק די הצורך. "אני רוצה להיות שחקנית", היא מכריזה, "ואני דורשת שיכירו בי בתור שכזאת. אינני גרושה במיוחד, ואינני דר-רשת שכר אסטרונומי (מה תעשה בכל כך הרבה כסף?) ואני בטוחה שבסופו של דבר אצליח".

בינתיים, לצערה הרב משתמשים בה יותר כקישוט אסתטי מאשר כדמות דומ-תית, ולתפקיד ראשי לא זכתה עדיין. מי שראה את הסרט שלוש ולהתראות, אשר הוצג לפני כמה חודשים בארץ, זוכר או-לי את המליצונית האמריקאית השוואה בעלת המחשוף הענק, המהמרת על סכר-מים עצומים בקאזינו, ומושכת את תש-מתליבו של קורד יורגנס. זה היה בין תפקידיה הבולטים. לאחרונה, החלו האולפנים מפעילים עליה לחץ מכיוון חדש. "הכוכבות של היום", כך אמרו לה, "חייבות ממן לזמן לשוט את בגדיהן, אחרת אין להן סיכוי להצלחה". וכאשר המדובר עוד בנסיכה, המסוגלת להציג חזה אצילי, הרי הדרישה תקיפה כפליים. עקשנות של נסיכה. תחילה, לא התלהבה אירה מן הרעיון. אבל הקולנוע נכנס לה לדם. "לא הייתי מוכנה היום לעשות שום עבודה אחרת", היא אומרת. ומה לא עו-

יועץ להמשיך במגעים עם שני מהנדסים אחרים של המפעל. המר והמהנדס המפעל החליטו לקנות את המדחסים עבור המערכת ממפעלי הנחושת חמנע. נקבע כי מדחסים אלו חייבים להיות מוצבים במיבנה סגור ואטום. כאשר הזהיר המר שהמיבנה יהיה יקר, נענה: "העיקר הוא התאמת המיבנה למיתקנים, לא מחירו".

חיסכון — עז חשבון בטיחות? בינתיים נכנס לתפקידו במפעל המהנדס ה-ראשי החדש במקום ווסמן, משה אלקלעי. לטענת המר, החל אלקלעי מתנהג בצורה הקלאסית של מטאטא חדש, השואף להר-כית את יעילותו. במקרה זה — עלידי קיצוץ כנסיו של היועץ מבחון. אלקלעי פסל את המיבנה שתוכנן עבור חדר המדחסים, תבע מהמר לתכנן מיבנה חדש, זול יותר, בעל גג אטום. המר ה-דע מפורשות על התנגדותו לשכן את ה-מדחסים בצריף הן מבחינה בטיחותית, הן מבחינה תפעולית. הוא טען כי החיסכון בהקמת המיבנה יביא לביזבז גדול הרבה יותר בבילוי וקלקולים של הציד, במיבנה החשוף.

פזיזות וקנאה מקצועית. היתה זו רק ההיתקלות הראשונה בין שני ה-מהנדסים. אלקלעי תבע להנהיג שינויים גר-ספים שיביאו לחיסכון, המר טען נגדו ש-חיסכון זה הוא על חשבון הבטיחות. חי-לוקי הדעות הגיעו לשיא כאשר תבע המר להמתין עם המשך ביצוע העבודה עד אשר יורכב במפעל ציוד מסוים שהוזמן מ-גרמניה, ולא להתבסס על התוכניות ה-גרמניות. בעקבות כך, קיבל הדעה על ביטול המשך עבודתו עם המפעל. במכתב בשבוע שעבר למאיר עמית, מנכ"ל כור, טען המר: "לאור החשש, ה-פזיזות והקנאה המקצועית אין להתמלא על ההתפוצצות שאירעה. יאה זה רק נס אם לא יגרמו בעתיד נזקים חמורים יותר". עמית מינה ועדת-חקירה. אם תהיה זו ועדה שתגלה מי אשם באובדן כחצי מיליון ל"י מכספי הציבור, או ועדת-סיוע — זאת יתברר כאשר תגיש את מסקנותיה.

אנו  
חתנושים  
באפנת  
"חדים"  
במדיסלא  
מוכרים  
סתרם בנדים  
בנדים  
תמצאו טיב  
ואכנה  
מקוריים  
המקדימים  
אתכל  
האחרים!

**מדיסלא**  
HEMDEN MATZ  
רח' אלנבי 56 ת"א

LEARN

- Hebrew on Records
- English on Records
- French on Records
- German on Records
- Italian on Records
- Spanish on Records
- Greek on Records
- Japanese on Records
- Russian on Records
- Arabic on Records

At Home the Easiest Way.  
Prices from IL.97.50 per set.

DANGOUR LTD.,  
44 Petah Tikwa Rd., Tel Aviv.  
Phone 36247.

NATIONAL (I.B.M.)  
בירושלים:

כתובה במכונה — חודש!  
קורס מודרני, קצרות פנסנות:

ביח"ס "הפקידי", י. פורמן,  
בצלאל 18, ירושלים

קורסים  
להגנה  
עצמית  
גידו, קרטה.



יעוץ חינוך בענייני בריאות הגוף.  
חיפה, רח' פרץ 25



"White Label"

ויסקי סקוטי

תמיד טוב,  
תמיד מעולה

"יוש", יבוא ושייווק בע"מ  
רח' דיזנגוף 269 ת"א  
טלפון: 446611



## שימקוס ונרו: הצועני המפתה

ג'ואנה שימקוס (הבתולה) משכנעת בעקשנות השקטה, בה היא מתנגדת לכל ההשפעות מבחוץ. אבל כאשר היא במאי מתחיל לתהות על מלחמותיה הפנימיות, ועל מערכת יחסיה עם הצועני (פרנקו נרו), שאי אפשר להאשימו בכך שהוא שחקן, נוטה הסרט למלודרמה מיסטורית.

## תשוקותיה של בתולה אנגליה

**הבתולה והצועני** (גורדון, תל-אביב, אנגליה) תרגום קול-נועי נוסף של ד. ה. לורנס (נשים אוהבות, מאהבה של ליידי צ'טרלי). אך הפעם מדובר בסיפור פחות מפורסם, ופחות ייצוגי, מקודמיו. שתי אחיות חוזרות לכפר מולדתן האנגלי, אחרי שנתחנכו בפנימיה צרפתית. בבית, הן נתקלות שוב באווירה המחניקה והמתוסכלת של המשפחה הבריטית השמרנית. אחת האחיות מקבלת עליה את הדין באין אונים. השנייה, הבתולה המרדנית, סמל לגיבורה הלורנסית, מעזה להמרות את פי אביה, מגלה שהתשוקה הגופנית היא חלק נפרד ובלתי-מבייש של אישיותה, יוצאת בסופו של דבר למרחב הגדול, לאחר שכל הדברים המיושנים חרבים בסצנה מאד סמלית. אמנם לא כל הדברים האלה מתבטאים בסרטו של כריסטופר מילס, אבל ישנם הישגים לא מעטים הראויים לשבח: האווירה המיוחדת של עיירה בריטית קטנה מומחשת בצילומים בעלי איכות מעולה, בשליטת הגוון הירוק כהה (צלם — בוב הוק), בימוי הסצנות המשי-פחתות, שלכאורה נראות רציניות מאוד, אלא שלעג בריטי צונן מסתתר מאחוריהן, ובמישחק המאופק והמסוגן של מוריס דנחם (האב), קיי ואלש (הדודה), פי קומפטון (הסבתא), והארייט הארפר (האחות הנכנעת).



## מדריך לחיי המשפחה

**אני אוהב את... אשתי** (אלנבי, תל-אביב, ארצות-הברית) הוא סרט שהומצא כולו על-מנת להדגים את כשרונותיו הקומיים והברקותיו החביבות של הטרי בנערי-השעשועים של הוליווד, הלא הוא אליוט גולד. כל עוד זוכר הסרט את ייעודו, ואינו מנסה להיות יותר מזה, הוא מצליח בהחלט לשעשע, לבדר ולהצחיק. זהו סיפורו של סודנטי-לרפואה המתחנן לפני הזמן, מוליד ילדים בטרם עת, הופך את אשתו לעקרת-בית מסורה (בשפת הקומדיה ההוליוודית — עקרת-בית מאו-סה) ולבסוף יוצא לחפש את הזוהר וההרפתקה מחוץ לבית, תחת כל עץ רענן. וכל זה נעשה תוך כדי הקפדה על עקרונות המוסר הבורגני: מותר לעשות הכל, אבל אסור לפגוע בשלמות המשפחה. זאת כדי שהילדים לא יסבלו, ויותר כדי שהאב לא יסבול מייסורי מצפון. ועוד אומר החוק הבורגני: בלי להפריע לקאריירה, והסטודנט נעשה בינתיים למנתח מפורסם.



הבמאי, מל סטיוארט, אשר הבין כנראה היטב מה כוחו של אליוט גולד כשמעבירים אותו בשורה של מצבים מביכים, ומאפשרים לו להביע את ייאשו המוחלט מן המציאות, או כאשר נותנים לו לחזור אחרי נשים בדרך הייחודית שלו, סיפק לכוכבו הזדמנויות רבות להבדקה. האשה ההופכת לאם ושוכחת את חובותיה במיטה (זוכרים את „בוב וקרול וטד וליס") היא מקור לא אכזב לבדיחות, בעיקר כפי שמגלמת אותה ברנדה ואקארן.

## אהבה בגיל 50

**טיול בגשם אביבי** (גת, תל-אביב, ארצות-הברית) — סיפור אהבה שכמוהו כמעט ואין עוד עושים היום, תמים, מרוח, צנוע, סיפור אהבה, ש-תוכנו כמעט ואינו חשוב, העיקר הוא שני השחקנים המגלמים בו את התפקידים הראשיים. במיקרה זה, אלה הם שני כוכבים כליזמאים, אינגריד ברגמן ואנטוני קווין. היא באה יחד עם בעלה, מרצה באוניברסיטה, לשנת שבתון בכפר נידח, שם מתכוון הבעל לכתוב את ספר חייו. הוא, בן המקום, איכר האמון על כל עבודות הידיים, איש מלא חיים ותוסס, בקיצור, זורבה מאופק יליד מדינת טנסי. מה יכול להיות המכנה המשותף בין שניים אלה? הוד הטבע, האביב המבצבץ ובא, הרצון להאמין שבגיל חמישים החיים עוד לא הגיעו לקיצם, ובעיקר הרצון העז של התסריטאי סטירלינג („כחום הלילה") סילימאנט אשר שם בפניהם משפטים מלאי ערגה רומנטית, שריח נפסליו נודף מהם („עכשיו, כאשר אני יודע שאיכפת לך, אוכל לחכות לך לנצח,") והבמאי גאי גרין, אשר משהה את המצלמה על פני השניים, מאריך כל סצנה בעוד כמה שניות, וכמעט וכואב לו הלב בכל פעם שהוא צריך להיפרד מכוכביו על מנת לקדם במיקצת את העלילה. הנקודה המעניינת היחידה בכל הסיפור, אשר אינה



## גולד ופילגש: בין ניתוח לניתוח

(הנערה הקונה את כשרונותיו הגבריים של ג'ון וויט ב"קאובוי של חצות"). כל זמן שהסרט בוחר בדרך המשל המבדה, הכל טוב או יפה. אבל ניסיונותיו להביא, כביכול, בשורה אמיתית על הפסול בחיי המשפחה האמריקאית, נראים כניתוחים שטחיים עד לסחיטת דמעות. לפני הסרט מוקרן הסרטון של „אל-על" שזכה בפרס.



## ברגמן וקווין: אביב בסתיו החיים

זוכה אלא לטיפול שטחי, ומוגשת על קצה המזלג, היא בעיית הייחוס בין הורים וילדים: מה הם חייבים זה לזה, כמה הם מכירים אחד את השני, והתהום בין הדורות. אבל למי איכפת הבעיות? העיקר שיש כאן אינגריד ברגמן, נאה, אצילית וסימפטית, ואנטוני קווין, שחש עצמו די נבון בגירסה כל כך מרוסנת של הגיבור הפולקלוריסטי.

## ניצוצות

### הסאדזים

#### משגשג

אם דורות קודמים ראו ברובספייר, או ב-דאנטון, או בנפוליאון, את הגיבורים האמרי-תים של המהפכה הצרפתית, נראה שהדור החדש עשה בחירה מקורית יותר. הוא בחר במרקו דה-סאד, ההולך והופך לאופנה של ממש באולפני הקולנוע.

לפני שנים רבות הביא ואדים כמה מי כתביו, בצורה שטחית ומרוכזת, ובתלבושת נאצית, בסרט בשם התמימות והחטא. מאז חר יותר עשו איתו הכרה כל אוהבי ה-תיאטרון והקולנוע, בהתנצחות המפורסמת שלו (מומחזות על-ידי פיטר וייס) במארא-סאד, ובעיקבות הצלחת אותה התנצחות, באה אפילו ביוגרפיה קולנועית, מפקפקת בהחלט, עם קיר דאליה בתפקיד הראשי. והנה בא דה-סאד קולנועי חדש, והפעם רבים הסיכויים שיהיה רציני, מעמיק ויוצא-דופן. האיש המתכוון להסריט את קורות חייו של המרקו הוא הצרפתי אלן (הירר) שימה אהובתי) רנה, ולתפקיד הראשי הוא כבר בחר בדיק בוגארד, הנחשב היום לי-אחד השחקנים המסוגנים והמלוטשים בי-יותר של הדור.

אמנם, בעיית התקציב עדיין לא נפתרה, אבל כאשר מדברים היום על דה-סאד, לא קשה למצוא את המיליונר הסאדיסטי שיש-קיע את הסכום הדרוש.

## חדריך

### תל-אביב

\*\*\* **חקירתו של אזרח העיר** **מז' מנז'י זכר חשד** (פאר, איטליה) — סאטירה נוקבת על המישטרים הדמוקרטיים ועל הטוטאליטריות המסתתרות מאחוריהם, לובשת כאן צורה של סרט בלשי מרתק.

\*\*\* **הקירן שחקה** (אסתר, ארצות-הברית) — חופשת קיץ של ארבעה צעירים מתבררים, מתוארת ברגישות ובכישורן, גם ברגעי העדנה וגם בשיאי האלימות. מישחק כן של ארבעת הצעירים. הבמאי: פרנק (דויד וליזה) פרי.

\*\*\* **שביני תהילה** (ארמון, דויד, ארצות-הברית) — עיוותידין במשפט צבאי במלחמת העולם הראשונה, משמש עי-לה לסרט אנט-יצבאי משכנע מאוד. הבמאי: סטאנלי (ד"ר סטריינגלד) קובריק.

\*\*\* **תשוקה** (פריס, סוודיה) — אינגמר ברגמן ממשיך לתהות מה תפקידו של האדם בעולם הזה. רציני, מאופק, כבד, מיועד רק למי שמוכן להשקיע מחשבה רבה במה שהוא רואה.

\*\*\* **נא להכיר את מיפטר סזון** (בני-יהודה, אנגליה) — קומדיה שחור-רה של גירי אורטון, הולעג לכל ערכי ה-בורגנות המכובדת, משוחקת ומצלמת היטב.

### ירושלם

\*\*\* **חשבון הנפש** (אורנע, אנגליה) — סרט בינוני מאוד על איש שדורך על גוויות בדרכו במעלה החברה. מומלץ רק בגלל מישחקו של ניקול ויליאמסון, בתפקיד ה-ראשי.

### חיפה

\*\*\* **אפאש** (אורון, ארצות-הברית) — מלחמתו של אינדיאני יחידי נגד כל ה-מימסד והצבא האמריקאי, ונגד בני-עמו, ה-מקבלים בהכנעה את תבוסתם. מהושעויות המרשימות של ברט לאנקאסטר על הבד.

(המשך מעמוד 33)

צריך, אני לא רוצה לקבל כסף מִישראל. קופאים מקור. תוך זמן לא רב עברנו את הגבול. בדרך שבר הבן שלי את הרגל, וסחבתי אותו על הגב. מעבר ל־גבול, שם עזב אותנו המלחה שלנו, ו־אנחנו המשכנו לעיר הבירה. קיבלנו דרכונים שווייצריים. תוך יום היינו באיסטנבול, ו־משם ישר ללוד.

כשבאנו ללוד לקחו לנו את הפספורט השווייצרי ונתנו לנו תעודות עולה. החתירה מאותו על כל מיני דברים שלא ידענו מה הם. קיבלנו דירה ברמות ים, שבבת ים, מיטה לכל אחד, מזרונים מקש, ו־שמיכה אחת לכל אחד. עכשיו בחורף אפי שר למות מקור. חישבו לנו 90 לירות כל מיטה.

מאוחר יותר הגיעה שעת החשבון. התיחילו לדרוש מאיתנו שכר דירה 200 ל־



עודה סייג

למה לא מקיימים הבטחות?

לחודש, מתלונן סייג. עבודה השגתי, אבל המשכורת נטו היא 420 לירות. איך אפשר לפרנס משפחה עם תשע נפשות משכר כזה?

הדרכון השווייצרי — נעדר. ה־סוחר העשיר התיישב לגמרי מתנאי ה־מצוקה: החלטתי לעזוב את הארץ, או פניתי לסוכנות שחזירו לי את הדרכון השווייצרי. ממשיך סייג. אבל הם לא מוכנים. הם מוכנים לתת לי רק תעודת מעבר. בשביל הדרכון השווייצרי שילמנו כסף. הוא שלנו, ולא ניתן לך אותו — ככה אמרו לי בסוכנות. חוץ מזה הם רר־צים עוד 10,000 לירות, שהם אומרים שקיבלתי בכל מיני דרכים.

סייג פתח בשביתה לפני משרד הקליטה ברחוב אסתר המלכה בתל־אביב. תביעתו: עבודה שיוכל להרוויח בה 700 לירות ל־חודש כדי לפרנס את משפחתו. הבטיחו לי בחוץ־לארץ דברים. למה לא מקיימים? תובע הוא. בשבוע שעבר אף הועקה ה־משטרה לחדרו של מנהל מחוז תל־אביב של משרד הקליטה, אברהם חדמור. הסיבה: סייג ניסה להוכיח — עלידי כך שטילפון בלי רשות, ממשרדו של חדמור לאיש משרד הבטחון — שאומנם היה שליח ישר־אלי אצל בארץ ממנה עלה, ושיכנע אותו לבוא ארצה.

סתם עושה צרות. אברהם חדמור הכחיש שמישהו שיכנע את סייג בשם ממשלת ישראל לבוא ארצה: "הלוואי ש־יכולתי להשפיע על יהודים שיבואו אר־צה", אומר הוא. "לעצם העניין: האיש קי־בל דירה יפה בבתיים. שכר הדירה אי־ננו פחות מ־100 לירות, אבל אינני יכול להתחייב על כך. הוא יכול לפנות לוועדה של עמידה, כדי שיפחיתו לו את שכר הדירה. השגנו לו עבודה כמחסנאי ב־מגדל שלום, אבל הוא רוצה רק מספר מונית.

את זה אני לא יכול להשיג לו. הוא רוצה חנות — אבל לא מוכן להביא אי־שור שיש לו השקעה משלו. מספר פעמים הישגתי לו דברים שביקש, אך כשואב לידי ביצוע — הוא לא הסכים לקבל אר־תם. סידרתי לו שיתקבל כחבר בחברת ההובלה עלה — אז הוא ביקש שאבטיח לו שהחברה לא תפשוט את הרגל. אם הוא רוצה לעזוב את הארץ — שיעזוב. אנחנו לא נמסיד הרבה, האיש סתם עושה צרות."

בקיצור — חתיך עולמי, עם הרבה שכל בקורקוד (יש כאלה בנמצא?) כתוב אל 14/71, ולא תתאכזב, היא מבטיחה.

★ ★ ★

### אינטימיות אנומית

"הנני חובש ביחידת שריון המתכונן ל־מוד רופאה עם תום שירותי". כותב 15/71, וכנראה שהוא מעוניין בתירגול אנטומי עם בחורה מגיל 23—17, שכן אחרת לא ברור מדוע חזר פעמיים במכ־תבו: "הנני חפץ בהיכרות אינטימית עם המין השני".

כן או לא, העיקר שהוא בעל רכב, איש תל־אביב, וכבר בגיל 20 מתנשא לגובה 1.78. ליותר מזה לא ציפית בחודאי

★ ★ ★

### בין שתי נשים

משהו חריג: "רצוני לקשור קשר קרוב של היכרות וידידות עם אשה בסביבות גיל הארבעים, כותבת 16/71, בת ה־33. אמרתי לכם.

★ ★ ★

### נערה רפואה

"דחוף! פיקוח נפש! שלום לך רותי מ־המכתבים, אמש הייתי אצל רופא עור ומין. בן 26. אני, לא הרופא. קשקשים, נשים שערות.

"אתה רוקז? שאל, סקס, זה מה שנחזק לך, חביבי, לאיון. עכשיו אני מחפש ב־משנה מרץ. הדוקטור רשם בפתקי: שמפו, ויטמינים, סקס, ואם הוא אומר, ובנוסף לזה גם רושם, הוא יודע, לא?

"שמפו וויטמינים כבר השגתי. וסקס? הרוקחת הנחמדה כמעט זרקה אותי ה־חוצה.

"אולי תימצא, איפשהו עלמה נחמדה, כנה, ודווקא, ככה, משהו מיוחד, ולא רגיל. לא מוכרחה להיות יפהפיה אבל רצוי ש־תהיה לא שמנה ולעומת זאת עליזה. שתע־שה טוב על הנשמה (מה חשבת, שזה לא חשוב?) ושתתעניין כמוני בהרבה שמסביב (המתרחש והקיים, שהיה ושהיה) ו שלא תהיה שמרנית ואפילו קצת גו־קונפורמיס־טית — ובכלל..."

"מחכה לתשובות מיידיות, בעוד חודש יש לי התייצבות אצל הרופא..."

זה מה שאומרים: נערה לרפואה, לא כן, 18/71

★ ★ ★

### בעיני מי?

19/71 מעוניין בנערות מכל סוג ומין, אך שתיינה סימפסיות זה חשוב לו מאד. ועוד יותר מכך — שתיינה מעוניינות בנעשה בעולם ובארץ. ואל תחשבו שהוא מחפש ככה סתם: "לאחר נסיונות וניסוי־יים רבים ומגוונים עדיין לא מצאתי את שמחפש אני", הוא כותב.

ובכלל לא איכפת לו שתיינה נאות ומושכות. אשר אליו: "אני לא מושך. ו־יפה? תלוי בעיני מין" — אז הראינה לו



### רק בעזר כה

10/71 לא רוצה להשוות, אבל הוא אוהב טיולים ויש לו גם עם מה לטייל. הוא גם חובב צילום מושבע עם מעבדה פרטית וכל הציווד. ואם 32 שנים עברו כבר עליו, מבלי שימצא אותך, הרי ניתן ליחס זאת לעובדה שהוא לא אוהב בכלל לכתוב מכתבים.

יש שאלות? 10/71 יענה על כולן, בע"פ כמובן!

★ ★ ★

### רחל

19 פלוס, הוא גילו של 11/71. ועי־סוקו העיקרי — צבא כמובן. היכן, מתי ואיך, לא זו הדרך לספר לך. זאת תעשו כבר בארבע עיניים לכשתיפגשו. "תחביו־ביום" — הוא כותב, "שחיה, בעיקר כדור־מים, קולנוע, תיאטרון, סיפורים נוספים" הוא שואל, "לרחל המפורסמת יש שיר: רק על עצמי לספר ידעתי, לא אצטנע ואומר שלא ידעתי לספר על עצמי, אך כיוון ש־איני יודע מהיכן להתחיל ובמה לסיים, אימנע מזה הפעם."

וכי חשבת לרגע אחרת?

★ ★ ★

### שבועיים בממוצע

כמעט ברור לי שכל המכתבים של ה־שבוע הבא יהיו מיועדים ל־12/71 ולא בלי סיבה:

"אני מציב בפניך אתגר רציני: אני מציע לך לגסות להפוך אותי תוך שבוע עיים לבחור רציני ומיושב שמוכן לאבד את ראשו בגלגל. אינני אומר שיהיה לך תפקיד קל ביחוד לנוכח העובדה, שאני BIG MAN. אינני מעריך את נועלות ה־עקבים כטיפוס הסובל משעות עבודה סדיר רות בחלק העליון של ראשו. "היות וכל הגברים הם בחציים יצורים תורשתיים של אדם — שהיא, כאמור, טופפת־עקבים — הרי שגם הם נוהגים לעי־רוך מדי פעם שביתות איטלקיות בחלק המדובר.

"אני, כנבר (שתי טפיחות בריאות על החזה המתוח) מאמין, בכוח הדיעות הקדומות, בהיות העולם מחולק הדרגתית: גבר, אשה, בהמה". אבל בכל זאת, "אל תקחי ללב את מה שכתבתי על האשה הממוצעת בתור ישראלי ממוצע, אני חייב להתנהג כלפיה בנסות, חוסר נימוס ובשוויון ב־לט. בכל אופן, הדברים הממוצעים לא היו מופנים באופן ממוצע אליך ועל כן תקו־תי שלא תשליכי אותי באופן ממוצע לפח.

### ועוד ועוד

אתם מוכרחים פשוט לשמוע את זה: "בנות 19 והסביבה, שמו לב ללמה ללכת לדיסקוטק ולבילוי לבד? בפרט כי שחייל גולני משתחרר בעוד 38 יום (ה־מכתב נכתב ב־28.12.70) מחכה לכן? 180 ס"מ זאת אחת המגבלות, ועוד, ועוד... "אז למה לחכות, הא?"

13/71, יורש פוטנציאלי, הייתי אומרת. וחזק מזה, נסי, מה איכפת לך? הוא באמת נשמע חבובו

★ ★ ★

### בערבות הנגב

"רק לי יש תמונה זו", כותב 17/71, "היות ובני, רפי, הביא הביתה גליל פ־לם בלתי מפותח, פיתחתי, ובין השאר פור־חחה גם תמונה זו."

אי לכן, המזהה עצמה, עתידה לקבל את



### הנערה של 17/71

כל הגליל, אם תואיל להזדהות בפני 17/71, באמת, כדאי למהר!!!

★ ★ ★

### חתיך עזומי

היא חמודה. היא ירושלמית. אינה בלונ־דנית ו... נואשה מכל הבנים, הרגילים. אז אם אתה באמת בחור שאיננו רגיל, "בעל עיניים ירוקות (או כחולות) ושיער שחור",

## המיפלצות שלי

הוא אומר, הרי בשיעור הבא המנהל יקרה לנו את הראש. ואם לא נודה, אז כולנו נסבול. אז בוא אתה ואני נחוס, ונגיד ש־זה אנחנו עשינו. אז מה הוא כבר יעשה לנו? בגלל שנודה בעצמנו, הוא ייתן לנו

יותר מדי זמן היה לי שקט בבית. אולי שבוע שלם. אלוהים כנראה שם לב לזה, והחליט שאני משתעממת. ביום ראשון חזר־זר אריק מבית־ספר בהבעה חמוצה: "אמא, אבא צריך ללכת למנהל מחר."

## ושני המוג-לבים האלה רא קמו אפילו

בסך־הכל להעתיק בטח. אז כל הכיתה תע־זור לנו, ונצא בשלוט."

★

"נו?"

"נו, אז זהו. אז הסכמתי, טמבל שכמוני. אז כשהמנהל נכנס, ושאל מה ומי, אז קמ־תי. הסתכלתי אחורנית — ומה אני רואה? רק אני קמתי. שני המוג־לבים האלה, נב־לות שכמוהם, נשארו לשבת. אז בגלל זה אבא צריך לבוא מחר למנהל. הוא רוצה לדבר איתו."

"נו?"

"נו, אז מה נו. אז תגיד לאבא. "לא, זה לא. הכרזתי בהחלטיות. ה־פעם — לא. מספיק שני מוג־לבים בביתה. אל תהיה לי אתה השלישי. אם היית כזה גיבור שם, תלך ותגיד בעצמך לאבא."

תמיד זה ככה. אם אבא צריך ללכת ל־מנהל — למה הילד צריך לבוא אלי? אני באמת לא יודעת.

מה הפעם?"

"המורה לחקלאות לא בא לשיעור. אז התחלנו לשחק בחלקה, והחבריה השתוללו קצת. את יודעת איך זה. זרקו אחד על השני ירקות, והכל. העיקר, עשינו לו שם אדמה חרוכה, כמו שהמורה להיסטוריה אומר."

★

"נו?"

"נו, מה נו? את לא יכולה לתאר לי עצמך? אז בסוף השיעור ראינו שזה לא עסק, אז התייעצנו מה עושים. אז פתאום אני רואה שבאים אלי נחום ומושיקו, ו־מושיקו אומר לי דבר כזה: תשמע, אריק,

# אקרילן

## מזמין אותך

לבוא ולראות את הדגמים החדשים:  
מעילי גשם עם בטנת פרווה מאקרילן,  
שמלות ג'רסי סרוגות מאקרילן,  
אפודות, חצאיות מידי ומקסי  
וחליפות מאקרילן.



א.ר.י. סטודיוס, תל אביב, ישראל

את זו, עד שגם גאון אינו מסוגל להציג מדיניות אלטרנטיבית. לרשות גח"ל: עמדו כמעט שלוש שעות של דיבור — והסיעה לא יד-עה איך למלא את הזמן.

★ ★ ★ בפני סיעתנו עומדת בכל שנה ה-שאלה הגדולה: איך לנצל את 12 הדקות שלנו? האם להתרכז בצד הכלכלי, על פי החומר המוכן על-ידי כלכלני תנועתנו, או לשים את הדגש על הצד הפוליטי, המשמש מסגרת לתקציב?

האם להתווכח עם הממשלה, או עם הימין, המטיף למלחמה? החלטנו, בסופו של דבר, לאחד את שני הנושאים, לנאום נאום או-פוזיטיוני עקרוני, מדיני-כלכלי, ל-התווכח עם הממשלה ועם מחנה-המלחמה גם יחד. תוך כדי כך קבענו כמה עקרונות-יסוד חודשים, ה-חורגים בהרבה ממסגרת התקציב הנוכחי, ושבו להציג את הפרס-פקטיבה של תנועת-השלום הישרא-לית.

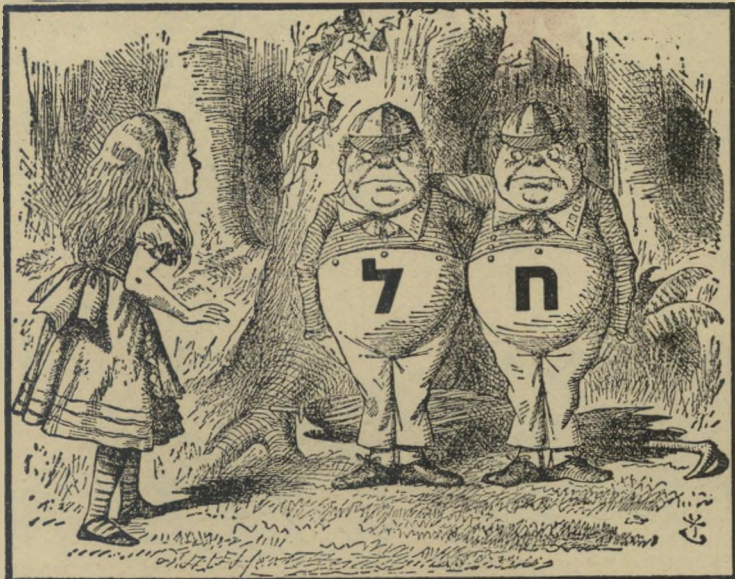
## להלן נאום התקציב של אורי אבנרי:

אורי אבנרי: תקציב זה הוא תקציב של מלחמה. הוא קורבן למולך, התובע משנה לשנה קורבנות רבים יותר של דם ודמים. שר-האוצר אמר: "בתשע-עשרה שנותיה הראשונות של ישראל — ושנות מלחמת-העצמאות, ומערכות קדש וששת-הימים, בכלל זה — הסתכמו כל תקציבי הביטחון בפחות מכפי שהוצאנו לבטחון בשלוש השנים האחרונות."

זוהי התשובה המוחצת לאבירי ארץ-ישראל השלמה: שומן שמיים, במשך שלוש השנים, בהן אנו יושבים בגבולות-הביטחון האיראליים, ושבהן לא כמו עלינו מלחמה של ממש — הקרבנו לביטחון השוטף יותר כסף, מכפי שהוצאנו ב-19 השנים בהן ישבנו בגבולות חוסר-הביטחון, האנטי-ביטחון האומללים של ה-4 ביוני, 19 שנים בהן בנינו צבא לתפארת, שיצא לשלוש מלחמות גדולות והנחיל לנו שלושה נצחונות מזהירים.

הוצאות הבטחון בשנה הקרובה, אם לא יתחדשו הקרבות, מסתכמות לפחות ב-6.6 מיליארד ל"י. זהו החשבון הנכון, הכולל את משרד-הבטחון (5200 מיליון), חלק מהמשרד ומישימ הגבול (70 מיליון), חלק מהרזרבות (50 מיליון), תקציבים מיוחדים (265 מיליון), פיתוח האנרגיה הגרעינית (50 מיליון), וכן לפחות מחצית החוב המוחזק בשנה זו והריבית על יתרת החובות (1000 מיליון), שהרי לפחות מחצית החובות נובעת מתקציב-הבטחון קודמים.

פירוש הדבר שהשנה נקריב על מיוזבח הביטחון כמחצית תקציב המדינה, 75% מכלל הכנסות-ההכנסים של המדינה, למעלה מ-30%.



טוידל-דום וטוידל-די ב"עליזה בארץ הפלאות"

מהתוצר הלאומי הגולמי — למעלה מ-90 אגורות מכל לירה של מיסים ישירים ועקיפים שמשלם האזרח.\*

כל זה — מלבד ההוצאות הקשורות בבטחון, המופיעות בתקציבי שאר המשרדים (שיכון, בחרוך, האהוזיות, מיקלטים, גדיש — ועוד ועוד ועוד), ובלי התקציבים הנוספים לבטחון שעוד יבואו, מן הסתם, במשך השנה, כפי שבאו בשנה שעברה.

מה פירוש הדבר? פירושו שלא יכולנו להתקיים אף שנה אחת ללא העזרה העצומה של משלם-המיסים האמריקאי ושל התורם היהודי — וגם כך אנחנו אוכלים בהתמדה את כסים קיומנו הכלכלי.

אתמול דיבר חבר-הכנסת יוחנן באדר על עליזה בארץ הפלאות. אם יש נמשל קולע למשל הזה, הרי זה מפלגתו שלו — אמנם לא נערונת נחמדונת, כמו עליזה המקורית, אלא גברת קשישה בשלב הילדותיות השנייה, החיה לה בעולם דמיוני פרטי משלה.

יג"ל הורביץ: (הרשימה הממלכתית): איזו גברת אתה, אדוני? אורי אבנרי: מה שאני אומר עכשיו זה חל גם עליך, אגב.

\* שאר הוצאות הממשלה מכוסים על-ידי דם הכסף מהחזק, הלוואות וכו'.

(המשך מעמוד 31)

אפשר היה להם לחדור לבעייה כאובה בכתבה הנעשית במסגרת של תחנה ציבורית וממלכתית.

## ניצוצות

### היצ'קוק בא

### לטלוויזיה

★ רבקה בכיכובו של לורנס אוליבייה, בעולם השכחה עם איגריד ברגמן ומשפט



רות ביקר מרקידה את גזיה ישי  
הבמאי שאוהבים לעבוד איתו

עברו מיכרנים וזכו בקביעות בעבודה, מקנאים ללא כושה בבמאי-החזן העובדים לפי חוזים והמקבלים שכר שמן יותר, כיוון שאין להם קביעות. בנשימה אחת מזכירים את ראלף עינבר, פול סלינג'ר, שהתפטר לאחרונה מהטלוויזיה, ורחלי מאזנר, במאי החדשות בערבית.

## תדרין

★ כפור באדכסנדריה (יום ד' 20/1, 20.20) סרט השבוע: מפקד טנק ב-צפון אפריקה בעולם השנייה מג-סה להעביר בשלום למקום מבטחים שתי אחיות צעירות ובו בזמן להלחם במרגל גרמני. משתתפים: ג'ון מילס, סילביה סימס ואנטוני קויל.

★ המצחיקנים (יום ה' 21/1, 18.30) קטעים מתוך סרטים של צ'ארלי צ'אפלין. באסטר קיטון, ג'ק בני, רד סקלטון וקומי-קאים אחרים בסדרה הוליווד והכוכבים, המשודרת בלשון האנגלית במסגרת השי-דורים בערבית.

★ רימוץ בעזה (יום ה' 21/1, 20.35) הטרגדיה האנושית ברצועה. מפיק-במאי מר-דכי קירשנבוים. אסור להחמיק.

★ נחל כזיב (יום ו' 22/1, 20.30) גוף חורפי ובעלי חיים בארץ קורן בגליל המערבי, למרגלות המבצר הצלבני מונט-פורט. הסרט לקוח מן הסדרה המצויינת, החיים סביב לנו. מפיק-במאי אפרים אבא (שידור חוזר).

★ מפסטיבל שירי הילדים (יום ו' 22/1, 21.30) רבקה מיכאלי, שלמה אר-צי, שולה חן ואחרים.

★ ברוכים הבאים (יום א' 24/1, 20.20) דורות חבקין מארחת את רן אליהו, את כוכבת הלהיט-מחזמר של ברוחיה: עוז-מו של זאק ברל — היהודיה אלי ססון, את יהודה ברקן ואת הזמרת סמירה ירדני, השרה משירי לאה גולדברג. גבי עמרני ו-גאולה נוגי יופיעו בקטע אמי הגנרלי. מפיק-במאי ראלף עינבר.

★ המקרה המוזר (יום ב' 25/1, 21.05) שני שותפים במשרד חקירות — האחד חי וגושם והשני רוח מת. נקלעים לסיטואציות מותחות ומצחיקות כאחת. ה-תכנית הלוקה מן הסדרה רנדל והופקינס רק תוצג במסגרת הניסיונית, שלכם ב-הרצה, בהתאם למגמה המסתמנת ברשות השידור, לקבל את תגובות הציבור, לפני שיחלט על רכישת הסדרה כולה, או מקצתה.

פראדין — שלושתם סרטי היצ'קוק, יתחסי-פו בקרוב לספריית הטלוויזיה, שהחליטה סוף סוף לקדם את עניין הסרטים ה-עיליתיים. המדובר הוא ברכישת סרטי דויד סלזניק הכוללים גם את דויד-ב-בשמש עם גרגורי פק, את תמונתה של ג'יני, את תום סוואר, המקורי, ידיעה זו והסרט מלכת פיק שהוצג בשבוע שעבר, גוטעים תקווה שאכן זו משתו בטלוויזיה. אולם אין להת-פלא אם גם בעתיד, ישולבו מדי פעם סרטים מסוג ד' בשידורי ישראל. ● גליה ישי (20) הבלונדית, שהנחתה את במיקצב-70 (18/1) עדיין מחכה לאיש המיועד לה בחיים ולתפקיד הגדול שלה בתיאטרון. לא בחינם היא למדה בתיכון רננים במגמה דרמטית, עד שהמוסד פשט את הרגל ו-נסגר, ולא סתם היא עשתה שנה בבית-הספר למשחק בבית-צבי ברמת-גן. פעמיים הופיעה גליה בטלוויזיה כמספרת תוכן ה-סרטים המצויינים במוצ"ש, אבל לא נתנו לה להמשיך, כי באותו זמן שרתה גליה בלהקת פיקוד-מרכז. בתום השרות שיחקה במחזה נאפוליון חי או מת עד שהוא מת. כרגע יש לה תפקיד בפר גינט, שיועלה ב-קרוב בתיאטרון הבימה. אבל אין לה התנגדות להמשיך ולהנחות גם את במקצב-70. ● באולפן אוהבים לעבוד עם יוסי צמח, המפיק-במאי של במיקצב-70, בג-לל המקצועיות שלו. איש התרגומים ל-שעבר, ששמו יצא לתהילה כבמאי הלהקות הצבאיות, במובן החיובי של המושג, מס-רב לדבר על עצמו, אולם צריך רק להשתתף כיצד הוא תפס את זמרי הלהיטים מוטי פלישר ושלמה ארצי וכיצד אחרים תפשו אותם בטלוויזיה, כדי לעמוד על טיבו. ה-בחורה שהרקידה את כולם בתכנית הא-רונה שלו היא רות ביקר. היא באמת אוהבת לרקוד ולהרקיד ולא רק בשביל להצטלם. ● כשדנתי לכל דבר מרגישה את עצמי דרורה חבקין, המארחת של תוכנית ברוכים הבאים. לאחר שהעליה מורה מרוסיה, אנטול דקטוב, השיג עבודה במשרד ירושלמי, בעקבות הופעתו בתוכנית ובעזרתה של דרורה, הפגישה זו את גרשון לוזובסקי, אמן המיתרין עם נערתו מימי הילדות שזיהתה אותו בשעת ההופעה לאחר 40 שנה. ● מטעמים אר-שיים ביקש צבי גורן, האחראי על ה-הגשה בטלוויזיה, לחזור לעבודה ברדיו. צבי, שהעמיד את מחלקת ההגשה על ה-רגליים, נלחם בזמנו כנגד העובדים ש-שאפו להדיח את פינסקר, הממונה הקודם של הטלוויזיה ומאז הוא כנראה לא חש בנוח במחיצתו. ● טענות שהועלו כנגד

★ „שנת 1971 יכולה להיכנס להיסטוריה כשנת השלום —

אם נרצה, לא תהיה זאת אגדה!“

★ מכל לירה שמשלם האזרח כמיסים ישירים ועקיפין —

90 אגורות נאכלות על-ידי הוצאות הבטחון!“

★ „אין פתרון לכלכלת ישראל — מלבד השלום!“

# עם הפנים אל השלום!

בעיות גורליות שאנחנו מטאטאים אותן עכשיו אל מתחת לשטיח המלחמה — בעיית ישראל השניה, בעיית העוני הממאיר שאותו מעלים כיום מעיני הבריות, הפיכת ישראל למדינת-רווחה אמיתית, מודרנית, משוכללת.

שלום 1971!

הרומאים אמרו, בשפה האהובה עליך על חברי הכנסת בגין ובאדרי: „Si vis pacem, para bellum!“ — „הרוצה בשלום, יכון למלחמה.“ זהו כלל נכון,



הניצים והיונים (מותוך קאריקטורה של זאב)

כל עיר אינו בשמש ביסוי לכונה של „Si vis bellum, para bellum!“ — „הרוצה במלחמה, יכון למלחמה.“ אבל עוד יותר נכון הוא לומר: „Si vis pacem, para pacem!“ — „הרוצה בשלום, יכון לשלום.“

אני מציע לשרהאוצר להקים לאלתר, עוד במסגרת תקציב זה, מטה-פעולה שייתכנן ויארגן מראש את המשק מרפואי המלחמה לרפואי ה„שלום הקטן“, תוך היערכות לקראת „השלום הגדול“ שיבוא בעיקבותיו.

התקציב שלפנינו יכול להיות התקציב האחרון למלחמה, אם כי אינו ראשון לשלום. השנה 1971 יכולה להיכנס להיסטוריה כשנת השלום. אם נרצה, לא תהיה זאת אגדה!

• הדברים נאמרו בעקיצה, מכיוון שבגין ובאדרי מרבים להשתמש בפסוקים לאטיניים.

היכן התקציב האלטרנטיבי של חברי-הכנסת באדר ורעיו? הוא רוצה שלא נותר אף על שעל ארמה אחד. זאת אומרת: חידוש המלחמה במלוא ממדי המחת וההרס. בו זמנית הוא רוצה בהורדה של המיסים, ושיחרור של עשירי העם ומרחיבי-המלחמה מעול המיסים. ובו זמנית הוא רוצה — הפלא ופלא בארץ הפלאים — התנגדות טוטאלית לתכתיב-השלום האמריקאי, שפירושה הפסקת מטר-הכספים האמריקאי.

טווייל-דיום של חרות רוצה במדיניות המצרית הגדלת הוצאות-הבטחון פי שניים ושלושה, וטווייל-דיי הליברלי רוצה שבעלי-ההון לא ישלמו יותר מיסים. אכן, ררוש הומוריסט מחונן מאד כדי לתאר את המדיניות הכלכלית של הזיווג הזה.

## ספיר — ראש-הממשלה הבא

כבוד היושב-ראש, ניתן לתקן פסוק ידוע ולאמר: „אפשר להפר את כל חוקי הכלכלה במשך חלק מן הזמן, ואפשר להפר חלק מחוקי הכלכלה במשך כל הזמן. אבל אי-אפשר להפר את כל חוקי הכלכלה במשך כל הזמן.“

נדמה שמר פנחס ספיר מבין זאת. אין זה מיקרה שדווקא הוא — הקברניט הכלכלי של המדינה — הוא התומך העיקרי ביותר במדיניות של שלום בצמרת המדינה.

הוא יודע מהו מחיר המלחמה, ומתי הוצאות הבטחון יגיעו לממדים שיכרסמו את עצם בסיס קיומנו. זהו חלק של „האין ברירה“ החדש — אין ברירה אלא להגיע לשלום.

שום שר-אוצר אינו יכול להיות פופולרי, כי הוא האיש המסמל בעיני האזרח את מכונת-המיסים הגורפת את פרי-עמלו. בכל זאת אנו עדים לתופעה מוזרה: מתגבשת והולכת תדמיתו של פינחס ספיר כראש-הממשלה הבאה.

חבר-הכנסת באדר היה נאמן לעצמו, כאשר דרש ששרהאוצר יתפטר.

אנו מצוינו, העומדים מחוץ למימסה, סבורים שמכל ראשי המימס סך — הוא האיש המתאים ביותר לעמוד בראש הממשלה בעתיד הקרוב, בתקופת המעבר ממלחמה לשלום.

בניציון קשת (גח"ל): לפני חדשים הצעת את דיין אורי אבנרי: אם דיין יבצע את המדיניות שלנו, אהיה הראשון ש-אתמוך בו.

ברוח זו אנו מקבלים את „אני מאמין“ של פנחס ספיר, שהופיע בראש נאום התקציב שלנו, בו הציג עצמו כאיש אשר „פניו אל השלום.“

יוחנן באדר: בקיצור, תצביע בעד התקציב.

## אין פתרון בלי שלום

אולם, כבוד היושב-ראש, התקציב שלפנינו, אף לפני מחברו אל השלום, אינו תקציב של שלום. זהו תקציב של מלחמה, ביטוי למדיניות הכלכלית של ממשלת גולדה מאיר, שאינה ערוכה לשלום, ושקשה לומר עליה אפילו שהיא עומדת „עם הפנים אל השלום.“

לכן נצביע נגדו. לא אעמיד פנים, כרוב הנאמים בחיכוך זה, כאילו יש בכלל אפשרות לתקציב שונה באופן מהותי, בלי החלפת המלחמה בשלום. אפשר לשנות פרטים, בחדאי ש-אפשר לחסוך, אפשר לצמצם מנגנונים. אבל כל זה הוא כאין וכאפס לעומת מולך המלחמה, הכולע את מיטב פרי עמלנו.

אין שום סיכוי וישום אפשרות לפתור את הבעיות הכלכליות של ישראל ולהגיע לעצמאות כלכלית — בהעדר שלום. כל האומר אחרת — הוא רמאי המרמה את הזולת או את עצמו.

איזה שלום?

## השלום ה„קטן“ והשלום „הגדול“

כאן יש לומר דברים מפורשים. יש להבדיל בין „השלום הקטן“ ובין „השלום הגדול“.

„השלום הקטן“ — הרי זה השלום שיבוא, אם נרצה בכך, בעיקבות שיחות-יארנג, והוא יהיה הסדר-שלום בין הממשלות, שיכלול סידורי-בטחון יעילים.

„השלום הגדול“ יבוא, אם נרצה בכך ואם נגלה יוזמה היסטורית, בעיקבות השלום „הקטן“, כשלב שני. זהו השלום בין העמים, השלום שאינו רק השלמה פורמלית עם קיום ישראל, אלא קבלתה מרצון בתוך משפחת עמי המרחב.

תירגום „השלום הקטן“ לשפה כלכלית הוא: צימצום ניכר בהוצאות הבטחון (אם כי ברור שאין לחתר על כוחהמחץ של צה"ל להבטחת השלום וקיומו). המשאבים האנושיים והכלכליים שישוחררו — יופנו אז לביסוס הכלכלה הלאומית העצמאית, והפיכת ישראל למדינת-ייצוא.

תירגום „השלום הגדול“ לשפה כלכלית הוא: יצירת שוק מרחבי משותף, שבירת הגבולות הכלכליים, לטובת כל עמי המרחב, ללא מנצלים ומנוצלים.

רק אז ניתן יהיה לפתור את הבעיות האמיתיות של ישראל,

# העולם הזה

במקום זה נתפסה  
סירת המחבלים

אלף לילה ולילה  
באכזיב:

## המחבלים רצו לחטוף את צלם העירום מס' 1 של ישראלי



סיפורו האישי  
של  
אלי אביבי

